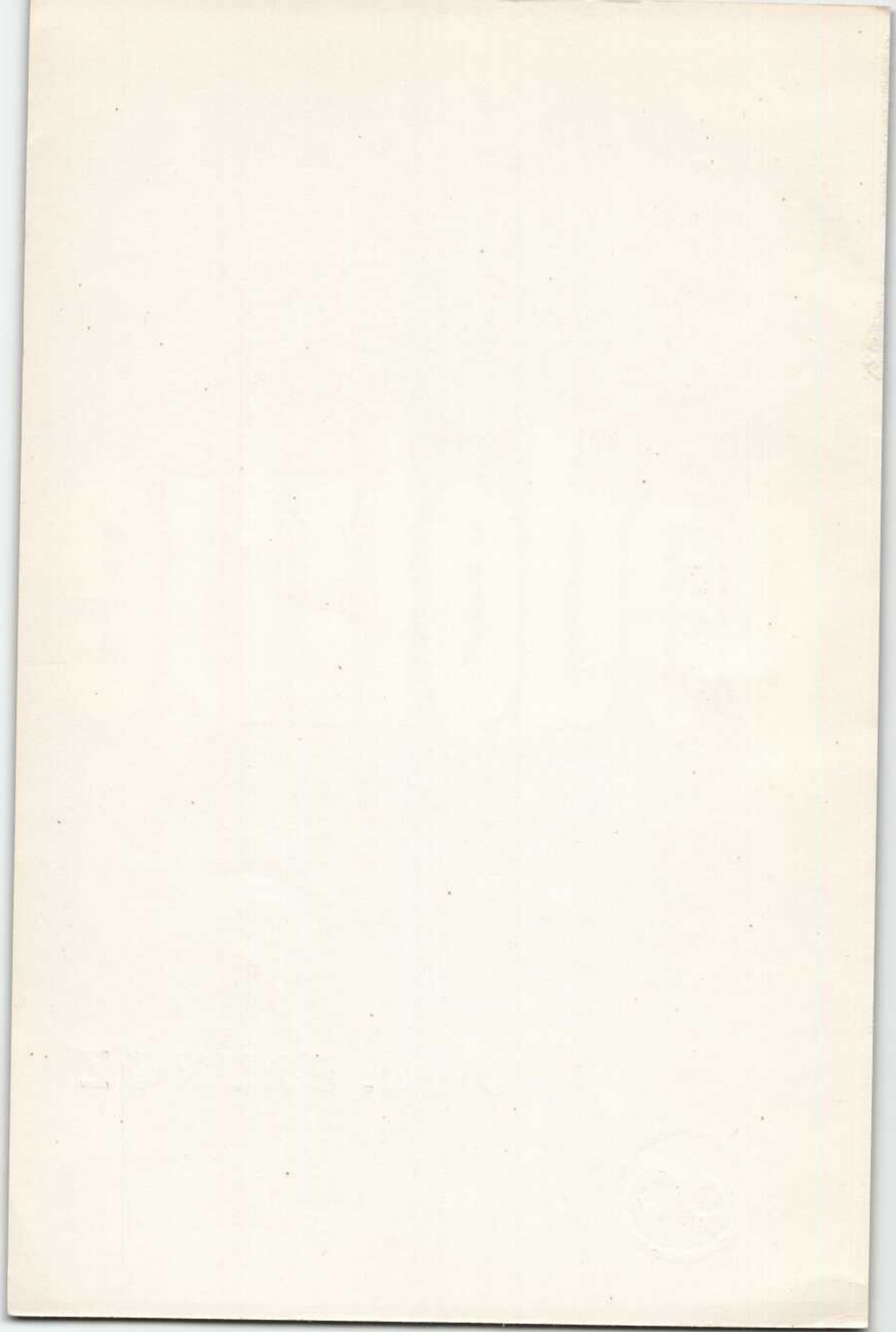

pedotitie

UITGAVE VAN HET C. O. C., AMSTERDAM

DR O. BRUNOZ

pedofilie

DOOR

O. BRUNOZ

*If it be sin to love a lovely lad,
Oh then sin I.*

Richard Barnfield

pedologie

1908

O. BRUNN

Dr. O. Brunner
1908

inleiding

„De knapenliefde is zo oud als de mensheid, en we kunnen dus zeggen dat zij in de natuur ligt, ook al gaat zij tegen de natuur in.” Aldus Goethe in een gesprek met de kanselier Friedrich von Müller op 7 april 1830. En hij had er bij kunnen zeggen, dat zij ook even algemeen als de mensheid is. In alle tijden, bij alle rassen, bij alle volken, in alle landen treffen wij mannen aan, die zich erotisch uitsluitend tot jongens voelen aangetrokken en die ook de drang tot lichamelijke, geslachtelijke contacten met jongens in zich hebben.

De maatschappij heeft tegenover dit verschijnsel alle denkbare houdingen aangenomen. Knapenliefde is verheerlijkt als de edelste binding tussen twee mensen; ze is als een vanzelfsprekend feit aanvaard; ze is een op vaste gewoonten berustend instituut geweest; ze is stilzwijgend en oogluikend toegelaten; ze is beschouwd als een pekelzonde, voorwerp van goedmoedige spot; ze is hartgrondig verafschuwed; ze is tot zwaar misdrijf verklaard en het is voorgekomen dat niet alleen de man, maar ook de jongen met wie hij verkeerd had werd gefolterd en ter dood gebracht.

Hoe dan ook, ze heeft de mensheid altijd bezig gehouden, en met de wetenschappelijke gegevens erover, vermeerderd met de talloze dichterlijke of romantische beschrijvingen door kunstenaars, is een kleine bibliotheek te vullen. Intussen ontbreekt een samenvattende behandeling van het vraagstuk zoals we dit tegenkomen in de maatschappij van nu.

Zelfs zo'n behandeling zou, wilde ze enigszins volledig zijn, een stevig boekdeel vergen. De brochure, die hier aan dit onderwerp gewijd wordt, heeft dan ook een veel bescheidener doel. Zij beoogt enkel de lezer in staat te stellen tot een iets beter gefundeerd oordeel.

Daartoe wordt eerst uiteengezet, waarom het voor ons allemaal zo verbazend moeilijk is, ons innerlijk evenwicht te bewaren wanneer dit onderwerp ter tafel komt. Dat is een aanmaning het uiterst voorzichtig te benaderen, en ons niet te laten meeslepen door louter emotionele reacties. Daarna zullen we nagaan in hoeverre de gronden, waarop men dit verschijnsel gewoonlijk veroordeelt, steekhoudend zijn. Als deze dan tenslotte blijken voor wetenschappelijk onderzoek geen stand te houden, is het terrein voldoende gezuiverd om te gaan ontdekken, dat er in werkelijkheid zowel gunstige als ongunstige kanten aan de knapenliefde zijn. Hetgeen we eigenlijk wel hadden moeten verwachten bij een verschijnsel, dat in staat is gebleken grote denkers en leiders van de mensheid tot zoveel oprechte afschuw enerzijds en tot zoveel oprechte verheerlijking anderzijds te inspireren!

Het doel van dit geschrift is dus evenmin een verdediging als een aanval. Het is een terreinverkenning, waarbij het om feiten en gegevens gaat. Heel opzettelijk is geen poging gedaan tot een volledige morele waardering. De vraag, of het een man ooit zedelijk geoorloofd kan zijn, een jongen seksueel te benaderen, blijft hier buiten beschouwing, want deze is alleen vanuit

een welomschreven stelsel van seksuele moraal te beantwoorden, en zolang lezer en schrijver het over dat stelsel niet eens geworden zijn, is tussen hen geen vruchtbare discussie mogelijk. We beperken ons daarom hier tot de vraag, welke uitwerking een dergelijke omgang op een jongen kan hebben. En wat de man betreft, wiens erotisch voelen naar jongens uitgaat: we zullen ons hier niet verdiepen in de vele theorieën die het ontstaan van deze neiging in hem trachten te verklaren. Voor ons doel blijft het onverschillig of iemand als pedofiel geboren wordt dan wel deze gerichtheid van zijn geslachtsdrift eerst later verwerft. Het komt er ook niet op aan, of deze neiging „geneesbaar” is of onverzettelijk. Ons interesseert hier alleen hoe de verhouding is tussen een pedofiel en de jongen waarmee hij omgaat.

1. wat verstaan we onder pedofilie?

Daarmee is dan het woord „pedofiel” gevallen en staan we voor het woord „pedofilie”, waarmee we, verzot als we nu eenmaal zijn op geleerde termen, de aloude knapenliefde aanduiden. We zullen het daar maar op houden, ook al zijn er mensen die deze term minder juist achten.

De Grieken spraken oudtijds van een paidophilès en van paiderastia, of paidoon eros. „Pais” betekent jongen, maar ook kind. En omdat de neiging, waar we het hier over hebben, toch wel heel speciaal uitgaat naar geslachtsrijpe jongens en zeker niet naar onrijpe kinderen, stellen sommige schrijvers voor, de neiging tot grote jongens met „ephebophilie” aan te duiden. Dit lijkt me niet juist. Het woord ephebophilie is een nieuw maaksel, de Grieken kenden het niet. ¹⁾ Ze zouden het ook niet licht in dit verband gebruikt hebben, want in Athene bijvoorbeeld heette een jongeman „ephebe” tussen zijn achttiende en twintigste jaar, elders tussen zijn zestiende en achtentiende. ²⁾

Het ephebe-schap gold als het begin van de volwassenheid: de ephebe was huwbaar en stemgerechtigd. Wanneer we over knapenliefde spreken, denken wij – en dachten de Grieken – aan een jeugdiger leeftijd, namelijk aan weliswaar geslachtsrijpe, maar toch nog onvolwassen jongens.

Het is dus beter het woord pedofilie te blijven gebruiken, dat bovendien nu eenmaal ingeburgerd is, ook al zit hieraan het nadeel vast dat in de term zelf geen afgrenzing schuilt tegenover vier andere, duidelijk onderscheiden verschijnselen:

1. de neiging van mannen tot kleine meisjes;
2. de neiging van vrouwen tot jongens;
3. de neiging van vrouwen tot meisjes;
4. de neiging van mannen tot onrijpe jongens.

Geen van deze vier heeft echter ooit de omvang en de betekenis gehad van de neiging, die het onderwerp van deze brochure is. De neiging van mannen tot kleine meisjes komt vooral, ofschoon allerminst uitsluitend, voor als ouderdomsverschijnsel bij het aftakelen van de seksuele vermogens, en ook bij zwakbegaafde jongemannen, die te schuchter zijn om het met een volwaardige partner aan te leggen. ³⁾ Verder vindt bloedschande tussen vader en dochter veel meer plaats dan het grote publiek vermoedt.

Dat de erotische voorkeur van een volwassen vrouw naar onvolwassen jongens uitgaat komt schijnbaar minder voor, maar toch noemt Stekel deze neiging „zeer verbreid”. ⁴⁾ Misschien zegt het intussen wel iets dat Wladimir Nabokofs roman „Lolita”, die de liefde van een man voor een twaalfjarig meisje beschrijft, een wereldsucces werd, terwijl Albert Nortals „Le fruit vert et la chair fraiche”, dat over de liefdesverhouding van een vrouw met vijftienjarige jongens handelt, vrijwel onopgemerkt bleef. Het verschil in kwaliteit alleen kan dit niet verklaren. Louvet de Couvray's „Les

amours du Chevalier de Faublas", met zijn eveneens vijftienjarige titelheid, heeft het ook niet tot grote beroemdheid gebracht. Volgens deskundigen zou deze vorm van pedofilie vooral voorkomen bij heterofiele vrouwen, die een mannelijk liefdesobject zoeken dat zij toch kunnen domineren; daarom zou de onhandigheid en onervarenheid van de jongen bij de eerste lichamelijke contacten juist haar lustgevoelens sterk verhogen: zij spelen de rol van moederlijke vriendin die de jongen in nieuwe genoegens inwijdt. Een zeker sadistisch plezier in het vernietigen van zijn geslachtelijke ongereptheid, zijn onbedorvenheid, kan daar tussendoor werken.⁵⁾ Zoals uit het twistgesprek tussen een manminnende en een knapenminnende vrouw in de „Duizend-en-één-nacht" blijkt, beschouwt de normale vrouw de onhandigheid en onbeheerstheid van een jongen bij de geslachtsdaad daarentegen als een nadeel.⁶⁾

Homofiele pedofilie zou volgens Kinsey bij vrouwen veel minder verbreid zijn dan bij mannen. Dit is licht te begrijpen. Lichamelijk is immers het onderscheid tussen een rijp meisje en een volwassen vrouw veel geringer dan dat tussen een puber en een volwassen man. De mannelijke pedofiel wordt getrokken door eigenschappen van het jongenslichaam, die bij de man ontbreken; hij moet zich daarvoor wel tot jongens wenden. Het zal daarentegen uitzonderlijk zijn, dat een vrouw nu juist speciaal erotisch geprikkeld wordt door datgene, wat een meisje van een vrouw onderscheidt.

Blijft als laatste te noemen de neiging van mannen tot onrijpe jongens. Bloch acht een dergelijke kinderliefde bij homofielen een zeldzaamheid.⁷⁾ Prensela noemt de veelverbreide bewering „dat alle homosexuele mannen knapenschenders zijn" volkomen onjuist en volgens hem „verkiest de overgrote meerderheid personen boven de kinderleeftijd." ⁸⁾ Volgens Hirschfeld heeft slechts 5 % der homofielen belangstelling voor jongens onder de veertien jaren.⁹⁾ Bij een enquête, waarin 220 homofielen meewerkten, trof Giese 3 mannen die een voorkeur hadden voor jongens van 12 - 16 jaar, en geen die het op jongere begrepen had.¹⁰⁾ Onder 133 gevallen van jongens, die met een man seksueel contact hadden gehad dat tot veroordeling van de man leidde, vond Tolsma één jongen van 6 jaar, vier van 8, drie van 9, vier van 10, drie van 11, vier van 12, dus in totaal negentien kinderen.¹¹⁾ Daarbij valt te bedenken, dat de kans op ontdekking door de politie bij verkeer met zeer jeugdigen groter is dan bij oudere jongens, zodat 19 op de 133 zeker niet de ware verhouding weergeeft.

Het lijkt zowel voor de psychologie van de volwassen partner bij de geslachtsdaad als voor de betekenis, welke deze daad heeft voor de jeugdige deelnemer, noodzakelijk een duidelijk onderscheid te maken tussen de gevallen waarin deze laatste geslachtsrijp is en waarin hij dit niet is. In het tweede geval wordt niet alleen de natuurlijke barrière van de gelijkgeslachtelijkheid, doch ook die van de geslachtelijke ongelijkwaardigheid doorbroken. De man die omgang heeft met een rijpe jongen zoekt daarentegen een partner die lichamelijk de nodige ontwikkeling en bovendien van

nature de aandrang heeft, volledig deelgenoot te zijn in seksuele omgang. Uitsluitend met deze laatste vorm van pedofilie, dus met de erotische neiging van mannen tot geslachtsrijpe onvolwassenen van hetzelfde geslacht, zal dit onderzoek zich verder bezig houden.

2. wat is een jongen?

Onder „jongen” verstaan we in het volgende dan ook uitsluitend zo'n geslachtsrijpe onvolwassene. Het is goed deze beperking voortdurend in het oog te houden, want in de omgangstaal en zelfs in kranteberichten wordt wel eens van „jongens” gesproken, zelfs als men jeugdige huisvaders met een paar kinderen bedoelt.

Het is, zoals steeds wanneer het om menselijke ontwikkeling gaat, niet mogelijk nauwkeurige leeftijdsgrenzen te stellen. Herbert Rowell Stolz en Lois Meek Stolz zijn de schrijvers van een van de meest recente en systematische studies over dit onderwerp („Somatic development of adolescent boys”, Macmillan, New York, 1951). Hun rijk geïllustreerd boek geeft de resultaten van een onderzoek op meer dan 150 Amerikaanse schooljongens, die zij tussen hun tiende en achttiende jaar om de zes maanden hebben gemeten en gefotografeerd.

Het juiste tijdstip, waarop een jongen lichamelijk rijp wordt, dat wil zeggen vruchtbaar zaad gaat voortbrengen, laat zich uiterst moeilijk vaststellen, namelijk alleen door laboratoriumonderzoek van de morgen-urine. Men beschikt nog niet over systematische onderzoeken van voldoende aantallen op dit punt. De beide Amerikaanse geleerden hebben daarom hun aandacht wat de rijping betreft beperkt tot de fotografisch constateerbare veranderingen aan de geslachtsdelen. Over het algemeen bleek de periode van versnelde lengtegroei van het gehele lichaam vrij precies samen te vallen met de periode van versnelde groei van de zaadballen en volumetoeneming van het voorste deel van de penis. De ontwikkeling van de beharing bleek met dit alles weinig samen te hangen, en geeft dus als symptoom van rijping een veel minder betrouwbaar uitsluitsel: beharing kan voorafgaan aan de rijping, maar kan er ook op volgen. De versnelde lengtegroei en ontwikkeling van het geslachtsapparaat begon bij de onderzochte jongens wat de penis betreft gemiddeld met 12,6 jaar (bij de vroegste met 11 jaar, bij de laatste met 14,4 jaar), en wat de zaadballen betreft gemiddeld met 11,8 jaar (bij de vroegste met 9,7 jaar, bij de laatste met 13,2 jaar). De periode van versnelde ontwikkeling eindigde wat de penis betreft gemiddeld met 15 jaar (bij de vroegste met 13,4 jaar, bij de laatste met 16,6 jaar) en wat de zaadballen betreft gemiddeld met 16,3 jaar (bij de vroegste met 14,5 jaar, bij de laatste met 18 jaar). Ergens hiertussen moet het moment van de rijping dus wel liggen. Undeutsch berekende dit in Duitsland voor jongens op 13,68 jaar. ¹²⁾

De arts dr. Wilfried Zeller onderzocht in de dertiger jaren 414 veertienjarige jongens van lagere scholen in Berlijn. Bij 23 waren de geslachtsdelen nog geheel kinderlijk, bij 31 reeds geheel mannelijk; de overigen vertoonden overgangstoestanden. ¹³⁾ Hurlock noemt dertien en veertien jaar als de leeftijd van de sterkste ontwikkeling van het geslachtsapparaat. ¹⁴⁾

Het ligt in de aard van de op activiteit gerichte mannelijke seksualiteit, dat bij de meeste jongens de eerste ejaculatie ook vrij spoedig na het intreden van de rijping plaats vindt. Betere voeding en hygiëne blijken dit tijdstip te vervroegen. Zo vond Kinsey als gemiddelde leeftijd voor de eerste ejaculatie 14,2 jaar voor arbeidersjongens, 13,7 jaar voor de middelbare schooljeugd en 13,4 jaar voor jongens die later een universitaire vorming zullen krijgen. De vroegste jongens (één op duizend) beginnen ermee op hun achtste jaar, de laatste (twee op de duizend) op hun achttiende. ¹⁵⁾ Volgens Kinsey gaan bij de meeste jongens de eerste schaambeharing (gemiddeld op 13,4 jaar) de eerste ejaculatie (gemiddeld op 13,8 jaar) en het breken van de stem (gemiddeld op 14,4 jaar) aan de versnelde lichaams-groei vooraf. ¹⁶⁾ Hurlock geeft als volgorde eerst het breken van de stem, dan beharing, dan ejaculatie. ¹⁷⁾ De eindfase, de volledige man-gelijke toestand wordt volgens Zeller het eerst bereikt in de ontwikkeling van het strottenhoofd, dan in het uiterlijk van de geslachtsdelen, dan in de kleur- en vormverandering van de borsttepel, dan in de gehele lichaamsgestalte, in de baardgroei, de okselbeharing, het schaamhaar, de overige lichaamsbeharing en de stemklank. ¹⁸⁾

Het mag wat overbodig lijken deze gegevens hier te vermelden, maar ze blijken onbekend aan vele volwassenen, ook aan hen die over pedofilie schrijven en redeneren, en daarbij vaak over veertienjarige jongens spreken alsof dit volkomen geslachtsloze, kinderlijke wezens zijn. Een dergelijke miskennis van de werkelijkheid vertroebelt het oordeel over pedofilie.

3. pedofilie en klassieke knapenliefde

Wanneer we de beginleeftijd van het door pedofielen begeerd worden nu gemiddeld op 14 jaar stellen (bij vroege ontwikkeling toch op zijn minst twaalf) en de eindleeftijd op gemiddeld achttien (bij late ontwikkeling maximaal twintig of een-en-twintig), dan klopt dit wonderwel met wat de oude Grieken onder paidoon eros, knapenliefde, verstonden, vooral als we in aanmerking nemen dat in de landen rondom de Middellandse Zee jongens vroeger man zijn dan hier. Het letterkundige monument voor deze antieke knapenliefde is te vinden in het twaalfde boek van de Anthologia Graeca (of Palatina), waarvan Hermann Beckby bij de Münchense uitgever Heimeran onlangs een nieuwe uitgave, Grieks met Duitse vertaling, heeft doen verschijnen. De 258 epigrammen van dit boek zijn uitsluitend liefdesgedichten op jongens, variërend van tedere verering van hun schoonheid tot grof-

zinnelijke beschrijving van de lichamelijke omgang.

Het vierde epigram nu luidt:

„Ik geniet van de bloei van een twaalfjarige jongen; toch is een van dertien nog veel begerenswaardiger, terwijl hij, die veertien jaar telt, een nog heerlijker bloem der liefde is. Nog bekoorlijker is hij, die driemaal vijf jaren heeft gezien. Zestien jaar is een leeftijd voor de goden, en een zeventienjarige omhelzen, dat past mij niet meer, dat komt alleen aan Zeus toe. Wie evenwel nog oudere jongens begeert, die wil niet zo maar spelen; die zoekt al iemand die het bij hem terugdoet.”

Het geslachtsverkeer met veel jongeren en veel ouderen gold als verwerpelijk.

Epigram 228 brengt dit sprekend tot uitdrukking:

„Wie een onrijpe jongen, die de liefde nog niet kent, overhaalt zich te geven, brengt grote schande over zichzelf. En als een jongeman, die de passende leeftijd al achter zich heeft, zich nog als een jongen laat gebruiken, dan blameert hij zich dubbel. Maar mijn lieve Moiris, er is een tijd, dat het voor een man niet meer en voor een jongen nog geen schande is om het samen te doen, en in die tijd verkeren wij beide nu, jij en ik.”

De Griekse knapenliefde ging uit naar jongens tussen de twaalf en achttien jaar.¹⁹⁾ Lucianus noemt het onbehoorlijk met een jongeman boven de achttien omgang te plegen.²⁰⁾ Met het begin van de baardgroei en de sterke beharing van de geslachtsdelen verloor een jongen zijn esthetische aantrekkelijkheid en zijn zinnelijke begeerlijkheid, zegt Bloch. Epigram 220 stelt Prometheus verantwoordelijk voor de „verschrikkelijke baardgroei” en voor de beharing op jongensbenen: terecht wordt hij er door Zeus voor gestraft, verzucht de dichter. In epigram 195 klaagt hij, „dat de schoonheid van een jongen door het spruitende haar vernietigd wordt zoals de schone bloem verwelkt in de hitte.” Dit thema keert voortdurend terug. Zo in epigram 31: „Bij Zeus en de wijn, waarvan ik dronken ben, er blijft jou nog maar weinig tijd voor de liefde over. Want je kin en je benen worden al donzig, en spoedig zal de verliefde keus op anderen vallen. Doe dus maar niet zo preuts zolang er nog een sprankje vuur in je zit: Eros heeft zijn eigen tijd.” In dezelfde geest wenst de Romein Martialis zijn vrienden toe, dat hun jonge slaven lang glad van huid mogen blijven.²¹⁾

Op dit punt dachten de oude Grieken en Romeinen precies als alle andere volken, bij wie de knapenliefde inheems is. De Perzen zeggen van de eerste baardgroei: „de wangen gaan in rouw over de verdwenen schoonheid.”²²⁾ Volgens Krauss heet bij de Japanners de geliefde jongen takenoko, dat is bamboeloot. Bamboeloten zijn namelijk eetbaar zolang ze jong en nog niet harig zijn. Een Japans handboek voor knapenminnaars ontraadt de omgang als ongezond en bedenkelijk wanneer de anus van de jongen haren gaat vertonen.²³⁾

Intussen wijst de laatste regel van het hierboven aangehaalde vierde epigram uit de Anthologia Graeca toch op een typerend verschil tussen de antieke knapenliefde, die volkszede was en wat wij thans pedofilie noemen. Als

knapenliefde volkszede is, dan wil dat zeggen dat de lichamelijke omgang met jongens gezocht wordt door mannen, die voor het merendeel heterofiel zijn. Voor dergelijke mannen is dit verkeer dus slechts een variant op de omgang met een vrouw en ze verwachten daarom van de jongen bij het lichamenlijk contact een vrouwelijke, passieve houding. Ovidius geeft in zijn Liefdeskunst dit zelfs uitdrukkelijk als reden aan, waarom hij een meisje verkiest boven een jongen: „Odio concubitus qui non utrimque resolvant”: ik houd niet van seksueel contact, waarbij slechts de een het genot heeft. ²⁴⁾ Het spottende slot van het hierboven aangehaalde vierde Griekse epigram en talloze versregels van de Latijnse dichter Martialis tonen aan, dat het als oneerbaar en vernederend voor de man werd beschouwd, wanneer bij de omgang de jongen ook of zelfs alleen actief was. ²⁵⁾

Bij echte pedofilie ligt dit natuurlijk anders. Komt het lichamenlijk contact voort uit een neiging, die uitsluitend op jongens gericht is, dan is voor de met deze neiging behepte de jongen een even volwaardige liefdespartner als de volwassen vriend in een homofiele verhouding, en vindt in principe het verkeer op precies dezelfde wijze en met dezelfde variaties en rolverwisselingen plaats. Duidelijk vinden we dit geïllustreerd in de meeste van de veertig levensgeschiedenissen van mannelijke homofielen, die George W. Henry in zijn boek „Sex Variants” verzamelde. Voorzover hier jeugdbelevissen met volwassenen vermeld worden, vinden we er alle vormen van contact, actief en passief, door elkaar heen gebruikt. We komen hierop nog terug.

4. elke homofiel is nog geen pedofiel

De brede schare van heterofielen veronderstelt gewoonlijk, dat elke homofiel ook min of meer pedofiel is. Oppervlakkig gezien lijkt alles hiervoor te pleiten. Waarom zou de gemiddelde man-lievende man op dit punt anders reageren dan de gemiddelde vrouw-lievende man en ongevoelig zijn voor de aantrekkingskracht, die zelfs voor de oude bok uitgaat van het groene blaadje?

In ons Nederlandse recht kan een meisje al trouwen op haar zestiende jaar, en met koninklijke dispensatie zelfs nog eerder. Een sex appeal wordt op die leeftijd normaal geacht. „Athen News” van 6 maart 1959 meldde het huwelijk van een vijftienjarige herder met een evenoud herderinnetje, wat ons herinnert aan de zestienjarige Nikolio uit de mooie roman „Christus wordt weer gekruisigd” van Kazantzakis. Wie Erskine Caldwells boeken kent over de zuidelijke staten van de V.S., bijvoorbeeld „Tobacco Road”, weet dat daar nog wel jeugdiger getrouwd wordt. Truman Capote schreef er zijn meesterlijke novelle over: „My side of the matter” in de bundel „A tree of night”.

Ook al zullen overwegingen van verschillende aard een volwassen man ge-

woonlijk ervan weerhouden naar lichamelijke omgang met een geslachtsrijp meisje van b.v. veertien jaar te streven, dan neemt dit toch niet weg dat het bepaald abnormaal zou zijn wanneer een schoonheid van zoveel (of zo weinig!) lentes geen erotische aantrekkelijkheid voor hem had. En nogmaals: waarom zou het bij homofielen ten opzichte van jongens anders gaan? Wanneer kennismakingsadvertenties in tijdschriften voor homofielen 21 jaar als minimum vermelden, gebeurt dit uitsluitend uit respect voor de wettelijke voorschriften. Ligt in een land de grens van de verboden leeftijd lager, dan gaan de advertenties ook meteen omlaag, zodat b.v. in het Deense maandblad „Vennen” telkens belangstelling voor 18-jarigen blijkt.

Maar het is beslist niet waar dat die leeftijdsgrens nog veel verder zou zakken als de wettelijke perken er niet waren of als men zich van de wet niets aantrekt. Leonard R., één van de veertig mannen door Henry beschreven in zijn „Sex variants”, is houder van een rendez-vous huis voor homofielen en heeft steeds een wisselende voorraad van een stuk of tien jongemannen voor zijn klanten beschikbaar. Op grond van zijn vijftienjarige ervaring in deze business (zelf begon hij op zijn dertiende jaar!) zegt hij: „Ze willen er altijd een hebben tussen de zestien en de achtentwintig.”²⁶) Het kan wel gebeuren dat een homofiel, die zijn pedofiele kennissen zachtjes plaagt vanwege hun verzotheid op „kleuters” – zoals hij het minachtend noemt – toch grote belangstelling aan de dag legt voor een boekje als Hajo Ortils „Hundert nackte Wilde”, een geheel aan jongens en kinderen gewijde aflevering van het naturistenblad Helios. Schijnheiligheid? Nee, we kunnen oprecht geloven aan zijn verzekering dat hij een jongen alleen esthetisch mooi vindt, maar zich volstrekt niet bekoord voelt tot seksueel contact ermee. Net zoals menig homofiel een goedgevormd meisjeslichaam echt mooi kan vinden zonder naar gemeenschap ermee te talen.

Het grote onderscheid met de situatie van de heterofiel ligt hierin, dat er tussen geslachtsrijp meisje en volwassen vrouw lichamelijk niet zo geweldig veel verschil is, terwijl het lichamelijke voorkomen van een volwassen man zich sterk onderscheidt van dat van een jongen. Vraagt men een pedofiel wat hem bij een jongen fysiek nu juist zo aantrekt, dan noemt hij de gladde, onbehaarde huid, de zachtere rondingen, de frisheid, de slanke leest, de blozende wangen, de heldere ogen, de volle rode lippen, het glanzende haar. Karakteristiek hiervoor is de beschrijving van de geliefde jongen in Thomas Manns beroemde novelle „Der Tod in Venedig”. Een zwaar behaard lichaam daarentegen, voor niet weinig homofielen een bijzondere attractie, wekt bij de pedofiel eerder weerzin op, en hij zal gewoonlijk het lichaam van een vrouw verkiezen boven dat van zo’n man. De pedofiel waardeert in het uiterlijk van een jongen dus speciaal al die eigenschappen, die de man van nature *niet* heeft en die sinds eeuwen door verliefde dichters bij meisjes en vrouwen verheerlijkt zijn.²⁷) Behalve dan soms bij de Arabieren, want hun dichters hebben het niet zelden omgekeerd, en zeggen als compliment aan een meisje dat ze net zo mooi als een jongen is!

5. pedofilie staat nader bij heterofilie

Wanneer het nu zo staat, dan ligt het voor de hand dat de echte homofiel, de typisch man-lievende man, zich niet geboeid zal voelen door een jongen. En tegelijkertijd laat zich begrijpen, dat veel heterofielen weer wel vatbaar zijn voor knapenliefde. Een onverwacht getuige als Voltaire schreef: „Niet zelden lijkt een jongen door zijn frisse gelaatskleur, de glans van zijn huid en zijn haar en de zachte gloed in zijn ogen twee of drie jaar lang erg op een mooi meisje; word je verliefd op hem, dan komt dat door een vergissing van de natuur.”²⁸⁾

Verkeer van mannen met mannen is als algemene volkszede ondenkbaar, want de meeste mannen zijn er niet toe in staat; geslachtsverkeer van mannen met jongens daarentegen komt wel degelijk in sommige tijden en sommige landen als algemeen gebruik voor,²⁹⁾ terwijl seksuele handelingen van jongens met elkaar in alle tijden bij alle volken en rassen zo'n wijdverbreid verschijnsel zijn, dat geen ter zake deskundige dit nog als een symptoom van homofilie zal beschouwen. Volgens Kinsey heeft 45,4 % van de middelbare schooljeugd belevingen in deze zin die tot orgasme worden voortgezet!³⁰⁾

Toen Zeus zich onder de gedaante van Amphytrion binnendrong in het slaapvertrek van diens vrouw Alkmene, beviel het samenzijn hem zo goed, dat hij de nacht driemaal verlengde. Het resultaat van deze uitbundigheid was natuurlijk iets geweldigs, de superman Herakles, van wie het verhaal gaat dat hij in één nacht twintig meisjes ontmaagdde. Maar van wie de Griekse mythologie ook niet minder dan veertien liefdesavonturen met jongens opsomt.³¹⁾

In het oude Rome golden jongen en meisje gelijkelijk als voorwerp van mannelijk begeren. Petronius beschreef deze wereld waarin hij leefde in zijn *Satyricon*, zoals te onzent eeuwen later Louis Couperus in zijn roman „De berg van licht” de sfeer ervan tekende. Martialis dicht over het bordeelbezoek: de gast kijkt rond in de celletjes, „waar dan een jongen je toelacht, of een meisje”.³²⁾ Als zijn vriend Flaccus naar Cyprus reist, wenst Martialis hem toe dat hij daar „een mooie jongen voor zich alleen zal mogen hebben en de lusten zal mogen opwekken van een heel kuis meisje”.³³⁾ En met dezelfde vanzelfsprekendheid vermaant Horatius een kennis:

„ . . . tument tibi cum inguina, num, si
Ancilla, aut verna est praesto puer, impetus in quem
Continuo fiat, malis tentigine rumpi?”³⁴⁾

wat in iets verzedigd Nederlands wil zeggen: „als je bloed kookt, wil je dan soms liever van spanning barsten, terwijl je toch een slavinetje of een jongen in huis voor het grijpen hebt bij wie je meteen terecht kunt.”

Wanneer we het gedrag en de voorkeur van de grote massa als maatstaf

nemen, zijn de pedofiele neiging en smaak ongetwijfeld „normaler” te noemen dan de homofiele; de pedofiel staat veel dichterbij de heterofiel en de in geslachtsnood verkerende heterofiel komt in gevangenschap, in afgelegen kazernes, op schepen, in de rimboe er van zijn kant dikwijls toe, als surrogaat voor de afwezige vrouw een jongen te nemen. Ieder die de feiten kent weet dit, net zo goed als dat overwinnende legers niet alleen vrouwen en meisjes, maar bij gebrek daaraan ook jongens verkrachten. We hoeven niet terug te grijpen op de levendige schildering, die Pearl Buck geeft in „Dragon seed” van een dergelijk gebeuren in de Japans-Chinese oorlog. De laatste wereldoorlog heeft reeksen voorbeelden geleverd en wat de eerste betreft, is een anecdote typerend, welke Hirschfeld in zijn „Sittengeschichte der Nachkriegszeit” meedeelt. Toen de burgemeester van een klein stadje in de Pfalz weigerde op last van de commandant der Franse bezettingstroepen een bordeel voor de soldaten in te richten, waarschuwde de officier hem, dat bij gebreke van een dergelijk instituut onvermijdelijk geen meisje of jongen meer veilig zou zijn. ³⁵⁾

Het Franse tijdschrift Archives de Criminologie heeft jaren geleden eens de resultaten van een enquête weergegeven, gehouden onder de soldaten van het Vreemdelingenlegioen. In het gebied waar deze troepen lagen waren de vrouwen schaars en bovendien meestal erg onsmakelijk. De mannen bevredigden zich dus met inlandse jongens, ook als ze geheel heterofiel waren ingesteld. De volgende bloemlezing uit hun antwoorden op de vraag naar hun gevoelens hierbij is typerend:

- A. „In het begin leek het mij walgelijk, maar later werd ik nieuwsgierig en ik heb het toen verschillende malen gedaan. Toch heb ik liever een inlands meisje.”
- B. „In de eerste tijd had ik een levendige afkeer ervan, maar op een dag, ver van het dorp, werd ik er door mijn geslachtsdrift toe gebracht. Nu vraag ik af en toe wel aan een jongen of ik met hem mag doen, maar alleen wanneer ik ver van de post ben.”
- C. „Ik heb er mij nooit aan kunnen wennen, vooral omdat de vrouwen in de dorpen nogal makkelijk te krijgen zijn.”
- D. „Ik doe het zelf niet, maar ik kan best begrijpen dat iemand er toe komt.”
- E. „Ik heb het verschillende keren gedaan, omdat ik zin had eens iets nieuws mee te maken. Toch blijf ik het vies vinden.”
- F. „Wanneer er geen vrouwen zijn moet je wel nemen wat er is.”
- G. „Ik vind het een gemak, dat je ook een jongen kunt gebruiken wanneer je op mars bent en ver van het kamp, maar anders heb ik liever een vrouw.”
- H. „In de eerste tijd, toen ik pas hier was, walgde ik alleen al bij de gedachte aan geslachtsverkeer met een jongen. Als officier bij het legioen begon ik het langzamerhand heel gewoon te vinden dat de mannen het deden. Tenslotte kwam ik zelf op een eenzame post en besloot toen uit nieuwsgierigheid ook de proef eens te nemen. Ik bemerkte toen dat ik me veel prettiger voelde wanneer ik af en toe eens een jongen gebruikte, en dat het dus noodzakelijk was voor mijn gezondheid. Ik vond daarbij zoveel genot, dat ik nu naar niets anders meer verlang en het verkeer met jongens verreweg het lekkerste vind.” ³⁶⁾

Geslachtsverkeer van normale, gehuwde mannen met jongens is ook onder

gewone omstandigheden intussen allerm minst een uitzondering. Bij de inboorlingen van het Australische Queensland geldt als wet dat een man, wiens vrouw afwezig is, seksuele beschikking heeft over haar jongere broers.³⁷⁾ Burton vertelt de anecdote van een getrouwde Italiaanse visserman, aan wie de vraag werd gesteld of hij wel eens een zonde tegen de natuur had begaan. Hij ontkende dit ten stelligste maar praatte even later over geslachtsverkeer met jongens. Dan heb je daarstraks dus gelogen, verweet men hem. Maar hij antwoordde: „Wel nee, u vroeg of ik tegen de natuur gezondigd had, maar plezier maken met jongens was even natuurlijk voor me als eten en drinken!”³⁸⁾ Tolsma vond onder meer dan honderd wegens pedofiele handelingen vervolgde mannen 11,6 % gehuwden en 7 % gescheidenen. Kinsey deelt mee dat er bij de door hem ondervraagden honderden jongeren zijn, die vertelden van homoseksuele contacten met oudere, maatschappelijk goed geslaagde, gehuwde mannen.³⁹⁾ En jongens, die op dit gebied wat door de wol geverfd zijn, tonen niet zelden een zekere trots op hun veroveringen onder huisvaders.

Oppervlakkig gezien zou men nu veronderstellen, dat de pedofilie als „meest normale” afwijking – om met Moll's „Handbuch der Sexualwissenschaft” en Havelock Ellis' „Studies in the Psychology of Sex” te spreken⁴⁰⁾ – als liggend tussen de heterofiele norm en de homofiele afwijking van die norm, aan alle kanten enig begrip zou ontmoeten, en dat met name de gemiddelde heterofiel heel wat minder emotioneel geladen afkeer zou vertonen van pedofiele uitingen dan van homofiele. Het tegendeel is intussen het geval en bij nader inzien laat zich dit juist op grond van de boven beschreven feiten ook heel goed verklaren.

6. beoordeling door vrouwen

Voor vrouwen moet het in de eerste plaats meestal wel bijzonder moeilijk zijn aard en betekenis van deze verhoudingen te begrijpen. In zijn deel over de vrouw heeft Kinsey overtuigend aangetoond, hoe volkomen anders de ontwikkeling van de seksualiteit bij meisje en jongen verloopt. De neiging tot het plegen van geslachtelijke handelingen treedt bij jongens met het begin van de puberteit spontaan op en is gewoonlijk fel en hevig – , ook zonder toedoen van anderen leert een jongen meestal reeds vroeg de bevrediging kennen en begeren. Bij een meisje is daarentegen een langere sluimering met vage, onbestemde verlangens gewoon, en de schone slaapster wordt meestal pas door een kus van haar prins gewekt.

Daarom is het voor een vrouw moeilijk aan te voelen, hoe het seksueel benaderd worden door een man voor een jongen zo iets totaal anders betekent dan het voor haarzelf als meisje betekend zou hebben. Afgezien van wat het nu *wel* doet (daarover zullen we het later hebben) roept het bij een jongen gewoonlijk geen onbekende driften op, maar is het voor hem

een uitnodiging tot gezamenlijk beleven van een reeds bewuste seksualiteit. Moederlijke gevoelens en verkeerde voorstellingen over kinderlijke onschuld (ook daarover zullen we later meer zeggen) drijven een vrouw gemakkelijk tot grote verontwaardiging tegenover de volwassene, die zich met een jongen inlaat.

7. houding van homofielen

Het harde oordeel van veel homofielen over pedofiele contacten klinkt soms een beetje vals, maar komt in de meeste gevallen toch zeker oprecht uit het hart. Het klinkt een beetje vals als het voornamelijk bedoeld is om aan een heteroseksuele samenleving het grondig onderscheid tussen homofiel en pedofiel te demonstreren en als het berust op de dwaze voorstelling, dat alle moeilijkheden welke homofielen in een dergelijke samenleving onderkennen, meteen zouden verdwijnen „als er maar geen misdadigers waren die zich aan kinderen vergrepen”.

De afkeer van de homofiel jegens de pedofiel is daarentegen echt, wanneer hij slechts een vorm is van de algemeen menselijke afkeer ten opzichte van afwijkende minderheden. Hij is dan even eerlijk en even redelijk als de afkeer tegenover joden of negers, of als de afkeer van heteroseksuelen tegen homofielen. Voor een dergelijke afkeer weet men ook altijd wel argumenten ter rechtvaardiging aan te voeren, min of meer intelligent samengeraapt en wisselend van zeer aannemelijke tot baarlijke nonsens, maar om die argumenten gaat het in wezen niet. Waar het in hoofdzaak op aankomt, is dat een mens het anders denken, anders uitzien, anders geloven, anders oordelen, anders voelen, anders begeren van medemensen slechts in ware gemoedsrust en innerlijke zekerheid kan aanvaarden, wanneer hij beschikt over een vrij zeldzame karakteraanleg tot verdraagzaamheid, plus een zeker – nog zeldzamer – vermogen eigen zielerorselen bewust te maken en kritisch te bejegenen.

Homofielen ervaren haast dagelijks aan den lijve, hoe onrechtvaardig en onredelijk zij worden behandeld door een samenleving, die hun gevoelens niet begrijpt en ze als afwijkend verwerpt. Het zou voor de pedofielen heel prettig zijn, wanneer deze bittere ervaring de homofielen ertoe bracht, meelevend open te staan voor de noden van de pedofiele minderheid in hun midden, ofschoon zij de gevoelens daarvan niet begrijpen omdat deze afwijken van de hunne. Maar dat zou veronderstellen, dat de homofielen ver boven het menselijk gemiddelde moesten uitblinken in redelijkheid, zelfkritiek, verdraagzaamheid en mensenmin, eigenschappen welke men nu juist niet bij uitstek mag verwachten in een maatschappelijk zelf gemaltraiteerde groep.

In een organisatie als het C.O.C., die zoveel meer te bieden heeft aan homofielen dan aan pedofielen, zal die minderheid bovendien wel heel

klein zijn. Een enquête onder lezers van homofiele tijdschriften leverde Giese 27 % antwoorden van mannen die behalve voor anderen ook voor jongens onder de 18 jaar voelden, en slechts 2 % van mannen die uitsluitend deze leeftijd zochten. ⁴¹⁾ Volgens Hirschfeld zou, over het geheel genomen, het aantal pedofielen dat van de homofielen intussen niet zoveel ontlopen: op de honderd mannen wier geslachtsdrift naar de eigen sekse uitgaat komen volgens hem vijf met een neiging tot onrijpe kinderen, 45 pedofielen, 45 met een neiging tot volwassen mannen en vijf met een neiging tot grijsaards. ⁴²⁾ Het Wolfenden-rapport vermeldt dat onder 155 mannen, gevangen op grond van de bepalingen tegen gelijkgeslachtelijk verkeer, 69 % voorliefde had voor volwassenen, 27,7 % voor jongens, en 3,3 % zich zowel tot volwassenen als tot jongens aangetrokken gevoelde. ⁴³⁾ Hoe dan ook, in geen geval is het aantal pedofielen gering. Alleen in Nederland moeten er al enige tienduizenden zijn.

Hun positie is bijzonder moeilijk. De homofielen, met wie zij zich het meest verwant voelen, brengen zoals gezegd zelden begrip voor hen op, en van de zijde der heterofielen hebben zij nog minder te verwachten. De oorzaak daarvan is paradoxaal: juist omdat de heterofiel meestal vatbaar is voor pedofiele gevoelens, reageert hij zo emotioneel op elke uiting ervan.

8. zuivere en onzuivere heterofilie

In mijn studiejaren bezocht ik eens met een vriend, die medicijnen studeerde, een zwembad. Plotseling wees hij me op een inderdaad zeldzaam goed gebouwde jongen van een jaar of veertien die langs de kant stond, en zei: „Kijk eens wat dat joch een prachtig lichaam heeft; dat zit allemaal even mooi en goed geproportioneerd in elkaar.” In zijn toon van onverholen bewondering klonk iets van een anatomisch vakmanschap door, maar de overheersende indruk bij mij was: „Wat moet deze man puur heterofiel zijn om zo rustig en openlijk een naakt jongenslichaam te kunnen bewonderen.”

Zo zuivere en ongecompliceerde heterofilie is zeldzaam. De gedachte aan geleidelijke overgangen in de geslachtelijke geaardheid, met als uiterste polen enerzijds de honderd procent heterofiel en anderzijds de honderd procent homofiel, was al lang in de vakliteratuur uitgesproken eer Kinsey vaststelde dat het seksueel gedrag daar wonderwel ana beantwoordt. In een berekening, gegrond op de gegevens van 1057 blanke mannen ouder dan 35 jaar, die aan zijn onderzoek meewerkten, becijfert Kinsey dat van de Amerikaanse mannen tussen de 16 en 35 jaar, dus in de seksueel actiefste periode:

- 0,5 % geen seksuele contacten heeft;
- 763 % uitsluitend met vrouwen en meisjes contacten heeft en uitsluitend door vrouwen en meisjes geprikkeld wordt;

- 3,8 % wel eens een doodenkele keer contact heeft gehad met een man of jongen, of daardoor geprikkeld werd;
- 5,6 % wel eens wat meer contacten met mannen of jongens heeft gehad, of daardoor heel bepaald geprikkeld wordt, maar toch overwegend heteroseksueel is ingesteld;
- 3,4 % wat contacten en gevoelens betreft ongeveer gelijkelijk heteroseksueel en homoseksueel geïoriënteerd is;
- 2,1 % vrij veel contacten met vrouwen of meisjes heeft en daardoor ook duidelijk geprikkeld wordt, maar toch overwegend homoseksueel is ingesteld;
- 1,6 % wel eens een doodenkele keer met een vrouw of meisje contact heeft gehad of daardoor geprikkeld werd, maar toch bijna uitsluitend homoseksuele omgang heeft;
- 6,7 % uitsluitend met mannen of jongens heeft verkeer. 44)

Bij deze cijfers moeten we bedenken dat ze geput zijn uit een samenleving, waar homofilie officieel taboe is, en waar neigingen in deze richting dus bewust en onbewust worden onderdrukt. In feite zit dus zeker nog in een aanzienlijk groter deel van de heterofielen een min of meer sterk homofiele inslag. Het instinkt dat de man naar de vrouw drijft is lang niet altijd zo zeker en ontwijfelbaar als men graag zou geloven. En de algemene verbreiding van knapenliefde in het antieke Hellas en Rome, bij Chinezen en Japanners in Azië, bij primitieve wilden in Australië, bij de volken van het midden-oosten, bij Indianenstammen in Noord- en Zuid-Amerika, bij meer beschaafde Noordafrikanen en nog haast in oerstaat levende negervolken bewijst dat speciaal het zoveel vrouwelijke trekken dragende jongenslichaam in staat is, erotische gevoelens op te roepen bij de meeste heterofiele mannen.

Een enkel voorbeeld uit de negerwereld. Bij de stam der Siwans hebben alle mannen anaal verkeer met jongens. Wie hier niet aan meedoet wordt als abnormaal beschouwd. Bij de Aranda heeft elke ongetrouwde man een jongen bij zich, die als een huisvrouw met hem samenleeft tot de man gaat trouwen. Bij de Keraki plegen alle jongemannen anaal verkeer. In de eerste jaren na de puberteit spelen de jongens daarbij de passieve rol maar later doen zij het actief met weer jeugdiger vriendjes. De inboorlingen beschouwen deze omgang als noodzakelijk voor een gezonde ontwikkeling. 45)

Waar men er zo tegenover staat, blijkt dus vrijwel elke normale man in pedofiele contacten potent te zijn. Maar in onze hedendaagse westerse cultuur mag dat niet. Naar algemene opvatting hoort een man heterofiel ingesteld te zijn. Hij moet niet alleen met zijn vingers van mannen en jongens afblijven, hij mag daar zelfs niet naar verlangen. Wij houden niet van afwijkingen, van wat anders is of doet dan de grote massa. Je mag een meisje een blondje noemen, want er zijn heel veel blondjes. Een jongen uitmaken voor „rooie” is op zijn minst al onbeschaafd, want rood haar is zeldzamer. Iemand homofiel noemen geldt als strafbare belediging. Dat noch rood haar, noch homofilie eigenschappen zijn, die iemand zichzelf voor zijn plezier aanmeet, zodat de vaststelling ervan nooit grond kan zijn voor een verwijt, speelt hierbij geen rol.

9. Ik mag niet, dus ik ben niet

Wie nu ook maar enigszins vertrouwd is met de kronkelgangen van de menselijke psyche weet, hoe vaak een vertekening ontstaat volgens het recept: ik mag het niet zijn, dus ik ben het ook niet. De mens is bijzonder sterk in het verdringen uit zijn bewustzijn van die brokken zieleleven welke hem niet aanstaan. De homofiele en de nog krachtiger pedofiele trekken, die bij haast geen enkele heterofiel ontbreken, worden dus met grote energie op de achtergrond gedrukt en buiten het bewuste denken gehouden. Hoe krachtiger die trekken zijn, des te meer energie kost dit wegdringen, dat toch zo nodig is voor de innerlijke gemoedsrust van elke heterofiel die niet *wil* zijn wat hij niet *mag* zijn. Vandaar dat hij in hevige opwindning geraakt wanneer de grens tussen onbewust en bewust doorbroken dreigt te worden. En dat gebeurt elke keer als hij gesteld wordt voor het verschijnsel homofiel en pedofiel. Hij kan niet proberen zich in dergelijke wezens in te denken, want hij mocht eens gaan beseffen hoeveel hij met hen gemeen heeft! Hij reageert dus met felle afwijzing, hevige emotie, met weerzin en walging. En omdat pedofiele trekken bij de normale mens sterker en talrijker plegen te zijn dan homofiele, plegen zijn reacties tegen pedofilie ook des te geladener te zijn.

Natuurlijk is dit geen bewuste kwade trouw, maar een spontane houding, waarvan de werkelijke drijfveren voor de betrokkenen zelf meestal duister blijven. Alleen de man die zichzelf door heeft en vrede kan hebben met de vreemde en afwijkende elementen in zijn zieleleven, en de pure heterofiel zijn tot een rustig oordeel over homofilie en pedofilie bij machte.

Een voorbeeld van het eerste is Goethe. Er moet van hem een voorraad grof-seksuele gedichten bestaan, die men nog nooit heeft durven publiceren. Hij was in staat pedofiel te voelen. In Wilhelm Meisters Lehrjahre heeft hij de diepe ontroering beschreven die hij onderging toen hij het prachtige lichaam van een jonge vriend naakt zag bij het zwemmen. Ook in het tweede deel van de Faust spelen pedofiele gevoelens een rol. Maar het sprekendst voor de gemoedsrust, waarmee de grote vrouwenminnaar Goethe dit andere element in zich aanvaardde, is wel de openhartige bekentenis van anaal-verkeer met jongens en meisjes in zijn „Notizbuch von der schlesischen Reise im Jahre 1790”:

„Knaben liebt' ich wohl auch, doch lieber sind mir die Mädchen;
Hab' ich als Mädchen sie satt, dient sie als Knabe mir noch.”⁴⁶⁾

Dat wil zeggen: „Ik heb ook wel jongens liefgehad, maar de meisjes zijn mij liever; want als ik er genoeg van krijg het op de gewone manier met haar te doen, dan kan ik haar nog gebruiken zoals je een jongen gebruikt.” De andere evenwichtige beoordelaar is de pure heterofiel.

Een jongeman vertelde mij eens hoe hij, toen hij voor het eerst van homofilie hoorde, dit zo zonderling en onbegrijpelijk vond, dat hij zich in

een drastisch homoseksueel avontuur had gestort als een wilde poging, zich een voorstelling van deze gevoelens te vormen. Het was hem niet gelukt enige lustsensatie erbij te beleven. Wellicht was zijn systeem niet het beste en naar psychoanalytisch inzicht ok niet het overtuigendste bewijs van zijn heteroseksualiteit, maar feit was, dat ik zelden iemand zo rustig en objectief over homofilie heb horen spreken als deze man „die er niets van begreep”. Wanneer ik daarentegen zie hoe een schrijver, een spreker, een zedepreker, een rechter, een officier van justitie verschrikkelijk fel van leer trekt tegen homofilie en pedofilie, en geen woorden genoeg kan vinden om eigen weerzin en walging te vertolken, dan denk ik steeds: „ach kerel, heb je daar zelf zo'n grote tik van meegekregen?”

10. de kunst van het vergeten

Wat kunnen de eigen werkelijke neigingen voor iemand verborgen blijven en wat kan een mens ook geweldig goed vergeten op dit gebied! De psychiater Stekel vertelt van een jonge vrouw, die aan ziekelijke angst voor ontmaagding leed. Zij durfde daardoor op een trambalcon niet tussen mannen staan en ook niet langs een ijzeren hek met spijlen lopen. Medisch onderzoek wees uit, dat zij al enige jaren gedefloreerd was en bij de analyse kwam te voorschijn, dat dit op haar zeventiende jaar tijdens een logeerpartij bij een oom op zeer pijnlijke en radicale manier was gebeurd. Ze had dit stuitende feit, dat toch nog maar betrekkelijk kort geleden voorviel, volstrekt vergeten, d.w.z. uit haar bewustzijn gebannen.⁴⁷⁾ Een ziekelijk geval? Maar neem dan het volgende, dat even historisch is. Tijdens een logeerpartij bij kennissen van zijn ouders deelt een student, Piet, de slaapkamer met Jan, de veertienjarige zoon des huizes. Als Jan's vader op een avond onverwacht het vertrek binnenloopt, vindt hij de beide jongelui geheel naakt bij elkaar in bed, in een toestand die niet voor tweërlei uitleg vatbaar is. Groot schandaal en spektakel. Jan's vader belt Piet's vader op, is hevig opgewonden, noemt het ongehoord, heeft nooit zoiets meegemaakt, vraagt strenge straf, dreigt met politie, is zeker van zedelijke ondergang. Piet's vader zegt: „Nooit zoiets meegemaakt? En wat heb jij met mij gedaan, toen ik vijftien en jij twintig was?” „Wat bedoel je nou, waar heb je het over?” „Hé, weet je niet meer van die tent op het strand, op Texel?” Lange stilte aan de andere kant, een gesmoorde vloek, telefoon op de haak. Zo gaat het.

11. de werkelijke argumenten

Natuurlijk is met het voorgaande allerm minst aangetoond, dat alle door homofielen en heterofielen aangevoerde bezwaren en argumenten tegen pedofiele

contacten onzinnig zijn en enkel op vooroordeel berusten. Aan een discussie over die bezwaren en argumenten kwamen we tot dusver nog niet toe. We hebben alleen gezien, dat het de meeste mensen heel moeilijk moet vallen tot een evenwichtig oordeel te komen over een onderwerp, dat hun psychisch evenwicht zo licht bedreigt.

Het voornaamste argument tegen pedofiele contacten en de feitelijke grondslag voor de strafbaarstelling ervan is, dat de seksualiteit van de jongen er ontijdig door wordt gewekt en in verkeerde banen geleid. Gezonde, normale jongens zouden hierdoor tot homofielen worden. Bij deskundige schrijvers blijft echter van deze beweringen niets over. Aan de andere kant geven pedofielen graag op van de zeer gunstige opvoedkundige invloed, die van de liefhebbende volwassene op de onvolwassene kan uitgaan. Ze verwijzen daarvoor dikwijls naar het aanbevelend oordeel, dat de edelste denkers van de klassieke oudheid hebben uitgesproken over de Griekse knapenliefde met inbegrip van het daarbij gebruikelijke geslachtsverkeer. Ik geloof intussen dat een beroep hierop moet falen en dat een geheel nieuwe oordeelvelling nodig is, waarbij zal blijken dat naast enkele gunstige kanten een reeks ongunstige mogelijkheden naar voren komt, welke aan de meeste pedofiele verhoudingen een bedenkelijk voorkomen geven. Daar tussenin zullen we nog een opwerping moeten overwegen, die speciaal van homofiele zijde wel eens gemaakt wordt: is wel echte liefde tussen man en jongen mogelijk? Zijn zij niet te ongelijk, en is de onvolwassene nog niet te jong voor een werkelijke liefdesvereniging, waarin de geslachtelijke contacten uitgeheven worden boven een louter najagen van lichamelijk genot?

12. eerste verwijt aan de pedofiel: hij wekt de sluimerende seksualiteit

Wat men de pedofiel, vooral als hij tot lichamelijke contacten met zijn jeugdige vriend komt, in de eerste plaats verwijt, is dat hij – zoals dr. Tolsma dit in zijn boek „Homosexualiteit en homoërotiek” noemt – „bij een jonge puber de seksualiteit tot ontwaken brengt.”⁴⁸⁾

Dit wordt hem des te meer kwalijk genomen, omdat onze samenleving de uitingen van seksualiteit bij jongeren vrijwel steeds met een afkeurende blik pleegt te bezien. Het is een van de puzzles van onze beschaving, dat opvoeding en opleiding tot een volwaardig burgerschap steeds meer levensjaren van de jonge mens zijn gaan vergen, waardoor de huwelijksleeftijd steeds verder is opgeschoven, terwijl het intreden van de puberteit, waarschijnlijk door de betere voeding en hygiëne, zelfs nog één tot twee jaar schijnt te zijn vervroegd. Met de problemen, die dit verschijnsel voor het seksuele leven oproept, weet niemand raad; de wereld der volwassenen pleegt er stilzwijgend aan voorbij te gaan en laat de volle last ervan op de jonge schouders rusten. Als die er zichtbaar onder bezwijken is men erg boos

Onze beschaving staat hierin ten achter bij die van de meeste primitieve volksstammen. Ofschoon het probleem daar nauwelijks bestaat – een jongen is er immers rijp voor zijn taak als stamlid en echtgenoot zodra zijn lichaam rijp is voor de paring – krijgt elke jongen een plechtige inwijding en voorlichting. Maar bij ons wordt de zaak door de meesten doodgezwegen. In Nederland ligt de gemiddelde leeftijd, waarop een man trouwt, dichterbij de dertig dan bij de twintig. Daarbij worden jongen en jongeman officieel geacht niet tot geslachtelijke handelingen over te gaan vóór hun huwelijk. Uitingen van seksualiteit, welke met deze officiële veronderstelling in strijd zijn, worden bijna algemeen afgekeurd en wel des te strenger naarmate de boosdoener jonger is.

Het gevolg van deze onwaarachtige situatie is, dat de meeste volwassenen in zalige vergetelheid van hun eigen jeugd de werkelijkheid niet meer zien of niet willen zien. Zij vormen zich de wonderlijkste illusies over de wijze, waarop een jongen zijn ontwakende geslachtelijkheid beleeft, en vanuit deze illusies is de wetenschap dat deze of gene jongen met een man seksuele omgang heeft gehad, buitengewoon schokkend.

Dan komt men er toe, zoals een inzender in het homofiel orgaan „De Schakel”⁴⁹⁾ de 14 – 18-jarige jongens, waar we het hier over hebben, in een nogal wonderlijke terminologie te betitelen als „voor de seksuele consumptie ongeschikte kinderen”. Kennelijk beseft de schrijver geen ogenblik dat hij hier zo maar iets beweert, waarvoor hij intussen wel enig bewijs zou mogen leveren. Zijn woorden zijn immers lijnrecht in strijd met de opvattingen en ervaringen van vrijwel de gehele mensheid.

Kinsey kwam tot de conclusie dat nog heden ten dage bij haast alle primitieve volken het geslachtsverkeer aan jongens wordt toegestaan, zodra hun lichaam rijp is. Bij de meeste geldt dit voorechtelijke verkeer zelfs als wenselijk en soms wordt een bepaalde plaats aangewezen waar de paring door jongens rustig kan worden geoefend.⁵⁰⁾ Het Romeinse recht stelde de minimum leeftijd voor het huwelijk ten aanzien van jongens op veertien jaar en dit heeft ook gegolden in het oud-vaderlands recht te onzent.⁵¹⁾ Zulke huwelijken op voor ons begrip zeer jeugdige leeftijd waren enkele eeuwen geleden ook in West-Europa allerm minst een uitzondering. Toen Louise van Savoye, die zich op dertienjarige leeftijd had beklagd, dat ze na een jaar getrouwd te zijn nog niet zwanger was, in 1506 de zestienjarige Charles de Montpensier tot haar geliefde maakte, was deze reeds lang en breed gehuwd. De Franse koning Lodewijk de Elfde veroverde in 1437 als kroonprins van veertien jaar Château-Landon op de Engelsen; na aldus bewezen te hebben dat hij een man was eiste hij van zijn ouders te mogen slapen bij zijn nog jeugdiger echtgenote, Margaretha van Schotland. Hij maakte van zijn rechten zo fel gebruik, dat het meisje enige dagen het bed moest houden. De zoon van Frans de Eerste trouwde op vijftienjarige leeftijd met de vijftienjarige Catharina de Medicis; de koning kwam volgens de kronieken 's avonds op hun slaapkamer toekijken hoe zij zich verenigden.

Van deze vorst is het woord dat hij alle jongens boven de veertien, die nog geen seksuele omgang hadden, maar een droef schouwspel vond. ⁵²⁾

Wanneer men bij ons tegenwoordig jongens op deze leeftijd nog te onvolwassen voor het huwelijk acht, dan ligt het verschil natuurlijk niet in de lichamelijke ontwikkeling maar in de veel hoger geestelijke en intellectuele eisen, die in onze samenleving aan een echtgenoot en huisvader worden gesteld. De tijd van opleiding en onder ouderlijk gezag staan, de kindertijd, is belangrijk verlengd. Nu is de mens zo'n geestelijk-lichamelijke eenheid dat dit alles stellig ook doorwerkt in het geslachtsleven. De vijftienjarige Noordamerikaan en Westeuropeaan zal thans wellicht kinderlijker zijn in zijn psychische reacties op de geslachtelijke omgang dan zijn leeftijdgenoot dit een paar eeuwen geleden was of thans nog in primitiever gemeenschappen is. Hij is stellig te kinderlijk voor het hedendaagse huwelijk met al wat daaraan vastzit. Dat hij ook te kinderlijk geworden zou zijn voor vormen van geslachtelijke omgang, welke niet de loodzware consequenties van het gezinsleven in zich dragen, klinkt intussen weinig aannemelijk. In elk geval ontbreekt ieder bewijs voor de bewering, dat de 14 - 18-jarige jongens van thans in dit opzicht zo grondig zouden verschillen van wat 14 - 18-jarigen tot voor enkele eeuwen in onze streken waren en wat ze bij andere volken nog altijd zijn.

Hoofdbron van alle misverstand is stellig dat volwassenen, die enige voorstelling hebben van de werkelijkheid op seksueel gebied bij jeugdigen, zo uiterst zeldzaam zijn. Over en weer hangt de samenzwering van het stilzwijgen. Han B. Aalberse laat een van zijn romanfiguren niet ongeestig opmerken:

„Ik leerde, dat volwassenen met volwassenen over hun genoegens kunnen praten en ssst! zeggen als kinderen hen kunnen horen, en dat kinderen met kinderen over de hunne praten en ssst! zeggen als volwassenen hen kunnen horen, terwijl beide groepen tegenover elkaar de schijn bewaren, dat die genoegens niet bestaan.” ⁵³⁾

Kennis van de soms inderdaad rauwe feiten leert ons, dat jonge pubers heel wat minder sluimerend plegen te zijn op het stuk van seksualiteit dan dr. Tolsma en de meeste ouders met hem schijnen te veronderstellen. Zou er werkelijk verleiding door een oudere aan te pas moeten komen om de aandrift tot ontwaken te brengen? Enige bezinning op de biologische zin van de geslachtsrijpheid, op de psychologische zin van de mannelijke seksualiteit en op de karakteristieke eigenschappen van de jonge puber moeten ons reeds iets anders doen vermoeden.

13. biologische zin van de geslachtsrijpheid

Wie de natuur gadeslaat wordt altijd weer getroffen door de enorme levensdrang, die de aarde overweldigt. De woestijn leeft, aaltjes zwemmen in de

eeuwige nacht van diepe grotten en organische wezentjes wriemelen onder het poolijs. Bij de hogere diersoorten en bij de mens zijn het twee instincten, die de instandhouding en de verbreiding van het leven bevorderen: de drang tot zelfbehoud en de paringsdrift.

De natuur laat het jongenslichaam op twaalf, dertien, veertien jaar beginnen met de productie van zaad. Lag het aan ouders, opvoeders of hoeders der zedelijkheid dit tijdstip te bepalen, dan zouden zij het ongetwijfeld menig jaar opschuiven, maar de natuur weet kennelijk niet beter! Doelgericht als zij is, vervult zij dit lichaam tegelijk met de drang, dit zaad te lozen en wel bij voorkeur door het daar te brengen, waar het vruchtbaar zijn kan. Om de vraag, of de handelingen welke voortvloeien uit die drang door de regelen van het maatschappelijk verkeer worden goedgekeurd en of zij passen in waarlijk menselijke verhoudingen, bekommert de natuurlijke geslachtsdrift zich niet. Wel bekommert de natuur zich blijkbaar om iets anders. De overgave van het lichaam in de paringsdaad heeft iets mysterieus, dat de mens met een zekere schroom ervoor bezielt. Overal treffen we de sporen van deze schroom aan, bij de geheel naakt lopende wilde zo goed als bij de verfijnde cultuurmens. De geslachtsdrift moet dus machtig en sterk zijn, sterk genoeg om deze diepe schroom te overwinnen. Anders zou de jonge man er niet toe komen de wonderlijke daad van de paring op een gegeven leeftijd te gaan voltrekken.

Ongevraagd en onbescheiden, zoals de natuur nu eenmaal is, en gewoonlijk met grote felheid, meldt zich dus de geslachtsdrift met de vorming van het zaad, soms zelfs al eerder. De natuur stelt daarbij alles in het werk, de aandacht van de jongen op dit nieuwe vermogen van zijn lichaam te vestigen: de snelle groei en vormverandering van de organen, gepaard aan een sterk verhoogde prikkelbaarheid en bloedstoevoer, waardoor langdurige erecties worden opgeroepen; de plotselinge beharing; bij zeer velen: zaadlozingen in de slaap, vergezeld van erotische dromen. Geen wonder dan ook, dat nu de masturbatie door bijna alle jongens vanzelf ontdekt wordt, wanneer ze tenminste deze handgreep al niet van vrienden hebben geleerd.

Pasgerijpte jongens zijn daarbij geslachtelijk potent in een mate, die volwassenen slechts in uitzonderlijke gevallen evenaren. Een vijftienjarige knaap vertelde mij eens, dat hij tweemaal per week een vriendinnetje afhaalde, een half uur met haar liep naar een bioscoop, en na de voorstelling een wandeling van een uur maakte naar een stil plekje waar hij de bijslaap voltrok. Vanaf het moment dat hij haar zag tot het hoogtepunt van de bijslaap was hij ononderbroken in erectie, ongeveer vier uur aan één stuk. Volgens Kinsey kunnen vele „teen-agers” zo zelfs bij geringe prikkeling urenlang in erectie blijven, soms nog na twee of drie zaadlozingen.⁵⁴⁾ Een volwassen man, die bij één ontmoeting vier of vijfmaal tot orgasme komt, is een zeldzaamheid, maar vlak voor de rijpingsjaren en in het begin daarvan zijn aanzienlijk hogere aantallen (tot tien, twintig en zelfs meer orgasmen binnen een paar uur) helemaal geen uitzondering.⁵⁵⁾

14. *psychologie van de mannelijke seksualiteit*

In de bundel „Persoon en wereld”, die in 1953 aan de Utrechtse hoogleraar in de psychologie prof. Buytendijk werd aangeboden bij zijn zestigste verjaardag, komt een bijzonder mooie verhandeling voor van de man, die inmiddels Buytendijks opvolger geworden is: dr. J. Linschoten. In deze studie over „Aspecten van de seksuele incarnatie” heeft Linschoten de betekenis van het lichaam in de seksuele ontmoeting onderzocht, waarbij hij de stelling uitspreekt, dat de aard der ontmoeting kenbaar wordt in de wijze waarop het lichaam haar uitdrukt. De psychologische zin van de mannelijke seksualiteit moet dus begrepen kunnen worden uit de betekenis van de penis, het mannelijke lichaamsdeel bij uitstek.

„De penis,” zegt Linschoten, „wordt gewoonlijk in de theorieën der seksualiteit beschouwd als een werktuig, en wel als een agressief, indringend instrument, dat in deze kwaliteit heel de mannelijke seksualiteit karakteriseert.” Linschoten wijst deze opvatting af, en wil in de penis psychologisch allereerst een lichaamsdeel zien dat iets uitdrukt, nl. het verlangen naar eenwording. De erectie toont de bereidheid, in de ander op te gaan. Bij de paring is de penis dan evenmin werktuig als zintuig. Geen werktuig, want de erectie is niet van de wil afhankelijk en de penis, als spierloos orgaan, wordt slechts bewogen doordat de man met zijn gehele lichaam bewegingen maakt. Geen zintuig, want het lustgevoel is immers niet een soort waarnemen van de partner. In het uit liefde geboren orgasme wordt alleen de uitstortende overgave aan de geliefde beleefd en een totale tegenwoordigwording; het is „een extatische overschrijding van de eigen grens, een ervaring van de *ander* in het *eigen* lichaam”. Nu de penis geen werktuig en geen zintuig is, kan Linschoten in de erectie slechts de „onmiskensbare uitdrukking van een geweldige, maar tevens hulpeloze tederheid” zien.⁵⁶⁾

Deze diepzinnige beschouwingen geven ongetwijfeld een hoogst waardevolle verrijking van ons inzicht, maar ze zijn toch zeker ook wel wat eenzijdig. Het argument tegen het werktuig-zijn van de penis is op de keper bezien weinig overtuigend. Het is geen toeval, doch een voor de psychologie van de mannelijke seksualiteit hoogst beduidend feit, dat de populaire benamingen en de literaire omschrijvingen van het mannelijk geslachtsorgaan zo vaak zijn ontleend aan instrumenten, en speciaal aan agressieve instrumenten, aan wapens. Men hoeft slechts de lijsten na te slaan bij Krauss in zijn „Anthropophyteia” en bij Forberg in zijn „Manuel d'érotologie classique”, of het „Glossarium eroticum” van Vorberg te raadplegen en Pier-rugues' gelijknamige dictionnaire.

Niet enkel „een geweldige, maar tevens hulpeloze tederheid” wordt door de penis uitgedrukt. Als Linschoten alleen dit wil laten gelden, dan komt hij in strijd met zijn eigen voorafgaande uiteenzettingen. Even te voren haalt hij immers met instemming uit „Le mur” van Sartre de woorden aan:

„...dat gaat dan bewegen als een beest, dat wordt dan stijf; het jaagt me angst aan als het stijf wordt en helemaal recht overeind staat, brutaal...” En in aansluiting hierop betoogt Linschoten: „In niet geërigeerde status is de penis zeker niet het aanschouwelijk zwaartepunt van het naakte mannelijk lichaam. Het oog glijdt er wel niet aan voorbij, wordt zelfs in de vloeiende beweging van het bekijken door de penis gestuit, maar verwaarloost dit obstakel toch terwille van het geheel. Men zie het klassieke Griekse beeld: de penis is een toevallig *aanhangsel*, een onschuldig deel van een lichaam waaraan we de kracht en de gespierdheid, evenwicht en houding, daad en expressie bewonderen. Met de erectie echter vloeien al deze kwaliteiten naar dit ene lichaamsdeel toe. Het vernietigt de esthetische waarde van het geheel, omdat het te veel aandacht in beslag neemt en bovendien het lichaam ondubbelzinnig seksualiseert. Het zwaartepunt van de gestalte verlegt zich naar dit demonstratieve centrum, dit opgerichte en gespannen lid, waar de man met zijn gehele kracht achter staat. Hij is het onmiskenbare teken van de *potentie* in iedere betekenis. Indien hij esthetische waarde heeft, ligt deze in zijn huiveringwekkende en imposante schoonheid.” Zoals Jules Romains ervan zei: „*een soort onstuimige, schrikrijke schoonheid.*”⁵⁷⁾

Actieve kracht en agressiviteit, de drang tot veroveren en doordringen liggen evenzeer besloten in de mannelijke seksualiteit als de „hulpeloze tederheid”. Overal vinden we deze eigenschappen op dit gebied terug, te beginnen met het bewegelijk strevende zaaddiertje dat zich zijn weg baant naar en in de onbewegelijke eikel, tot aan de gedragingen bij de paring toe. Zij horen tot de mannelijke seksualiteit vanaf het ogenblik, dat deze bij een jongen ontwaakt.

15. karakteristieke eigenschappen van de jongen

Zonder enig streven naar volledigheid hoeven we hier alleen enkele trekken aan te wijzen, die voor dit betoog van belang zijn. Jongens willen „groot” doen en begeven zich dus graag op terreinen, die aan volwassenen voorbehouden lijken, zoals de seksualiteit; zij laten zich zonder veel overleg en zonder veel weerstandsvermogen leiden door hun bevestigingen; zij zijn ongedurig en houden van afwisseling en avontuur; zij pralen graag met hun kennis en ervaring op seksueel gebied en ook met hun lichamelijke ontwikkeling. In het standaardwerk „Adolescent development” wijst Hurlock erop, dat experimenteren voor een kind de beste manier is om iets te leren kennen, en dat deze als kind opgedane ervaring de jongens ertoe drijft, ook op seksueel gebied te gaan experimenteren. Hun belangstelling voor alles wat het lichaam en de ontwikkeling daarvan aangaat is groot en hun nieuwsgierigheid op seksueel gebied is enorm, heviger dan voor welk ander onderwerp ook.⁵⁸⁾ Dit leidt vaak tot uitwisseling van kennis en informatie

en tot gemeenschappelijke experimenten. Door vrienden laten jongens zich daarbij ook tegen hun zin meeslepen, want de vrees als spelbreker of durfniet te worden beschouwd weegt op deze leeftijd zwaarder dan morele bedenkingen of schaamtegevoelens.

16. wat weten ze?

Op grond van verschillende onderzoeken bepaalt Hurlock de gemiddelde leeftijd, waarop een jongen zich van zijn geslachtelijkheid bewust wordt, op 12½ jaar.⁵⁹⁾ G. V. Ramsay onderzocht in 1943 een groot aantal scholieren van middelbaar onderwijs op hun kennis van het geslachtsleven en de leeftijd, waarop zij die verworven hadden. Dit betrof dus jongens uit een maatschappelijke groep, waar in de huiselijke gesprekken groter terughoudendheid op dit gebied wordt betracht dan in vele minder ontwikkelde kringen. Dat babies in de moeder groeien wist 95 % van de twaalfjarigen en 100 % van de veertienjarigen; van de bijslap was 91 % van de twaalfjarigen en 99 % van de veertienjarigen op de hoogte; voor kennis van masturbatie waren deze cijfers 80 en 96 %, van prostitutie 67 en 97 %, van de ejaculatie 57 en 93 %, van middelen ter voorkoming van zwangerschap 56 en 87 %, van erotische dromen met zaadlozing 40 en 73 %, van de menstruatie 23 en 38 % en van geslachtsziekten 21 en 57 %. Van prostitutie waren alle vijftienjarigen, van ejaculatie, masturbatie en coitus alle zestienjarigen op de hoogte.⁶⁰⁾ En sprekend over de leerlingen van Ulo's en middelbare scholen constateerde de Nederlandse pedagoog prof. Perquin dat „niet weinig jongens... weten dat er homoseksuelen te kust en te keur gevonden kunnen worden.”⁶¹⁾

Hoe komen de jongens aan al die kennis? Zijn het volwassen verleiders die hun die bijbrengen? Ramsay heeft het voor verschillende onderwerpen onderzocht. Nemen we als voorbeeld de masturbatie, als meest „verdachte” gespreksthema tussen een volwassene en een jongen (al hoeft zelfs daarbij nog niets mis te zijn!). Ramsay vond dat 44,2 % zijn kennis van dit „spel” had opgedaan bij leeftijdsgenoten, 30,7 % het zelf had uitgevonden, 21,2 % het bij vriendjes had gezien, 2,1 % erover gelezen had, 1 % door de ouders was voorgelicht en 0,4 % het had gehoord van een andere volwassene. Bij 0,4 % was de bron van kennis niet vast te stellen. De kennis omtrent prostitutie kwam voor 93 % van vriendjes, van preventieve middelen voor 92,1 %, van coitus voor 90,9 %, van erotische dromen voor 68 %, van de ejaculatie voor 67,4 %, van geslachtsziekten voor 65,5 %.⁶²⁾ Acht men dit soort informatie op zo jeugdige leeftijd absoluut onwenselijk, dan moest men jongens niet beschermen tegen pedofielen, maar hun de omgang met vriendjes onmogelijk maken!

17. seksuele activiteit van jongens

Combineren we al het voorgaande, dan zijn we niet meer verbaasd over de cijfers die Kinsey vond voor de seksuele activiteit van jongens.

Er is een duidelijke samenhang tussen seksuele activiteit en leeftijd van rijpwording. Hoe vroeger een jongen rijp wordt, des te groter blijft zijn gehele leven zijn seksuele activiteit. ⁶³⁾ Een ander onderzoeker, Lutz, stelde verder een samenhang vast tussen vroegrijpheid en intelligentie. De intelligentste groep is gemiddeld met 12,5 jaar rijp, de normaal intelligente met 13,5 jaar en de minst intelligente met 14,5 jaar. ⁶⁴⁾ Kinsey's cijfers bevestigen dit verschijnsel. Speciaal bij intelligente jongens is dus de kans groot op een vroegtijdig, omvangrijk experimenteren. Daar komt bij dat vroegrijpe jongens veelal zelfbewuster en fermer in het leven staan, en dus ondernemender zijn. We hebben gezien dat veertienjarige jongens niet zo onwetend plegen te zijn; ze zijn vaak ook niet zo „onschuldig” als veel volwassenen denken. Kinsey vond dat 72 % van hen gemasturbeerd heeft, 43 % heeft seksuele spelletjes met meisjes gedaan en 5 % is daarbij tot orgasme gekomen, 28 % heeft al de bijslaap uitgevoerd en 3 % deed dit bij prostituées, 25 % heeft erotische dromen met zaadlozing gehad, 21 % kwam tot orgasme bij homoseksuele contacten en 8 % bij contacten met dieren. ⁶⁵⁾ Van de rijpe jongens tot en met vijftien jaar is ruim 94 % in een of meer van de genoemde vormen seksueel actief; 0,3 % heeft ervaring met alle zes vormen, 2 % met vijf, 8,3 % met vier, 22 % met drie, 36,7 % met twee, 25,3 % met één en slechts 5,4 % met geen. ⁶⁶⁾

In de verdere jongensjaren stijgen de activiteit en het gevarieerd experimenteren nog. Van de achttienjarigen heeft 92 % gemasturbeerd, 84 % heeft seksuele spelletjes met meisjes gedaan en 21 % is daarbij tot orgasme gekomen, 68 % heeft de bijslaap uitgevoerd en 37 % deed dit bij prostituées, 71 % heeft erotische dromen met zaadlozing gehad, 37 % kwam tot orgasme bij homoseksuele contacten en 15 % bij contacten met dieren. ⁶⁷⁾ Van de zestien- tot twintigjarigen is ruim 99 % in een of meer van de genoemde vormen seksueel actief, 0,6 % heeft ervaring met alle zes vormen, 6,1 % met vijf, 22,3 % met vier, 34,1 % met drie, 27,5 % met twee, 8,6 % met één en slechts 0,8 % met geen. ⁶⁸⁾

18. conclusie

Voor de machtige seksuele aandrift, die zich in de jongensjaren voelbaar maakt, aanvaardt onze samenleving als geheel geen andere uitlaatklep dan de nachtelijke zaadlozingen, terwijl een minderheid der opvoeders ook in de masturbatie nog wel een normaal of zelfs gezond verschijnsel wil zien. ⁶⁹⁾ De andere vormen zijn officieel taboe. Het ontwaken van de geslachtsdrijf stelt elke jongen daarom in een moeilijke situatie van strijd tussen verlangen

en mogen. De volwassene, die door zijn verleiding dit ontwaken vervroegt en oproept, handelt dus zeker tegen de grondregel van de moraal welke ons leert, dat we het leven van degenen, die we op ons pad ontmoeten, gelukkiger en beter moeten zien te maken en dat we hun last niet mogen verzwaren.

De kans, dat een pedofiel „bij een jonge puber de seksualiteit tot ontwaken brengt”, is echter, zoals uit de voorgaande gegevens blijkt, uiterst gering. Op de leeftijd waar het hier om gaat is de seksualiteit immers reeds bij haast elke jongen bewust en levendig, en 94 – 99 % van de jongens is zelfs seksueel actief.

Het gaat niet aan de pedofilie te veroordelen omdat zij de seksualiteit zou wekken; bij zijn contacten ontmoet de pedofiel een reeds aanwezige seksualiteit. Maar leidt hij die niet door dit contact in verkeerde banen? Dat is een vraag, die verder onderzoek eist.

19. tweede verwijt aan de pedofiel: hij leidt de seksualiteit van een jongen in verkeerde banen

De Franse arts Guy Laroche bespreekt in zijn boek „La puberté” de onbestemdheid van het geslachtelijk verlangen in de puberteitsjaren, en hij vervolgt dan: „Van biologisch en sociaal standpunt is het belangrijkste, dat deze onbestemdheid een toestand scheidt, welke zich wezenlijk eigent voor verleiding. De nog niet op een bepaald voorwerp gerichte geslachtsdrift van het kind stelt zich, naar gelang van de invloeden die het ondergaat, gemakkelijk in op de normale seksualiteit of juist op de omkering daarvan. Het is heel gelukkig dat die invloeden gewoonlijk normaal zijn; het blijft betrekkelijk een uitzondering dat het kind perverse suggesties krijgt van voldoende kracht om de normale op te heffen. Maar ongetwijfeld zijn deze jaren van tussengeslachtelijkheid in de rijping een kritieke periode, waarin over de seksuele toekomst van een mens wordt beslist. In de levensverhalen van homoseksuelen lezen we dan ook heel dikwijls van een voorval in de kinderjaren of in de rijpingsperiode, dat in abnormale richting heeft gedreven. In de puberteitsjaren komt zo'n perverse beïnvloeding meer voor dan in de kindertijd, omdat de lichaamsbouw met zijn kenmerken van beide geslachten, zwevend tussen het mannelijke en het vrouwelijke, dan voor de grote meerderheid van de homoseksuelen de sterkste aantrekkingskracht heeft. Al wat ik hier opmerkte maakt ons duidelijk dat het merendeel van de gevallen van echte homoseksualiteit die men bij deze leeftijd tegenkomt, gevallen zijn van een homoseksualiteit welke is opgeroepen door de verleiding uitgegaan van andere volwassenen of oude homoseksuelen.” Aangeboren homoseksualiteit acht de schrijver een grote zeldzaamheid.⁷⁰⁾ Het boek waaruit ik dit aanhaal is meer dan twintig jaar oud en misschien zal geen schrijver, die zichzelf en zijn lezers respecteert, vandaag een dergelijke

opeenstapeling van onjuistheden nog voor zijn rekening willen nemen. Maar ik heb Laroche zo uitvoerig aan het woord gelaten omdat dit schijnbaar zo goed sluitende en heel aannemelijk klinkende betoog in ruime kring nog steeds opgeld doet en wel de grondslag is voor strafbaarstelling en veroordeling van pedofiele handelingen. Reeds in de renaissance-tijd dichtte Pacificus Maximus: „Dat ik „zó” ben komt alleen door de leraar waaraan vader en moeder me onvoorzichtig genoeg toevertrouwen. Dat was een knapenminnaar van de bovenste plank: geen enkele jongen ontkwam aan zijn handen, zo knap was hij in die kunst. Van hem leerde ik veel, wat ik beter niet had geleerd.”⁷¹⁾

Nog in 1948 verkondigde dr. F. J. Tolsma in zijn boek „Homosexualiteit en homoërotiek” dat bij de jonge puber „onder invloed der suggestieve kracht het geloof in de eigen homosexualiteit (ontstaat), een geloof, dat met recht vaak onwrikbaar mag worden genoemd.”

Homoseksuele belevingen zouden op de hele verdere ontwikkeling van de jonge mens een stempel kunnen drukken, en de ondergane emoties kunnen „ten alle tijde geactiveerd worden en een normale binding aan een heteroseksueel object verstoren”. Men ziet pedofielen „uit eigen genotzucht bij de aan hen toevertrouwde jongeren handelingen plegen, welke voor het verdere leven zeer noodlottige gevolgen kunnen dragen.” Hun invloed is des te gevaarlijker omdat jongens in de praepuberele fase „gemakkelijk de wereldbeschouwing van anderen overnemen, ook de verfoeilijke met als kern de homosexualiteit.” Tolsma concludeert: „Een homoseksueel mag nimmer leiding geven aan jongelui van hetzelfde geslacht. De ervaring leert, dat hij zich steeds aan homoseksuele daden zal bezondigen. Er gaat dan een invloed van zo iemand uit, waardoor jonge mensenlevens radicaal kunnen worden verwoest.”⁷²⁾

Na al deze boze dingen met zoveel stelligheid te hebben neergeschreven is dr. Tolsma echter de feiten gaan bestuderen. In 1956 spreekt hij voor het Psychiatrisch Juridisch Gezelschap over „de betekenis van de verleiding in homofiele ontwikkelingen” en nu laat hij een geheel ander geluid horen. Met verbazing had hij ontdekt dat ethnologische gegevens volkomen in strijd waren met de studeerkamertheorie over de verleiding als bron van homofilie. Als voorbeeld haalt dr. Tolsma het volgende aan:

„In het noordelijk deel van de Malekula (Nieuw-Hebriden) treft men een stam aan, genaamd de Big Nambas, waar elke man een jongen heeft, welke hem — ook in seksueel opzicht — absolute gehoorzaamheid verschuldigd is. Deze pederastie wordt als volgt gemotiveerd: Ze zou dienen om de penis te versterken; de penis zou nl. groter en steviger worden. Pederastie treedt bij de Big Nambas dan ook georganiseerd op. Heteroseksueel contact vóór de puberteit zou de mens verzwakken. Bij de jongens treft men verder masturbatie en mutueel onanistische spelletjes aan. Bij de Big Nambas heeft elke hoofdman zo een aantal jongens. Van sommigen van hen is bekend dat ze weinig seksueel contact hebben met hun vrouwen. De oudere man, Nilagh Sen genoemd, heeft volledige rechten op de jongen, de Mugh Vel. Een jongen mag geen seksueel contact hebben met een andere man zonder toestemming van de Nilagh Sen. Deze laatste kan de rechten wel aan een andere man verkopen. Er is niet alleen sprake van seksueel contact, maar de

Nilagh Sen en de Mugh Vel bevinden zich steeds in elkanders nabijheid en na de dood van een van beiden wordt deze door de ander in hoge mate betreurd. Het contact mag alleen plaats vinden met een jongen, waarmee geen genealogische band bestaat. De Nilagh Sen staat bekend als zeer jaloers. Na de initiatieriten met zeer pijnlijke en schrik-aanjagende ceremonieën krijgt de jongen zelf het recht een vriend te kiezen." 73)

Tolsma, die deze gegevens ontleende aan een in 1934 in Londen verschenen boek van A. B. Deacon „Malekula” kwam tot nadenken over het feit dat deze knapen, met wie kennelijk al op zeer jeugdige leeftijd intensief homoseksueel verkeer plaatsvindt, daardoor niet homofiel worden en er geen schadelijke gevolgen van ondergaan. In zijn nieuwe studie heten de sterke afweergevoelens die het publiek koestert tegen pedofiele omgang met jongens nu naïef en er komt niet veel waarde aan toe. 74) Weliswaar bekruipt hem de neiging bij het horen van sommige levensverhalen van homofielen aan de verleiding „een zekere betekenis” voor de ontwikkeling toe te schrijven, maar erg zeker is hij er toch niet van. 75) Onderzoek naar de levensloop van 133 jongemannen en mannen, die als minderjarige met mannen geslachtsomgang hadden gehad (het betrof uitsluitend gevallen waarin de betrokken meerderjarige daarvoor strafrechtelijk was veroordeeld) leidt dr. Tolsma nu tot de stelling: „*Heeft de verleiding plaatsgevonden, dan betekent dit niet, dat het individu zich in homofiele richting zal ontwikkelen.*” Waaraan hij toevoegt: „*Men moet daarom voorzichtig zijn deze situaties bij voorbaat te dramatiseren.*” Het bleek dat er onder de verleide jongens naar verhouding evenveel waren die later trouwden en kinderen verwekten als onder de rest van hun leeftijdgenoten. Voor dr. Tolsma schijnt daarom als algemene conclusie gerechtvaardigd, „*dat de verleide personen, na hun ervaringen door de verleiding, uiteindelijk tot normale heteroseksuele betrekkingen kunnen komen.*” 76) Hij meent evenwel, dat verder onderzoek nodig zal zijn.

20. de beschuldiging tegengesproken

Nieuw is dit inzicht intussen niet. In het begin van deze eeuw al verkondigden de Archives de Criminologie, dat homoseksuele handelingen buitengewoon weinig indruk achterlaten bij heteroseksuele jongens. Bijna alle jongens plegen geslachtelijke handelingen met hun vriendjes, terwijl toch slechts een gering percentage homofiel wordt. 77) Havelock Ellis noemde het in zijn „*Studies in the Psychology of Sex*” „*hoogst onwaarschijnlijk*” dat verleiding een neiging tot homoseksualiteit zou kunnen opwekken. Een invloed in een richting, welke in strijd is met de eigenlijke aanleg, blijft persé krachteloos. Hij citeert in dit verband een woord van Albert Moll: „*Je kunt iemand alleen tot iets verleiden als zijn aanleg hem voor die verleiding vatbaar maakt.*” 78) Placzek constateerde in zijn „*Freundschaft und Sexualität*”: „*Het doet er niet toe hoe jongens tot een homoseksuele verhouding gekomen zijn. Als ze van aanleg seksueel normaal zijn, vinden*

ze vroeg of laat allemaal de weg naar de normale geslachtsomgang, en de jeugdige afdwalingen laten geen indruk achter of leiden tot een duurzame vriendschap, waarbij seksuele handelingen dan verder niet meer voorkomen." 79)

Zo schrijft ook dr. O. Schwarz in zijn „Sexualpathologie”: „De betekenis van verleiding is voor jeugdhomoseksualiteit, en ook verder voor de seksuele ontwikkeling, niet erg hoog aan te slaan. Er zijn genoeg jongens die door het hele gedoe om hen heen volstrekt niet geraakt worden, en andere doen een tijd lang gewoon mee, zonder dat het eigenlijk iets voor ze betekent. Ze scheiden er dan gauw weer mee uit.”

En de Duitse arts Esser, notabene een voorstander van strafbaarstelling van homoseksualiteit, erkent: „Als een jongen na de omgang met een homoseksueel ook zelf homoseksueel wordt, dan zou hij dat ook zonder die omgang geworden zijn.” 80)

In een ander deel van de Archives de Criminologie wordt een uitspraak van de Duitse seksoloog Näcke aangehaald: „Ik geloof niet dat boeken, verleiding of suggestie ooit in staat zijn, van een heteroseksueel een homoseksueel te maken, net zo min als je een echte homoseksueel door suggestie kunt bekeren tot de heteroseksualiteit.” 81)

Dr. Magnus Hirschfeld sluit zich volkomen bij de weergegeven mening van Havelock Ellis aan. Hij wijst op het oordeel van Von Krafft-Ebing, die in zijn „Psychopathia sexualis” constateert, dat nog geen enkel voorbeeld bekend is van een man, bij wie afwijkende vormen van geslachtsverkeer tot een afwijking in het geslachtelijk voelen zouden hebben geleid. Verder citeert hij Moll, die eveneens betwijfelt „of talrijke homoseksuele daden bij heteroseksuelen een homoseksuele aandrif kunnen opwekken.” 82)

Het vraagstuk is uitvoerig besproken door de Engelse officiële staatscommissie onder voorzitterschap van Wolfenden. De commissie concludeert: „Wij zijn niet overtuigd dat homoseksueel gedrag een beslissende factor is voor het ontstaan van de homoseksuele geaardheid.” 83) Later komt zij op dit thema terug: „Voor deze bewering hebben wij geen overtuigend bewijsmateriaal gevonden. De medische deskundigen die wij ondervraagd hebben zijn zonder één uitzondering van mening dat verleiding niet veel uitwerking heeft in de zin van de vorming van een vast homoseksueel gedragspatroon, en uit andere bronnen hebben we geen inlichtingen ontvangen die met dit oordeel in strijd komen.” 84)

Dr. Charles Berg zegt in het verzamelwerk „Homosexualiteit”: „Toch heb ik vele gevallen gekend waarin jongens werden verleid, zelfs door volwassen mannen en, hoewel ze zich schijnbaar homoseksueel gedroegen, zij hoogstens slechts pseudo-homosexuelen waren; zij toonden geen homoseksuele neigingen na de puberteit. Bij normale personen wordt het heteroseksuele patroon, tenminste in het onderbewustzijn, lang vóór de puberteit gevormd.” 85)

Dit laatste is het beslissende punt: als de puberteit intreedt ligt de eigenlijke seksuele neiging bij een jongen al vast; hij kan, desnoods fel en hevig, in

allerlei richtingen lichamelijk experimenteren, maar tenslotte komt hij uit waar hij naar zijn aard hoort. De vraag of die aard aangeboren is of verworven wordt, doet er hier niet toe, want ook als de aard verworven wordt gebeurt dat lang vóór de puberteit, waarschijnlijk al voor het zesde, volgens Bleuler zelfs voor het vierde, jaar.⁸⁶⁾ Hier spreken we alleen over geslachtsrijpe jongens. Een heteroseksuele jongen wordt dus niet „kapot” gemaakt door verkeer met een pedofiel, evenmin als een homoseksuele jongen genezen wordt door een op jeugdige leeftijd voltrokken bijslaap. Ik kies uit de literatuur een paar krasse voorbeelden ter illustratie.

21. een paar gevallen

1. Een jongen van 14 jaar wordt verleid door een dienstbode. Een jaar lang is het geslachtsverkeer met haar een groot genot voor hem. Vanaf zijn vijftiende jaar is hij geheel homofiel gericht.⁸⁷⁾
2. Een Engelse jongen van 7 jaar wordt geroofd door inboorlingen op een eiland in de Zuidzee en gedresseerd, mannen met zijn mond te bevredigen. Hij doet dit vijf jaar lang en krijgt er na enige tijd hevige, dagenlang aanhoudende erecties bij. Om deze op te heffen oefent hij zich net zolang, tot hij lenig genoeg is zichzelf met de mond te bevredigen. Op zijn zestiende jaar trouwt hij. De krampachtige erecties verdwijnen bij de normale ontspanning en hij krijgt kinderen.⁸⁸⁾
3. Een jongen wordt op zijn veertiende jaar door een onderwijzer verleid. Hij vindt het heerlijk en verkeert tot zijn 21ste jaar zeer hartstochtelijk met verschillende volwassen mannen op wie hij hevig verliefd raakt en bij wie hij telkens – tevergeefs – evenwicht, zekerheid en blijvendheid zoekt. Het stelt hem teleur dat het de mannen steeds hoofdzakelijk begonnen blijkt om zijn mooie lichaam en het geslachtsgenot. Hij komt tot de conclusie dat hij, wat hij zoekt, toch alleen bij een vrouw kan vinden, en verkeert verder uitsluitend heteroseksueel.⁸⁹⁾
4. Een kind groeit als meisje op en trouwt met 17 jaar. Oorspronkelijk wordt volledig genot bij de bijslaap gevoeld, maar na een paar jaar ontstaan gevoelens van onverschilligheid, daarna van weerzin. Er is onverminderde genegenheid voor de man, alleen wanneer deze de bijslaap voltrekt overheersen bevingingen van haat en walging. Bij medisch onderzoek blijkt de vrouw in werkelijkheid een man te zijn met mismaakte geslachtsdelen. Ondanks levenslange suggestie in tegengestelde richting heeft de heteroseksualiteit zich gehandhaafd. Deze 17-jarige jongen had, zoals zoveel normale jongens van die leeftijd, volop kunnen genieten bij het verkeer met een man, maar bij het bereiken van de volwassenheid overwon de normale afkeer daartegen.⁹⁰⁾
5. Een meisje wordt op haar zevende jaar door een veertienjarige jongen verleid tot volledig geslachtsverkeer. Zij vertelt: „Ik geloof dat het pijn

deed maar het joeg me geen angst aan. Ik had nog twee of drie keer omgang met hem. De volgende vijf jaren had ik geslachtsverkeer met alle jongens uit de buurt en met al mijn neefjes. Ze waren allemaal ongeveer even oud als ik of een paar jaar ouder. Ik was dol op het geslachtsverkeer." Uit dit meisje groeit een lesbische vrouw. ⁹¹⁾

6. Een geval uit de Franse geschiedenis, verteld door Guy Breton: „Koning Karel de Negende gaf zich over aan de schandelijkste uitpattingen en belegde met zijn broer de Hertog van Anjou (de toekomstige Hendrik de Derde) en Hendrik van Navarre (de toekomstige Hendrik de Vierde) heel vrolijke avondjes. Iemand die aan het Hof goed bekend was zei: Ik weet dat deze drie fraaie heerschappen zich wel eens bij een feestmaal lieten bedienen door spiernaakte vrouwen, met wie zij zich na de maaltijd vermaakten. De Hertog van Anjou maakte zijn keus gewoonlijk onder de bekoorlijke hofdames van zijn moeder, want die waren gemakkelijk over te halen, zeer ervaren en niet geneigd schandaal te maken, aangezien ze verlov van Catharina de Medicis hadden zich door haar zoons te laten gebruiken. Een van deze dames had hem trouwens, toen hij vijftien was, ontgroend. Deze zelfde dame wijdde ook Karel de Negende in op zijn zestiende jaar. De Hertog van Anjou was volgens een woord van de koningin-moeder „een goede hengst”.”

Maar in zijn later leven bleek hij homofiel te zijn en als koning Hendrik de Derde omringde hij zich met jongemannen, zijn „mignons”.

„Als de koning een heer, een page of een soldaat voorbij zag komen waarop hij plotseling belust werd, riep hij twee gespierde mignons te hulp, die zich op de prooi wierpen en deze in de goede stand voor hem vasthielden.” ⁹²⁾

Henry bundelt in zijn „Sex variants” de levensverhalen van veertig homofiele mannen. In 34 van die verhalen wordt ook geslachtsverkeer met vrouwen vermeld. Eén had zijn eerste bijslap al op zijn vijfde jaar, een op zijn zevende, twee op hun achtste, twee op hun tiende, een op zijn dertiende en vier op hun zeventiende. Maar ze werden allen homofiel.

In een enquête vond Giese dat op 392 homofielen er 203 waren, die ook heteroseksueel hadden verkeerd. Eén had dit gedaan op zijn twaalfde jaar, 23 deden het tussen hun dertiende en zestiende, 83 tussen hun zeventiende en vierentwintigste. Ze werden geen van alle hierdoor heterofiel. ⁹³⁾

Tenslotte mag gewezen worden op het bekende feit, dat de meeste bedrijvers van mannelijke prostitutie heteroseksueel zijn en blijven. ⁹⁴⁾ In het „Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufen” van 1902 zegt Van der Choven dat in alle steden van Azië jongens bij de vleet zijn, die van kind af aan worden opgeleid voor de prostitutie; het achterste wordt gemasseerd, de aars met instrumenten verwijd. Van 12 tot 16 jaar zijn ze het meest in trek. Als de baardgroei begint, verliezen ze hun waarde. Velen worden dan eerbare burgers, stichten een gezin en vormen een harem. ⁹⁵⁾

Van Alcibiades, de lieveling van Socrates, zegt Diogenes Laertius dat hij

als jongen de mannen afhandig maakte aan hun vrouwen, en als volwassene de vrouwen aan hun mannen! ⁹⁶⁾

22. feiten weerleggen de beschuldiging

De gebruikelijke vrees, dat jongens door geslachtsverkeer met een man homofiel zullen worden, berust op een wonderlijke gedachtenkronkel. Want is het niet wonderlijk, als iemand zich heteroseksueel noemt en tegelijkertijd homoseksuele contacten voor zo plezierig schijnt te houden, dat naar zijn mening een jongen, die eenmaal van de verboden pudding geproefd heeft, er altijd naar zal blijven terugverlangen? Als het woord „tegennatuurlijk” ergens toepasselijk is, dan mogen we dit zeker een tegennatuurlijke gedachting noemen!

Hij viel misschien nog vol te houden, toen men – even naïef als de hierboven aangehaalde arts Guy Laroche – beweerde dat homoseksuele belevenissen in de jongensjaren een uitzondering waren. We weten nu wel beter. Kinsey stelde vast, dat ongeveer 60 % van alle jongens al in de jaren voor hun rijping homoseksuele handelingen hebben gepleegd. ⁹⁷⁾ Hij haalt de ervaring van Ramsay aan, die bij een uitgebreid onderzoek onder middelbare scholieren vond dat 30 % homoseksuele contacten had voortgezet tot aan orgasme toe. Finger, een ander onderzoeker, kwam tot 27 %! ⁹⁸⁾ In Duitsland constateerden Hoffmann en Stern, dat bij jongens op middelbare scholen homoseksueel verkeer meer voorkomt dan heteroseksueel, omdat velen bang zijn voor de laatste stap. Deze jongens voelen dus normaal en ontwikkelen zich ook gewoon. In de statistiek van schooljongens, betraapt op homoseksueel verkeer, vindt men de hoogste cijfers voor jongens van 14 – 16 jaar, daarna dalen de cijfers weer, om boven de 17 jaar opnieuw te gaan stijgen. De jongere jongens zijn meestal passieven, bij de ouderen komen meer actieven voor, maar in de meeste gevallen was de actieve partner toch een volwassene. ⁹⁹⁾ Hirschfeld zegt in „Die Homosexualität” dat volgens een deskundige meer dan 50 % van alle Italiaanse jongens tussen de 15 en 18 jaar met mannen verkeert. ¹⁰⁰⁾

Als de cijfers zo liggen, dan valt het al onmogelijk vol te houden dat pedofiele omgang jongens homofiel maakt, want dan zou minstens een derde tot de helft van alle mannen homofiel moeten zijn. En dat in de levensverhalen van zovele homofielen jeugdbelevingen op homoseksueel gebied voorkomen, wel, dat dank je de koekoek! Zij delen die ervaring met de meeste mannen, en het is niet *daardoor* dat ze homofiel werden.

23. hoe staat het bij biseksuele jongens?

Wat tenslotte overblijft is dit. De mensheid valt niet op te delen in hetero-

fielen en homofielen, want daartussen bestaan allerlei overgangen. Ieder mens heeft iets van beide; het gaat er maar om, welke richting bij hem overheerst. Nu ligt het voor de hand dat een jongen, bij wie beide richtingen ongeveer even krachtig aanwezig zouden zijn, door een voor hem plezierige pedofiele relatie geduwd kan worden naar de homofiele kant, terwijl voor hem ook een ontwikkeling met een accent op het heteroseksuele mogelijk zou zijn geweest.

Verschillende schrijvers blijken dit maatschappelijk eerder als een voordeel te beschouwen.¹⁰¹⁾ Zij volgen dan de redenering, die door de Duitser Hans Rau ten aanzien van het sadisme wordt ontwikkeld in zijn boek „Die Grausamkeit”. Na betoogd te hebben, dat een abnormale neiging nooit door verleiding gekweekt kan worden, vervolgt Rau: „*Natuurlijk maakt het een groot verschil, of een abnormaal gevoel ergens verborgen in een mens sluimert en hem zelf onbewust blijft, of dat dit gevoel ontwaakt en tot handelen drijft, maar zelfs dit ontwaken van een afwijkende drift (...) kan niet als een ongeluk worden beschouwd (...) Het is voor de maatschappij veel beter, als in zo'n erfelijk belast mens de drift ontwaakt en hem van trouwen weerhoudt, dan dat hij op onopvallende wijze zijn leven leidt en de vader wordt van kinderen met een door en door perverse aanleg.*”¹⁰²⁾

Hiermee ben ik het helemaal niet eens. We weten veel te weinig van de erfelijkheid af, zeker op dit gebied, om zulke stellige beweringen te doen. En het leven van een homofiel is zoveel moeilijker in onze samenleving, dat het stellig als een ongeluk is aan te merken wanneer een jongen, die juist voldoende elementen in zich heeft om zich tevreden te voelen met in hoofdzaak heteroseksuele contacten, door zijn omgang met een pedofiel deze elementen op de achtergrond zou schuiven en overwegend homofiel zou worden. Maar doet zoiets zich werkelijk in de praktijk voor? We moeten niet vergeten dat de echte biseksueel gewoonlijk niet iemand is, die op elk willekeurig moment „even goed” met een vrouw als met een man kan verkeren, maar iemand wiens geslachtsdrift min of meer dwingend afwisseling in het geslacht der partners vraagt.¹⁰³⁾

Naar alle waarschijnlijkheid zijn de randgevallen, waarin heteroseksualiteit en homoseksualiteit elkaar vrijwel in evenwicht houden, uiterst zeldzaam. Misschien bestaan ze alleen in theorie. En buiten deze uiterst zeldzame of enkel theoretisch denkbare gevallen is de beschuldiging, dat de pedofiel de seksuele ontwikkeling van zijn jonge vriend op dwaalwegen leidt, onhoudbaar.

De gebruikelijke argumenten tegen pedofilie zijn dus in het licht van de feiten niet te handhaven. De werkelijke bezwaren liggen op een geheel ander vlak.

24. Iofprijzingen op de pedofillie

Niet weinig pedofielen denken met een gevoel van heimwee aan de bloeitijd van de Griekse beschaving, toen door wetgevers en wijsgeren de knapenliefde niet alleen toegestaan, doch zelfs aanbevolen werd. Op verschillende plaatsen maakte de geslachtelijke vereniging met een jongen onderdeel uit van religieuze ceremonies. Gedichten en verhalen behandelden dit thema als de gewoonste zaak ter wereld, de blijspelen maakten er talloze grapjes op, vazen en schalen werden versierd met de – soms fel realistische – uitbeelding van erotische scenes, de beeldhouwkunst koos bij voorkeur het jeugdig mannelijk naakt als model. Zo onbevangen stond men hiertegenover, dat de grote beeldhouwer Phidias onder de troon van zijn Zeus-beeld in de tempel te Olympia een beeldje zette van zijn lieveling Pantarkes, terwijl hij in de vinger van het dertien meter hoge beeld van de oppergod voor iedereen leesbaar de tekst beitelde: „Wat is Pantarkes toch een mooie jongen”. Naast het terras bij de Hermestempel op het eiland Thera, waar elk jaar in september naakte epheben hun rituele dansen uitvoerden, de gymnopedieën, staan in de rotswand de namen van jongens en mannen gekrast met de vermelding dat zij daar hun eerste lichamelijke gemeenschap hadden. ¹⁰⁴⁾

Wie belangstelling heeft voor deze zijde van de Griekse wereld zij verwezen naar de werken van prof. dr. Hans Licht „Liebe und Ehe in Griechenland”, „Sittengeschichte Griechenlands” en „Beiträge zur antiken Erotik” alsook naar de studie van M. H. E. Meier en L. R. de Pogey-Castries „Histoire de l'amour grec”. Uitvoerige bronvermeldingen en veel afbeeldingen geeft Gaston Vorberg in zijn „Glossarium eroticum”.

De grote Atheense wetgever Solon ried in de zesde eeuw voor onze jaartelling jongens het verkeer met mannen aan, als de geschiktste vorm van seksuele ontspanning, waarmee zij zich dan tegelijk de volwassen vrienden konden verwerven, die hen zouden leiden en opvoeden. „Alleen een goed knapenminnaar kan een goed pedagoog zijn”, heette het in die tijd. ¹⁰⁵⁾ De Atheense wetten stonden het geslachtsverkeer met jongens als een erezaak toe aan de vrije burgers, maar verboden dit, tenminste voorzover het vrijgeboren jongens betrof, aan slaven. ¹⁰⁶⁾ Jongens, die de liefde van een man verworven hadden, werden openlijk onderscheiden door een erekleed en kregen bij feestelijke gelegenheden de mooiste plaatsen. De wijsgeer Plato merkte in zijn „Gastmaal” op, dat juist de beste en flinkste jongens graag het bed van mannen deelden, en omgekeerd kende hij in zijn „Republiek” aan de dapperste strijders op het slagveld het recht toe, de mooiste jongens te omhelzen. ¹⁰⁷⁾

Op Kreta was het gewoonte, dat de jongen door zijn minnaar zogenaamd werd weggeroofd. De schaking werd echter drie dagen tevoren met de ouders van de knaap geregeld. Voor de minnaar was het dan een grote schande, als de ouders hun medewerking weigerden en de jongen voor hem

verstopten. Hadden de ouders geen bezwaar tegen de persoon van de minnaar, dan bood de familie slechts in schijn verzet tegen de roof. De man trok twee of drie maanden met zijn vriendje rond, nam hem mee op de jacht en organiseerde feestmalen. Daarna stuurde hij de jongen met een groot geschenk naar zijn ouders terug. Thuisgekomen moest de jongen een openbare verklaring afleggen dat het geslachtsverkeer met zijn minnaar naar zijn zin was geweest; of anders volhouden, tegen zijn zin verkracht te zijn en daarvoor bestraffing eisen. Het gold als een zware schande voor een jongen, wanneer hij nooit door een man op deze manier geroofd werd. ¹⁰⁸⁾

Overal waar pedofilie inheems is, wordt evenals in het oude Griekenland hoog opgegeven van de gunstige uitwerking.

In „Das Geschlechtsleben der Japaner” vermeldt Krauss als oordeel van bezonnen deskundigen, „dat in de provinciën, waar veel liefde voor jongens voorkomt, de mensen mannelijker en flinker zijn, en daarentegen in streken zonder pedofilie zachter, slapper en vaak liederlijker.” ¹⁰⁹⁾

25. wij zijn geen grieken

Maar niets geeft ons het recht, zulke uitspraken zonder meer te gaan hanteren ter rechtvaardiging van pedofiele verhoudingen in onze wereld van thans. We leven nu eenmaal in een maatschappij, waarin een pedofiele verhouding heftige reacties pleegt op te roepen. Dat mag dan misschien heel onrechtvaardig en onjuist zijn, maar het is een feit. En dit feit geeft een volstrekt andere kleur aan de verhouding, waardoor de pedagogisch gunstige mogelijkheden welke er in steken meestal verijdeld of verdrongen worden.

Met al zijn onervarenheid, met al zijn onvermogen om de situatie te overzien, komt immers een jongen hier tot een volwassene in een betrekking te staan, die getekend is door het verboden zijn; waarin hij de angst voor ontdekking voortdurend bij de volwassene ervaart. Bijna onvermijdelijk geeft dit iets ongezonds aan het hele gebeuren.

Dat de jongen iets doet wat hij voor zijn ouders geheim houdt hoeven we op deze leeftijd niet zo tragisch te nemen. De puber is bezig zich zelfstandig te maken en het is normaal dat hij sommige zijden van zijn leven, en zeker de seksuele, niet meer voor zijn ouders openlegt. Als ouders op dit punt alles willen weten, is dat een even ongezonde bemoeizucht als Stekel bij een vader constateerde, die zijn 15-jarige zoon preservatieven aanpaste en hem zelf naar een bordeel begeleidde. Geen wonder dat deze jongen volkomen impotent bleek!

Niet het geheim is ongezond, maar de voelbare angst voor de verbreking ervan, en vooral de nasleep als het toch ontdekt wordt. Enige leden van de Wolfenden-commissie merken zeer terecht op dat het jeugdige „slachtoffer” van pedofiele omgang dikwijls verreweg het meest geschaad wordt door de

opwinding van zijn ouders, die buiten elke verhouding staat tot de werkelijke betekenis van het gebeurde en door het hele gedoe van de strafvervolging tegen de dader. ¹¹⁰⁾ Hirschfeld schrijft in zijn „Geschlechtskunde” dat het onderzoek door politie en rechter een veel erger en blijvender psychisch letsel voor een jongen betekent dan dat een volwassene hem betast op een wijze, waar de jongen niet het minste bezwaar tegen heeft, en waarop hij zichzelf dagelijks ook betast. ¹¹¹⁾ Te onzent heeft mej. mr. A. A. Schwartz, officier der rijkspolitie voor jeugdzaken en plaatsvervangend kinderrechter, eveneens gewezen op de psychische schade, die aan de minderjarige getuige in zedenzaken bijna steeds door het justitieel ingrijpen wordt toegebracht. ¹¹²⁾ De pedofiel stelt zijn jonge vriend dus wel aan heel ernstige risico's bloot en brengt hem gemakkelijk in een ongezonde sfeer van angst en geheim. Dat blijkt al vaak uit de plaats, waar de intieme handelingen zich afspelen. Bij de 133 door Tolsma onderzochte jongens was dit slechts met 80 in een rustige omgeving gebeurd (21 in bed, 49 in een kamer); voor het overige met elf in een grasberm, met negen in een pakhuis, met zeven in een park, met zes in een schuur, met vijf op straat, met telkens drie in een kleedhokje, een boot, met telkens twee in een toilet, een portiek, een urinoir, met telkens een in een stal, een auto, een treincoupé. ¹¹³⁾

De zaken liggen in dit opzicht natuurlijk een stuk anders, meer oud-Grieks, wanneer de ouders van de jongen de pedofiele verhouding van hun zoon met een oudere huisvriend stilzwijgend of uitdrukkelijk goedkeuren. Nu zijn er niet zoveel vaders als die, waarvan Pacificus Maximus in zijn IVde elegie vertelt. Daar brengt een zekere Etruscus zijn zoon bij de meester en zegt: „Als je hem mee in bed neemt en gebruikt zal hij des te beter leren!” ¹¹⁴⁾ Maar toch komt het, zelfs in ons hedendaagse Nederland, voor dat ouders hun zoon de omgang met een pedofiel toestaan omdat ze diens invloed gunstig achten. De kans van ontdekking en de angst daarvoor worden dan heel gering en de gunstige mogelijkheden, welke de situatie biedt, kunnen zich ontplooiën.

26. de macht van het lichamelijke

Met opzet spreek ik van „mogelijkheden” en van „kunnen”. Want het is onwaarachtige sentimentaliteit het zo voor te stellen, alsof elke pedofiel steeds met de heiligste opvoedkundige idealen ten opzichte van zijn jonge vriend bezielde is. Menigeen zoekt bij een aantrekkelijke jongen zijn plezier, en verder niets. Maar wil hij meer en beter, dan heeft hij ontegenzeggelijk een bijzondere kans, juist omdat in de rijpingsjaren het lichamelijke zo'n enorme macht heeft over een jongen en de man, die hem via het lichaam benadert, dus een geweldige invloed op hem heeft. Toen men Socrates verweet, dat hij de jonge Alcibiades niet beter in toom wist te houden, antwoordde deze: „Ik bewerk de jongen alleen via zijn oren, en ik kan dus

niet op tegen de mannen, die ook zijn tong en zijn geslachtsdelen strelen." Een sterk voorbeeld van binding door het seksuele contact geeft Stekel. Een jongen van dertien jaar heeft gloeiend het land aan zijn stiefvader, wiens pogingen de jongen voor zich te winnen steeds mislukken. Door een toevallige omstandigheid moeten ze eens hun bed samen delen. In het donker begint de man met de penis van de knaap te spelen en bevredigt hem. Sinds deze nacht is de haat van de jongen omgeslagen in een sterke aanhankelijkheid. ¹¹⁵⁾

Door verschillende personen met een brede ervaring op dit gebied is de stelling uitgesproken dat jongens, die een dergelijke vaste relatie hebben met een hun werkelijk genegen, zorgzame volwassene, op een bijzonder harmonische wijze door hun rijpingsjaren heen zouden groeien, zonder de gebruikelijke puberteitsstormen en -narigheden. We beschikken zeker niet over voldoende materiaal om dit zonder meer bewezen te achten, maar er spreekt veel voor de waarschijnlijke juistheid ervan. Zo vertelt ook bij Giese een man, die sinds een jaar ongeveer 6 – 8 maal per maand omgang heeft met een 15-jarige gymnasiast, dat de jongen nu op school veel betere rapportcijfers haalt en zijn vlegeljaren-allures kwijt is. ¹¹⁶⁾

27. seksuele openheid

Een belangrijke factor daarbij is ongetwijfeld de voor elke andere jongen onbereikbare seksuele openheid, waarin de jeugdige vriend van de pedofiel leeft. Wil men spreken over schade aan de seksuele ontwikkeling, door volwassenen toegebracht, dan valt zeker niet in de eerste plaats te denken aan pedofiele verleiding, maar veeleer aan de verlegenheid en verwarring, die goedwillende ouders en andere opvoeders, andere volwassenen, bijna altijd demonstreren wanneer het onderwerp seksualiteit wordt aangeraakt. Niets is er wat de jonge mens op dit gebied zo sterk het spoort bijster maakt. Hierdoor gaat hij seksualiteit en vuiligheid vereenzelvigen; hij schaamt zich voor zijn onstilbaar verlangen naar die vuiligheid en ziet zich op dit punt tegenover volwassenen gedwongen tot volkomen geslotenheid. Zijn veel puberteitsstormen niet eigenlijk uitbarstingen op ander gebied van deze onnatuurlijke spanning?

Hurlock wijst in „Adolescent development” op de angsten, die de lichamelijke ontwikkeling bovendien bij veel jongens oproept. „De jongen is bang dat zijn penis, die in korte tijd zo snel gegroeid is, door zijn kleren heen zichtbaar wordt. Dan treden vaak onwillekeurige erecties op en die storen hem. Nachtelijke zaadlozingen, die verraderlijke vlekken achterlaten op pyama en lakens, maken hem bang en beschaamd. Maar als hij geen veelvuldige zaadlozingen in zijn slaap heeft, dan groeit er een spanning in hem waardoor hij zich onbehaaglijk voelt.” ¹¹⁷⁾

Is het wonder dat veel jongens op deze leeftijd dan zo lastig en ongedurig

zijn, en dat hun gedrag zo onvoorspelbaar is? Shakespeare noemt vrouwen en jongens beestjes van dezelfde kleur: zij zijn even raadselachtig, grillig en ondoorgrondelijk. ¹¹⁸⁾

Maar nu ontmoet zo'n jongen een volwassen vriend, tegenover wie alle geslotenheid op seksueel gebied wegvalt, eenvoudig omdat deze volwassene geen geheim maakt van zijn eigen seksualiteit. Zelfs aan volwassenen waar hij echt van houdt en in wie hij groot vertrouwen stelt zal een jongen omtrent zijn seksuele leven nooit een honderdste vertellen van wat hij zegt aan de man, met wie hij lichamelijk contact heeft. Bij alle anderen voelt, vermoedt of vreest hij afweer, zelfs al benadert men hem met alle begrip. Op deze leeftijd, waarop niets zo sterk spreekt als het lichamelijke, is ook het lichamelijk contact alleen in staat de geslotenheid volledig te doorbreken. Wil een mens zich werkelijk voor een ander openstellen, dan moet hij zich zeker voelen dat hij aanvaard wordt zoals hij is. Pas in de omgang met een pedofiel krijgt een jongen de zekerheid, dat hier een volwassene is, die hem ook in zijn seksueel begeren en de lichamelijke uitingen daarvan tenvolle aanvaardt en leuk vindt. Hier kan hij zijn hart uitstorten, zijn benauwdheden uitspreken, zijn brandende vragen stellen en vrijuit praten over zijn experimenten en avontuurtjes.

Verschillende pedofielen hebben mij daarvan verteld en van twee heb ik een dagboek mogen lezen, waarin zij hun belevenissen met jongens hadden opgetekend. Wat zij van „keurige” loopjongens en kantoorbedienden, van aardige lyceïsten die op school een goed figuur slaan, van stevige voetballers en ferme padvindere dan zo te horen krijgen over hun opvattingen en ervaringen, zou de meeste ouders, leraren en autoriteiten een zenuwcrisis bezorgen. Dikwijls verschilt het opvallend weinig van de confidenties van de zogenaamd verwaarloosde jeugd.

28. goede en kwade mogelijkheid

Niet alleen de behoefte om met een ouder en meer ervaren vriend volkomen vrij over het seksuele te spreken, vindt een jongen in de omgang met een pedofiel bevredigd, maar er wordt ook voldaan aan zijn brandende nieuwsgierigheid. Kinsey wijst er op, dat jonge knapen veel sterker interesse hebben voor bouw en werking van het volgroeide mannelijk geslachtsorgaan dan volwassenen plegen te beseffen. ¹¹⁹⁾ Niet zelden is het deze nieuwsgierigheid, die jongens drijft tot contact met mannen of hen daartoe bereid maakt. ¹²⁰⁾ Voor de meeste, vooral de jongere jongens, is het fascinerend een volwassene te mogen gadeslaan in zijn seksuele activiteit.

Zoals al eerder in deze uiteenzettingen heb ik de dingen hier gesteld als objectieve feiten, zonder waardeoordeel. Dat een jongen tot volkomen seksuele openhartigheid komt met een man, hem lichamelijk en geestelijk deelgenoot maakt van zijn geslachtsleven en in de omgang met hem bevrijd

wordt van kwellende vragen en verlangens, zal hem rustiger kunnen maken en hem bewaren voor veel puberteitsnarigheden. Maar daarmee is nog niet gezegd dat het goed is. Het bewijst de enorme macht van de pedofiel over de jongen, maar of deze macht tenslotte een invloed ten goede of ten kwade in dit jeugdig leven zal betekenen, hangt geheel van de persoon van de pedofiel af.

De jongen zal zich zeker spiegelen aan het beeld van volwassenoseksualiteit, dat hij in de omgang ervaart. In de openheid van deze verhouding is hij bijzonder beïnvloedbaar. Jarenlang verkeer met een pedofiel zal van een heteroseksuele jongen geen homofiel maken, maar hij kan van een geestelijk onvolgroeid pedofiel wel geleerd hebben, dat het in de seksualiteit enkel om lust en genot gaat. Dan groeit hij uit tot een Don Juan of een Casanova. Door zijn voorbeeld en invloed kan de pedofiel aan een jongen onherstelbaar veel bederven, en niet zelden doet hij dit ook. Het zou onwaarschijnlijk zijn dit te loochenen. Maar tegelijkertijd moet worden gewaarschuwd tegen de opvatting, alsof een dergelijk bederf onvermijdelijk vast zit aan *elke* pedofiele verhouding, zoals nogal eens erg makkelijk beweerd wordt.

Het tegendeel volgt uit het feit, dat de verkering met een oudere vriend tot de mooiste jeugdherinneringen behoort van menig hoogstaand en voor-
aanstaand man. Een academicus, getrouwd en vader van enige kinderen, die een belangrijke ambtelijke functie bekleedt, zeer godsdienstig is en er heel ernstige levensopvattingen en morele beginselen op na houdt, ontvangt nog steeds met de grootste hartelijkheid en genegenheid de bezoeken van de nu vergrijsde vriend, met wie hij van zijn veertiende tot zijn zeventiende jaar een seksuele verhouding had. Dat is geen uitzondering.¹²¹⁾ Zoals het ook geen uitzondering is dat een jongen, die zich voor meisjes gaat interesseren en die zich voor dit soort omgang te oud begint te voelen, zelf een jongere broer, van wie hij veel houdt, als plaatsvervanger bij zijn vriend introduceert. Hij wil zijn vriend helpen en tegelijk zijn broer iets goeds verschaffen.

Een voorbeeld hiervan is te vinden in het boek van Giese: Een veertigjarige directeur heeft sinds zes jaar een verhouding met een nu 22-jarige monteur. Hij is getrouwd en heeft twintig jaar lang ook heteroseksueel verkeer gehad. Met zijn huidige vriend werd hij in kennis gebracht door diens oudere broer. Deze is nu getrouwd en heeft tot zijn huwelijk een soortgelijke verhouding met de man gehad. De vrouw van de directeur en de ouders van de twee jongemannen zijn op de hoogte van wat er gebeurt. Het geslachtsverkeer vindt tweemaal per week plaats en speelt een belangrijke, maar niet de hoofdrol in deze verhouding.¹²²⁾

29. *vergankelijkheid van de pedofiele verhouding*

Met dit laatste is meteen een heel teer punt aan de orde gesteld: het voorbijgaande karakter van de verhouding.

Het staat bij voorbaat vast, dat met het verstrijken der jaren de geliefde jongen zijn erotische aantrekkelijkheid voor de pedofiel verliest. Het keerpunt ligt gewoonlijk bij het begin van de baardgroei. Ook al gaat de oorspronkelijke erotische verhouding vanaf dat ogenblik niet zelden over in een blijvende vriendschap op niet-seksuele basis, dan is de zaak toch volkomen van karakter veranderd. Sluit dit niet een echte liefdes-verhouding uit?

Objectief genomen geeft het er ongetwijfeld iets incompleets aan. Maar we moeten wel bedenken, dat liefde nooit denkt aan tijd of ruimte en simpel uitgaat naar de ander zoals hij *nu* is. De pedofiel zoekt, en vindt – als hij gelukkig is – in zijn vriend „de eeuwige jongen”, en het is wel tekenend dat de meestgebruikte Griekse term om de geliefde jongen aan te duiden eenvoudig „*ta paidika*” is, dat betekent letterlijk „het jongensachtige”¹²³⁾ De voorstelling van de man, die eens uit deze knaap groeien zal, komt bij de pedofiel nauwelijks op: hij bemint „het jongensachtige”. Waarschijnlijk staat hier de werkelijke situatie aan de jongen dikwijls helderder voor ogen dan aan de man. De jongen is er immers veel meer van vervuld, op weg te zijn naar de volwassenheid. Misschien maakt dit juist de volledige overgave van de heterofiele jongen in de pedofiele omgang mogelijk: min of meer bewust begrijpt hij dat dit een overgangsfase is, een vorm van seksualiteit die alleen bij deze bepaalde leeftijd past. Nu is zijn lichaam aantrekkelijk voor een man en nu roept het contact met een man nog volledig genot bij hem op. Hij kan zich daaraan gerust geven omdat zijn lichaam vanzelf die aantrekkelijkheid en het vermogen op deze wijze te genieten, verliezen zal; maar dan is ook de tijd aangebroken voor de eigen heteroseksuele activiteit, waarvoor hij zich nu nog te jong weet. Dit zou meteen het merkwaardige feit kunnen verklaren, dat over het algemeen heterofiele jongens zich veel vlotter inlaten met een pedofiel dan overwegend homofiele. In de levensbeschrijvingen van homofielen valt vaak op, met hoeveel kracht en opwinding zij zich als jongen te weer hebben gesteld tegen benadering door een pedofiel.¹²⁴⁾ Het was alsof zij intuïtief voelden, dat voor hen het homoseksueel contact veel beslissender, blijvender en dieper betekenis moest hebben dan voor hun heterofiele leeftijdgenoten. Zo heeft de homofiele Amerikaanse auteur Sherwood Anderson een autobiografisch verhaal geschreven, waarin hij vertelt hoe hij als zestienjarige jongen een baantje had bij de renbaan in Chicago. Op een avond kwam hij tot op de huid doorregend thuis, trok al zijn kleren uit en kroop alleen met een deken over zich heen in het stro. Hij was nauwelijks ingeslapen toen een paar oudere kameraden dronken binnenkwamen; ze trokken de deken van hem af en zodra ze hem geheel naakt zagen wilden ze hem

gebruiken: „Wees maar niet bang, we zullen je geen pijn doen.” Maar in panische schrik vluchtte hij, zonder een draad aan het lijf, door de velden tot hij ergens in een schaapstal een schuilplaats vond. De volgende dag moest hij, onder hoongelach van alle staljongens, in adamskostuum naar zijn verblijf terugkeren. Hij nam meteen ontslag. ¹²⁵⁾

Dr. B. J. Stokvis heeft in zijn boek „De homosexueelen” een aantal levensbeschrijvingen verzameld. Ook daarin treft ons verschillende malen de beklemmende angst, welke een homofiele jongen overvalt als hij merkt dat een man hem tracht te benaderen. Berg vertelt van een zestienjarige, die door een man werd beetgepakt in een toilet en hevig geschrokken wegliep. Maar daarna „is hij regelmatig naar dezelfde plaats teruggekeerd in de veelvuldig gerealiseerde hoop dat de gelegenheid zich weer zou voordoen.” ¹²⁶⁾ Legludic zegt terecht dat niets zo onvoorspelbaar is als de reacties van een jongen wanneer hij merkt dat een man seksueel contact met hem zoekt. ¹²⁷⁾ Statistische gegevens doen intussen vermoeden, dat homofiele jongens gemiddeld later tot homoseksuele contacten komen dan heterofiele jongens. Bij de 392 door Giese ondervraagde homofielen was de leeftijd, waarop het eerste homoseksuele verkeer plaats vond:

12 jaar of jonger	bij 41 mannen	
13—16 jaar	„ 148 „	
17—21 jaar	„ 111 „	
22—28 jaar	„ 63 „	
29—35 jaar	„ 21 „	
ouder dan 35 jaar	„ 8 „	128)

Ook de leeftijd, waarop een jongen zich definitief bewust wordt, homofiel te zijn, ligt vrij hoog. Zo in Gieses enquête:

15 jaar en jonger	bij 61 mannen	
16 jaar	„ 39 „	
17 jaar	„ 37 „	
18 jaar	„ 58 „	
19 jaar	„ 40 „	
20 jaar en ouder	„ 156 „	129)

30. scheiding tussen liefde en erotiek

Een van de opgaven van de rijpingsjaren en van wat daarop volgt is, zoals bekend, het inbouwen van de lichamelijke geslachtelijkheid in het liefdeleven. Bij de pas gerijpte jongen liggen die twee volkomen uit elkaar. Hij kan een meisje verafgoden, maar hij zou haar beeld omlaaghalen als hij haar seksueel begeerde. Bij zijn onanie stelt hij zich beslist een ander meisje voor, dat hem prikkelt maar dat hij niet vereert.

Het inbouwen van de seksualiteit in het liefdeleven, zodat het seksueel samenzijn tenslotte de diepste liefdesuiting wordt, hoort geleidelijk te ge-

beuren, in de loop van jaren. Volgens deskundigen rijpt een man hier eerst volledig toe in een geslaagd huwelijk, en dan nog niet meteen.¹³⁰⁾ Velen slagen er maar heel onvolledig in, aan sommigen lukt het nooit. Dat zijn b.v. mannen, die zeer potent zijn bij een publieke vrouw, maar die bij hun geliefde geen erectie kunnen krijgen. Zij hebben zich in het diepst van hun wezen nooit losgemaakt van de jongensachtige opvatting, dat seksuele handelingen toch eigenlijk vies zijn.

Kenners van de puberteitsjaren menen, dat het voor de psychische ontwikkeling van een jongen hoogst gevaarlijk is als deze ontwikkeling overhaast wordt. Wanneer een vijftienjarige uit pure geslachtsdrift een meisje beslaapt hoeft nog niets een gezonde uitgroei van zijn liefdeleven te beletten. Maar het wordt hoogst bedenkelijk als hij dit doet bij een meisje, waarop hij echt verliefd is. Want aan dit samengaan van liefde en geslachtelijk contact is hij nog niet toe.

De pedofiel verwringt iets in een jongen, wanneer hij dit niet begrijpt en eerbiedigt. Als de man er op uit is in de seksuele omgang zijn diepste affectie voor de jongen uit te drukken, dan zal het hem wel eens hinderen dat de knaap meestal zo weinig toegankelijk is voor een teder voorspel. Hij moet meemaken dat de jongen onverwacht en soms in heel ongeschminkte woorden om het geslachtsspel vraagt, er zonder enige voorbereiding mee begint, of, wat nog wel de gebruikelijkste vorm is, het in een stoeipartij uitlokt. Alles verloopt meer in een sfeer van spel en plezier, ook al wordt het uiteindelijke orgasme gewoonlijk in diepe ernst beleefd. Enkele fragmenten uit het dagboek van een pedofiel, als bijlage aan dit boekje toegevoegd, kunnen hiervan een indruk geven.

Hirschfeld zegt dat in Oostenrijk gezonde boerenjongens heel makkelijk te krijgen zijn voor een pedofiel, mits hij ze handig weet aan te pakken. De pedofiel moet dan vooral niet verliefd doen, want dat maakt ze schuw. Het beste doet hij door niets te zeggen en er een beetje kameraadschappelijk op los te gaan. Zo had een tandarts in een dorp van niet meer dan 3000 inwoners meer dan vijftig van de mooiste jongens voor zich gewonnen door zijn gastvrijheid en zijn muzikaal talent. De jongens vochten om zijn gunst en vroegen haast nooit geld. Sommigen wilden zelfs geen geld van hem aannemen; zij gaven zich met hartstocht.

Een andere pedofiel kende een boer met drie zoons van 14, 16 en 18 jaar, die op één kamer sliepen. Als hij kwam logeren, wilde elke jongen hem in zijn bed hebben. De jongens wisten alle drie van elkaar heel goed waar het dan om ging.¹³¹⁾

Wat Hirschfeld hier zegt, is in het algemeen op jongens toepasselijk. Kameraadschap trekt hen tot een pedofiel, sentimentele verliefdheid maakt hen schuw.

31. toch echte liefde

Staat dit alles nu aan een werkelijke liefde op pedofiele grondslag in de weg? Vergeleken met de volkomenheid van de ideale liefdesovergave tussen man en vrouw of in een ideale homofiele vriendschap van volwassenen is er stellig een gemis. Dat moet toegegeven, al zullen we maar niet vragen, bij hoeveel volwassen liefdesparen deze ideale éénwording inderdaad slaagt. Maar mogen we het bestaan van een echte liefdesverhouding tussen man en jongen daarom uitgesloten achten? Dikwijls wordt door buitenstaanders gezegd: ik kan hier niet inkomen, volwassene en onvolwassene zijn immers te ongelijk, daar kan toch nooit van echte wederzijdse liefde sprake zijn?

Misschien geldt hier, zoals zo vaak in het menselijke gevoelsleven, dat men het zelf doorleefd moet hebben om het te weten. Veel pedofielen zijn overtuigd, echt lief te hebben, en niet zelden zegt ook de jongen, als hij eenmaal tot man is gerijpt, in terugblik: het was echte liefde wat ik voor die man voelde. Jongensachtige liefde, geuit op jongensachtige wijze, maar daarom niet minder echt. Laten we niet vergeten, dat geslachtsrijpheid veel meer betekent dan enkel het vermogen om zaad voort te brengen. Rijpheid betekent ook: vermogen tot liefhebben. Zoals met de rijping ook plotseling het gevoel voor schoonheid in kunst en natuur ontwaakt, zo ontwaakt ook het vermogen tot werkelijk ontmoeten van een medemens, tot liefde. Niemand, die de gegevens omtrent het werkelijke geslachtsleven van jongens kent, zal voorts betwijfelen dat deze leeftijd gekenmerkt wordt door een intens verlangen naar lustgevoelens. Maar dan geldt voor jongens ook wat Fritz Leist, de bekende schrijver over huwelijksproblemen, terecht opmerkt, namelijk dat het verlangen naar lust een veel dieper verlangen vertolkt: het verlangen naar een alomvattende liefde.

Opvallend is het zeker in Gieses enquête, dat de leeftijd, waarop voor het eerst een diepe genegenheid voor iemand van het eigen geslacht werd gekoesterd, zoveel lager ligt dan de leeftijd, vermeld in het hierboven weergegeven staatje betreffende bewustwording van de homofiele geaardheid. Deze genegenheid openbaarde zich

met 11 jaar of jonger	bij 64 mannen,
met 12 jaar	„ 51 „
met 13 jaar	„ 38 „
met 14 jaar	„ 53 „
met 15 jaar	„ 52 „
met 16 jaar	„ 46 „
met 17 jaar	„ 29 „
met 18 jaar	„ 26 „
met 19 jaar	„ 9 „
met 20 jaar en ouder	„ 23 „ 132)

In zijn „Freundschaft und Sexualität“ haalt Placzek de woorden van een

correspondent aan: „Een blik op de homoseksuele literatuur en kunst leert ons, evenals het inzicht in de werkelijke toestand, dat in de knapenliefde dezelfde eeuwige gevoelens kunnen opbloeien als in de normale. Ook daar vinden we, met dezelfde kracht, verlangen, trouw, overgave en bereidheid om offers te brengen. En hier zo goed als daar preste het overschuimende gevoel tot de geslachtsdaad als laatste voltooiing.” Placzek bepleit, zij het op andere gronden, het geslachtsverkeer met jongens van 14 jaar en ouder niet meer strafbaar te stellen. ¹³³)

Hier mag een gedicht volgen van een eenvoudig Duits arbeider, dat men in geen enkele verzameling van dergelijke poëzie zal aantreffen:

Der Abend nahte, es schwieg der See,
Drin schimmerten Wasserrosen,
Sie neigten ihr Haupt im Blüthenschnee
Und wisperten leise am dunklen See
Und träumten von Küssen und Kosen.
Du lehntest an mir; und leise und sacht
War die sinnliche Glut auf's neue entfacht,
Und als es einsam rings um uns war
Da küsste ich bebend dein blondes Haar.

Ich habe dich lieb! — O komm, sei mein,
Ich will es dir heimlich sagen.
Zwei Sternlein strahlen, so golden rein,
Die in's Herz mir den Frühling getragen.
Dein Lächeln strahlt wie der junge Tag,
Deine Wangen blühen wie der Lenz im Haag,
Auf deiner Lippen schwellendem Saum
Prangt der Liebreiz; du ahnst es kaum.

Ich habe dich lieb! Und du fürchtest nicht
Meiner Liebe heisses Verlangen?
Und verbirgst dein holdes Antlitz nicht
Vor der Flamme die meinen Busen durchbricht
Und lodernd dich will umfassen?
Sie ist der Sünde missrathenes Kind,
Bringt Schande, Knabe, drum flieh' geschwind!
— Du aber birgst die Wange heiss
An meinen Busen und flüsterst leis:

Ich habe dich Lieb! — O selige Stund,
An meine Brust hingesunken,
Verwandte Seele, gabst du dich kund.
Lang sassen wir innig umschlungen.
Nun werd' ich dich immer und ewig frei'n,
Und mag es, zum Teufel, auch Sünde sein!
Ja, Sünde sei es! wenn der Sonnenstrahl
Der Liebe dich küsst viel tausendmal!

Ich hab' dich so lieb! Dein Kuss ist mir
Die höchste Wonne, trotz Schergen!
Du herziger Junge, ich lieb' nur noch dir
Und harre dass du zurückkehrst zu mir,
Dein theures Haupt zu bergen.
O, wie ich dich lieb'! — Am stillen See
Da schimmern die Wasserrosen.
Sie neigen ihr Haupt im Blüthenschnee
Und weinen Thränen am dunkeln See,
Die Thränen der „Friedelosen“. 134)

De grote Griekse wijsgeer Socrates, een deskundige bij uitstek op dit gebied, beschrijft de grote vreugde die een man bevangt als hij het mooie lichaam van zijn jonge vriend beziet, en van de jongen zelf zegt hij: „Ook die voelt geen verdriet meer als zijn grote vriend bij hem is; ook hij voelt verlangen wanneer deze ver van hem vandaan is. Want hij draagt het schaduwbeeld van de liefde, dat is wederliefde, in zich. Nu zegt en denkt een jongen wel dat dit geen liefde maar vriendschap is, doch intussen verlangt hij net zo hard, enkel misschien iets minder vaak, hem te zien, aan te raken, te omhelzen en bij hem in bed te liggen. Hij doet dit dan ook al gauw, zoals te verwachten viel. Liggen ze bij elkaar dan begint het teugelloze rijpaard van de man zijn bezitter veel last te geven; het eist voor alle moeite een beetje genot. Het paardje van de geliefde jongen weet nog niets te vertellen, maar vol onbestemd, bronstig verlangen omhelst hij zijn minnaar en kust en liefkoost hem als zijn beste vriend. Ze liggen in één bed en hij is wel bereid zijn lichaam niet te weigeren en zijn vriend ter wille te zijn, als die daarom vraagt.”¹³⁵⁾

De geslachtsrijpe jongen kan echt liefhebben, zoals hij echt kunst kan beoefenen, en echt godsdienstig zijn kan. Natuurlijk moet alles nog groeien en verder rijpen, maar de kern waar het om gaat is aanwezig.

32. het beeld van de volwassene

Intussen: juist omdat alles nog groeien en verder rijpen moet, kan de pedofiele verhouding ook zo ontstellend veel schade aanrichten. Op een leeftijd, dat een jongen zich zelfstandig begint te maken tegenover zijn ouders, maar eigenlijk nog allerminst tot zelfstandigheid in staat is, ondervindt hij de liefde van een man. Dit betekent iets geweldigs voor hem.

Let wel, ik stel het geval hier zo gunstig mogelijk. Het kan immers ook zijn, dat de jongen de houding van de man in het geheel niet als liefde ervaart, en alleen beseft dat hij door zijn charmes, vooral door zijn lichamelijke charmes, een geheimzinnige macht over deze volwassene uitoefent, zodat hij deze volkomen naar zijn wil kan zetten. Het hoeft geen betoog, dat dit uit opvoedkundig oogpunt een noodlottige situatie is.

Maar laten we aannemen dat de jongen bij de man echt liefde ervaart. Dan klampt hij zich aan hem vast. Hier vindt hij zijn behoefte aan leiding en warme genegenheid bevredigd. Hij haakt naar wat aandacht en persoonlijke belangstelling; hier krijgt hij ze in overvloed. Voor de heterofiel geldt de puber gewoonlijk als de mens in zijn onaangenaamste en onaantrekkelijkste gedaante. Een jongen is er dus aan gewend, door volwassenen afgesnauwd, opzij geschoven en gecommandeerd te worden. Altijd komt hij op de zoveelste plaats. Hier vindt hij plotseling een man, die hem belangrijk en leuk vindt en die zijn prestaties en zijn lichaam bewondert. Met zijn seksualiteit, die hij voor alle andere volwassenen moet verstoppen, kan hij hier vrij voor de dag komen. De geslachtelijke ontspanning biedt hem bij zijn vriend meer voldoening dan in de eenzame onanie, (en is tegelijk veel minder riskant dan met een meisje, waarbij altijd zwangerschap of geslachtsziekte dreigen!).

Is het wonder als de pedofiel dan voor een jongen het ideaalbeeld van de volwassene wordt, waaraan hij zich gaat optrekken en waarnaar hij zich gaat vormen? Dat is prachtig, wanneer de pedofiel werkelijk een geschikt voorbeeld is. Maar hoe vaak is hij dit niet?

S. Toobert en E. S. Jones hangen in „International Journal of Psychiatry” het gemiddelde beeld op van de 120 wegens pedofilie veroordeelde mannen, die zij onderzochten.¹³⁶⁾ Zij vinden de typische pedofiel een seksueel onbevredigd mens met sterke religieuze belangstelling, slechte tussenmenselijke verhoudingen, schuldgevoelens en overgevoeligheid voor het oordeel van anderen; zijn zwakheid en lage zelfwaardering vinden volgens hen een oplossing in de identifikatie met het lichamelijk zwakke en emotioneel minder bedorven kind. En al hebben de schrijvers vooral mannen op het oog, die zich meer met onrijpe kinderen dan met rijpe jongens bemoeien, toch kan men zich afvragen of ook bij de pedofielen waarover ik het hier heb niet vaak verwante trekken aanwezig zijn. Als het waar is, dat veel homofielen moeilijk of niet tot een diep „existentieel” contact met een medemens kunnen komen, dan ligt het psychologisch voor de hand, deze moeilijkheid in nog veel sterker mate te veronderstellen bij mannen, die zich alleen kunnen geven aan een onvolwassene. Men zou zeggen dat de pedofiel een man lijkt, die in het menselijk verkeer zijn reserves pas opgeeft, zich naar ziel en lichaam pas aan zijn partner geeft, als hij bij voorbaat zeker weet die partner toch, als oudere, de baas te blijven. Ligt ditzelfde niet – even onbewust – ten grondslag aan de voorkeur van veel homofielen en pedofielen voor minder ontwikkelde, maatschappelijk lager geclassificeerde vrienden?

33. man met veel jongens

Door dit menselijk tekort zal een aantal pedofielen, ondanks de beste en

oprechtste bedoelingen, toch niet de aangewezen ideaalfiguur opleveren waarnaar een jongen zich heilzaam kan vormen. Hoe groot dit aantal is valt niet te bezien, en zeker staan er andere pedofielen tegenover die voortreffelijke opvoeders zijn. De uitspraak, dat elke goede jeugdleider een brok pedofilie in zich moet hebben, is juist. Bovendien: niemand zal jeugdleider willen worden, die niet – bewust of onbewust – pedofiele trekken heeft.

Maar het onvermogen diepere contacten te leggen doet veel mannen, heterofielen en homofielen, dwarrelen van partner naar partner of jagen van avontuur naar avontuur, waarbij het uitsluitend om seksuele belevingen gaat. Kinsey zegt hieromtrent: *„Zowel in heteroseksuele als in homoseksuele verhoudingen kan de promiscuïteit in vele gevallen berusten op het feit, dat de man uit is op afwisseling in de bouw van de geslachtsdelen van zijn partner, in de wijze waarop het geslachtsverkeer bij de contacten plaats vindt, en in de lichamelijke reacties van de nieuwe partner. Mannelijke promiscuïteit berust dikwijls op de voldoening, die de jacht op een nieuwe partner en het succes bij de verovering daarvan verschaffen. Er zijn sommige heteroseksuele mannen, en in verhouding nog een groter aantal homoseksuele mannen, die zich beperken tot één enkel contact met een en dezelfde partner. Wanneer zij eenmaal aangetoond hebben dat zij in staat zijn geslachtsverkeer met deze bepaalde persoon te bewerken, gaan zij op jacht naar een volgende partner.”* Bij de door Kinsey ondervraagde mannen, die homoseksuele omgang hadden gehad was het aantal partners

1	bij 35 %
2 – 5	bij 35 %
6 – 10	bij 8 %
11 – 20	bij 6 %
21 – 30	bij 2 %
31 – 50	bij 3 %
51 – 100	bij 3 %
meer dan 100	bij 8 % ¹³⁷⁾

Er is reden om te veronderstellen, dat deze neiging tot afwisseling van partner juist bij pedofielen veel voorkomt. De jongen die met zulke mannen verkeert, beseft gemakkelijk dat hij slechts één uit een reeks is, en dat dezelfde liefkozingen die hem vandaag ten deel vallen, morgen met gelijke hartstocht een andere knaap zullen koesteren. Over het algemeen zal de heterofiele jongen dit niet erg en zelfs begrijpelijk vinden, omdat het seksuele contact voor hem sterk in de spelsfeer ligt en nog niet gekoppeld is aan liefdesovergave. Maar het grote gevaar is, dat een jongen zich hierdoor een verwrongen beeld gaat vormen van volwassen seksualiteit en blijft staan in deze fase van geestelijke onrijpheid, waarin het geslachtsdeel louter orgaan tot lustverwerving blijft, en niet middel tot liefdevolle eenwording. Het aantal jongens, waarmee een en dezelfde pedofiel soms in betrekkelijk

korte tijd omgang heeft, kan zo een voor niet-ingewijden haast ongelooflijke hoogte bereiken, en al gauw in de tientallen of zelfs honderdtallen lopen. ¹³⁸⁾ De niet-deskundige is geneigd dit voor onmogelijk te houden, omdat hij de bereidheid van jongens tot dergelijke contacten schromelijk pleegt te onderschatten. Hij veronderstelt zijn eigen afkeer van pedofilie ook bij elke gezonde, flinke jongen en meent, dat alleen wekelijke of moreel ontspoorde knapen zich tot zoiets zullen lenen. De ervaring leert, dat dit volstrekt niet zo is en dat jongens, die niet vatbaar zijn voor pedofiele benadering, eerder een uitzondering vormen.

De cijfers van de gerechtelijke veroordelingen van pedofielen geven hier niet het minste houvast. In 1956 werden 124 volwassen mannen veroordeeld wegens overtreding van art. 248 bis van het Wetboek van Strafrecht, gericht tegen handelingen met jongens en jongemannen van zestien tot en met twintig jaar, en 1034 wegens overtreding van art. 247, onder meer gericht tegen handelingen zowel met jongens als met meisjes onder de zestien jaar. Passen we de gegevens van Hirschfeld en Kinsey op de Nederlandse bevolking toe, dan zou in datzelfde jaar reeds meer dan twaalf en een kwart miljoen keer een volwassen man zelf tot orgasme gekomen zijn bij seksueel contact met een jongen. Dat is per dag meer dan 34000 keer. ¹³⁹⁾ Omdat er meer rem is op pedofiele contacten dan op relaties met meerderjarigen is dit cijfer misschien te hoog. Maar nemen we daartegenover in aanmerking, dat niet zelden alleen de jongen tot orgasme komt en dat bovendien talloze, niet direct tot orgasme voerende handelingen, zoals het aaien over een knie, een klapje op de billen, een kus volgens de rechtspraak al onder de strafbaarstelling kunnen vallen, dan is het duidelijk dat het aantal strafbare feiten, door pedofielen met jongens gepleegd, in Nederland jaarlijks zelfs nog een veelvoud van deze twaalf en een kwart miljoen zou kunnen belopen.

Gaan de gegevens van Kinsey ook voor ons land op, dan zouden er ruim 135.000 Nederlandse jongens tussen de vijftien en negentien jaar zijn, die door homoseksuele handelingen orgasme hebben bereikt. Dit betreft natuurlijk niet allemaal contacten met pedofielen, maar ook met leeftijdgenoten. ¹⁴⁰⁾ Uiteraard zijn deze berekeningen aanvechtbaar; de werkelijke getallen kunnen lager maar evengoed ook veel hoger liggen. De bedoeling is alleen, vast te stellen in welke orde van grootte we hier moeten denken. Zeker is in ieder geval, dat de politie slechts een miniem deel van de feiten achterhaalt. In dezelfde zin laat ook C. N. Peyster zich uit in zijn boek over „De onbekende misdaad”. ¹⁴¹⁾

Onze aanvankelijke verwondering over deze hoge getallen verdwijnt spoedig als we inzien, dat pedofilie stellig niet tegen-natuurlijk is in de zin van: tegen de typische aard van de rijpe jongen ingaande. Het omgekeerde is veeleer waar. Niet alleen lichamelijk doch ook in zijn erotisch voelen heeft de pasgerijpte jongen vrouwelijke trekken. Niet voor niets spreekt men van een biseksueel stadium. De geslachtsdrift heeft nog vaak een min of meer

passief karakter, en is dan ontvankelijk voor actieve, typisch mannelijke benadering. ¹⁴²⁾ Havelock Ellis wijst er op, dat bij homoseksuele omgang over het algemeen duidelijke voorkeur blijkt te bestaan voor een sterk contrasterende partner: de meer feminine naturen zoeken de meer viriele, intellectuelen zoeken arbeiders, ouderen zoeken jongeren, en jongens of jongemannen prefereren het verkeer met volwassen mannen boven dat met leeftijdgenoten. ¹⁴³⁾

Het Engelse Wolfenden-rapport deelt mee dat van 524 jongens onder de zestien jaar, die als getuige optraden in strafzaken tegen pedofielen, slechts 42 % blijk gaf van enige verontwaardiging over wat de pedofiel met hen gedaan had of daar bezwaar tegen maakte. ¹⁴⁴⁾ Nu is het duidelijk dat heel wat jongens onder de suggestie van het verhoor door zedenpolitie, rechters en ouders geneigd zullen zijn verontwaardiging te veinzen en voor te geven, dat alles tegen hun zin is gebeurd, zodat in feite het percentage van de werkelijk gegriefden nog wel veel lager ligt.

Een student die aan lyceïsten bijlessen gaf, vertelde mij eens, in de loop van vijf jaar onder meer dan honderd leerlingen slechts één gevonden te hebben, die niet bereid was zich door hem te laten masturberen. Deze ene was een 17-jarige, die als reden voor zijn weigering opgaf dat hij al met een meisje coïteerde.

Het is zelfs volstrekt geen zeldzaamheid als het initiatief tot het pedofiel contact van de jongen uitgaat. Dr. B. J. Stokvis citeert een uitspraak van de Amsterdamse onderzoeker der zedenpolitie J. van Opijnen in „De Politiebode”: „*De publieke opinie is, dat laatstbesproken personen, de minderjarigen, slachtoffers zijn, terwijl de praktijk heeft geleerd, dat heel vaak de jongere de oudere tot dergelijke handeling heeft aangezet.*” ¹⁴⁵⁾ Bij de 393 personen uit de enquête van Giese waren er 300, die hun eerste homoseksuele verkeer vóór hun 21ste jaar uitoefenden. Slechts 84 waren „verleid”; 81 hadden zelf het initiatief genomen en bij de rest was het initiatief gelijkelijk van beide partners uitgegaan. ¹⁴⁶⁾

In ditzelfde boek van Giese vertelt de leider van een opvoedingsgesticht over zijn eerste contact met een zestienjarige schooljongen: „*Mijn jonge partner ontkleedde zich waar ik bij was en stond daarna met opgericht lid voor mij. Vervolgens kwam hij op mij toe en omhelsde me. Zo bood hij mij zijn vriendschap.*” ¹⁴⁷⁾

Bijzonder karakteristiek heeft de Franse schrijver Genet een dergelijk gebeuren beschreven in „Pompes funèbres”, een boek gewijd aan de nagedachtenis van zijn vriend Jean, die in 1944 bij de bevrijding van Parijs in de strijd tegen de Duitsers sneuvelde. Toen Genet hem leerde kennen was Jean zestien jaar. Uit verdere details blijkt, dat Jean een volkomen normale jongen was, die later ook met vrouwen verkeerde. Jean wist terdege, dat Genet hem begeerde, maar had daar nooit aan toegegeven. Op een avond kwam hij Genet opzoeken. Met weglating van de hier minder wezenlijke passages loopt het verhaal dan:

Het was laat toen hij eraan dacht weer naar huis te gaan.

„Je kunt hier blijven, als je wilt.”

Hij aarzelde, glimlachte even en zei, terwijl hij me aankeek: „Zo?”

Ik begreep wat hij dacht. Tien seconden lang heerste er stilte en toen zei hij weer, een beetje spottend: „Zo?”

En nog eens, met dezelfde glimlach, en zijn hoofd schuddend: „Zo?”

Hij maakte een snuivend geluid. „Maar je zult me niet met rust laten als ik blijf.”

„Jazeker.” Ik zei het knorrig. En wat onbevanger voegde ik eraan toe: „Nou, je moet maar doen wat je wilt.”

„Zo?”

Maar terwijl ik sprak was hij opgestaan en ik dacht dat hij weg zou gaan. Hij ging weer op mijn bed zitten.

„Wat doe je? Blijf je nou, of ga je weg?”

„Zul je me met rust laten?”

„Ach, zeur toch niet!”

„Dan blijf ik.”

We praatten door over andere dingen. Maar uit de toon waarop hij mij antwoordde, uit een tikje verlegenheid in zijn stem, uit zijn aarzeling, begreep ik niet alleen dat hij zou blijven, maar dat hij mij deze nacht ook zou laten doen wat hij mij tot nu toe geweigerd had.

„Ga je je uitkleden?”

Ondanks zijn besluit zich aan mij te geven was het merkbaar, dat hij het ogenblik om naar bed te gaan, om tussen de lakens te kruipen, om zijn lichaam tegen het mijne te drukken nog wat uitstelde. Eindelijk trok hij zijn kleren uit, heel langzaam en terwijl hij schijnbaar achteloos op en neer liep door de kamer. Toen hij in bed lag trok ik hem naar me toe: zijn lid was al stijf.

„Zie je wel dat je je woord niet houdt? Je had gezegd dat je me met rust zou laten.”

„Kom nou, ik kus je alleen maar. Ik doe je geen kwaad.”

Ik kustte hem. Toen zei hij, maar heel kalm: „Best.”

Dit „best” bewees al, dat hij tot een besluit gekomen was, dat hij de sprong deed in het onherroepelijke.

„Best.”

En dan, alsof hij eindelijk weer op adem kwam: „En als ik het vandaag nu eens wel wilde?”

„Wat?”

Een trek van ergernis gleed over zijn gezicht. Hij gooide de woorden er achter elkaar uit, maar het slot werd onverstaanbaar omdat hij geen adem genoeg had: „Je weet heel goed wat ik bedoel, maar je wilt dat ik het je zal zeggen, hè... als ik nu eens goed vond dat je het met me doet?”

„Jean.”

Ik streelde zijn hand.

„Jean.”

Ik wist niet wat te zeggen, wat te doen. Hij voelde hoe gelukkig ik was. Hij bleef onbeweeglijk languit achterover liggen. Deze houding ontspande al vanzelf zijn gezichtstrekken, maar zijn ogen behielden hun levendigheid. Zijn oogleden knipperden regelmatig en bewezen me dat de jongen, ondanks zijn opwinding, oplette wat er ging gebeuren.

Ik draaide het licht uit...

Moe, verslapt, lag ik op zijn rug. Na een ogenblik fluisterde hij: „Trek je nu weer terug.”

Toen mompelde hij de beroemde zin: „Ik houd nog meer van je dan daarvoor.”

Ik gaf hem een kus op zijn nek met zoveel vurigheid dat het hem moest geruststellen, want eindelijk durfde hij in de plooiën van het hoofdkussen de bekentenis zuchten: „Ik was bang dat je niet meer om me zou geven... daarna.”

Mijn hand zocht zijn haren om die te strelen, maar raakte zijn gezicht en zo was het zijn wang die ik streelde. 148)

34. de aard van het seksuele contact

Wie niet vergeet, dat een normale jongen nog voor allerlei vormen van seksualiteit toegankelijk is, en zich eerst langzamerhand *uitsluitend* op meisjes richt, heeft minder moeite de feiten te begrijpen.

In ieder geval is het een drogbeeld, dat dergelijke jongens zich slechts min of meer onwillig tot geslachtelijke handelingen met een man lenen. Wel kan daarbij een rol spelen, welke handelingen de man begeert.

Aan de klassieke knapenliefde werd door haast alle mannen meegedaan, in meerderheid dus door heterofielen. Overal waar dit het geval is, dus ook waar heterofiele kolonisten, soldaten, zeelieden, gevangenen uit gebrek aan vrouwen met jongens verkeren, is de vorm gebruikelijk, die het meest de coitus imiteert, dus die waarbij de man zijn penis in de aars van de jongen invoert, of deze brengt tussen de opeengeklemden dijen van de jongen. De Grieken noemden de minnaar „eispnèlas”, de „inblazer”, in de overtuiging dat hij niet alleen door zijn opvoedkundige leiding het goede en edele inblies aan de ontvankelijke jongensziel, doch ook door het lichamelijk inblazen van zijn zaad eigen mannelijkheid, ziel en wezen in de jongen liet overvloeien. ¹⁴⁹⁾

In het verkeer tussen homofielen is deze vorm veel minder gebruikelijk. L. Lenz meent dat anaal verkeer minder in homoseksuele contacten wordt gebruikt (29 % van de gevallen) dan tussen man en vrouw (25 % van de gevallen). Ook contacten met de mond zijn in heteroseksueel verkeer veelvuldiger (42 – 45 % der gevallen). Volgens Hirschfeld vindt slechts 8 % van het homoseksueel verkeer in de aars plaats, tegen 12 % tussen de dijen, 40 % in de mond en 40 % met de hand. ¹⁵⁰⁾ Redhardt hoorde bij zijn onderzoekingen onder geprostitueerde jongens van deze zelfs de opvatting, dat de echte homofielen alleen de hand gebruiken, en dat degenen die de andere vormen van verkeer vragen steeds biseksueel zijn ingesteld. ¹⁵¹⁾

In ieder geval is het verkeer in de aars in pedofiele verhoudingen een grote uitzondering. Bij de door Tolsma onderzochte 133 Nederlandse gevallen komt deze vorm zelfs in het geheel niet voor. De erotische handeling was bij 42,1 % wederzijdse bevrediging met de hand, bij 22,5 % had de man alleen het lichaam van de jongen betast, bij 21 % was alleen de jongen door de man, bij 1,5 % alleen de man door de jongen gemasturbeerd, bij 6,8 % vond verkeer tussen de dijen plaats, bij 11,3 % verkeer met de mond. De overige 9 % betroffen sado-masochistische handelingen. ¹⁵²⁾

In aanleg heterofiele jongens aanvaarden gemakkelijk, dat een man hen masturbeert, omdat dit slechts een – vaak welkome – variatie is op wat zij bij zichzelf doen. Het maakt daarom gewoonlijk niet bijzonder veel indruk op hen. Ze laten zich ook vrij licht welgevallen dat een man hun lid in zijn mond neemt of zich tussen hun dijen bevredigt. Andersoortige contacten wekken daarentegen niet zelden sterk verzet op: het lid in de mond nemen wordt ervaren als walgelijk; het ondergaan van de anale omgang lijkt

pijnlijk, en blijkt ook niet zelden zeer pijnlijk, ofschoon anderzijds juist in de puberteitsjaren een aantal jongens hierdoor zonder meer tot orgasme kan komen. Men zie het verhaal in de eerste bijlage en verschillende geschiedenissen in de verzameling van Henry.

Men kan vermoeden dat in aanleg homofiele jongens tot deze ingrijpende contacten eerder bereid zijn. Een inzicht daarin geven de jeugdbelevissen van de veertig homofielen, wier levensgeschiedenis Henry verzameld heeft in zijn „Sex variants”.

Daaruit kunnen we de volgende cijfers berekenen over het aantal malen, dat bepaalde vormen van verkeer beschreven worden:

a. Wederzijdse masturbatie					
door een jongen van 12 jaar	met een jongen		met iemand van 19 jaar of ouder		
	10				
13	8		2		
14	8		4		
15	5		5		
16	3		3		
17	2		5		
18	1		4		
	Totaal	37		23	
b. Contact tussen de dijen					
door een jongen van 12 jaar	1				
14	1		2		
15	1		1		
16	1		1		
17	2		1		
18			1		
	Totaal	6		6	
c. Contact met de mond		actief	passief	actief	passief
door een jongen van 12 jaar		4	4		
13		3	3	2	5
14		5	3	2	2
15		2	2	3	5
16		2	3	2	3
17		3	2	5	10
18				7	9
	Totaal	19	17	21	34
d. Contact in de aars					
door een jongen van 12 jaar		2	2		
13		2	2	2	3
14		2	2		3
15				2	4
16		2		3	5
17		1	1	2	5
18				3	1
	Totaal	9	7	12	21

35. onbestendigheid van de geslachtsdrift bij jongens

De onbestemdheid van de geslachtsdrift bij jongens, ook bij hen die zich later volkomen normaal ontwikkelen, doet hen soms in dezelfde periode zowel met vrouwen als met mannen verkeren. De geliefde jongen die een meisje opzoekt, soms met instemming, meestal tot groot ongenoegen van zijn minnaar, is een bekend thema in de Griekse en Romeinse gedichten. Karakteristiek is hier een geval uit het boek van Giese. Het betreft een nu 48-jarige koopman.

Toen de betrokkene elf jaar en nog onrijp was, begon zijn veertienjarige broer met wie hij op één kamer sliep met verkeer in zijn aars. Dit werd twee tot drie jaar lang regelmatig voortgezet. Hij onderging dit zonder er zich veel bij te denken, en beschouwde het veel meer als „een heel grappig spelletje”. „Ik plaagde hem altijd door de spieren samen te trekken. Onaangenaam vond ik het niet, eerder aangenaam.” Op zijn dertiende jaar moest hij een twintigjarige soldaat, die bij hem thuis ingekwartierd was, op diens verzoek masturberen. Kort daarna werd hij op straat door een pedofiel aangesproken die wederzijdse masturbatie met hem pleegde. Nu gevoelde hij voor het eerst van zijn leven orgasme en hij zocht uit eigen beweging nog enige malen de man op die in hem „dit lekkere gevoel had opgewekt”. Tenslotte ontdekte hij, dat hij dit ook bij zichzelf kon bewerken en nu liet hij de man links liggen. Op zijn zestiende jaar leerde hij op het sportveld een dertigjarige pedofiel kennen, door wie hij zich anaal liet gebruiken. Deze relatie duurde twee tot drie jaar voort. Intussen begon hij daarnaast op zijn zeventiende jaar een seksuele verhouding met zijn 34-jarige lerares, die vier jaar lang werd voortgezet. Sindsdien verkeerde hij steeds met vrouwen. Hij beschouwde het tot zijn negentiende jaar volgehouden verkeer met de pedofiel als een aanvulling op de heteroseksuele omgang, waartoe hij minder vaak gelegenheid had dan hij behoefde. Op zijn 22ste jaar leende hij zich nog eens, nu voor het laatst, tot een homoseksueel contact. ¹⁵³⁾

Sommige mannen oefenen een geheimzinnige aantrekkingskracht uit en worden letterlijk door jongens nagelopen, die zich aan hen opdringen. Zo deelt een correspondent van Giese mee: „Als jongeman is het mij merkwaardig dikwijls overkomen, dat jongens waanzinnig verliefd op me werden, nerveuze kwaaltjes kregen als ik uit huis ging, huilden, mijn hoofdkussen in hun bed sleepten en pas helemaal tot bedaren waren te brengen, als ik ze dan streelde en kustte.” En verder: „In het oosten had ik later gelegenheid, jongens als bediende te hebben. Tot mijn verrassing verwachtten ze allemaal vanzelfsprekend, dat ik seksueel met hen verkeerde, en wel meestal in de mond. Ook toen openbaarde zich menigmaal de mij niet geheel begrijpelijke aantrekkingskracht, die ik op jongens en jongemannen uitoefende. Een zeldzaam mooie jongen zocht mij op en vroeg of hij mijn bediende mocht worden. Hij werd het.” Deze man had in totaal met ongeveer zestig jongens

een verhouding.¹⁵⁴⁾

Is de band eenmaal tot stand gebracht, dan is het in menige pedofiele vriendschap de toch uiteindelijk meestal volkomen heterofiel uitgroeïende, normale jongen, die telkens weer de intieme contacten uitlokt. Bijzonder aardig is dit weergegeven in een komiek verhaal van de oude Romeinse schrijver Petronius, waarvan bijlage 1 een vertaling biedt. Ik verwijs verder naar het dagboekfragment in bijlage 2.

36. gevaar van goedgeefsheid

Hirschfeld noemt goedmoedigheid, zin om iemand een plezier te doen, vriendschap, medelijden, dankbaarheid, aanhankelijkheid als veel voorkomende beweegredenen voor een jongen bij het aangaan van een pedofiele verhouding.¹⁵⁵⁾ Ik geloof dat daarnaast ook seksuele nieuwsgierigheid en bovenal een zeker gevlid zijn door de intense belangstelling een belangrijke rol spelen. Helaas is er dikwijls nog een andere factor, en deze vormt een bijzonder bedenkelijke zijde van veel pedofiele relaties: de materiële voordelen die er voor een jongen gewoonlijk aan verbonden zijn. Ook hierop doelt het genoemde verhaal van Petronius.

Tegenover zijn jonge vriend staat de man niet alleen als degeen die sterker en wijzer is, maar ook als de veel rijkere: hij kan gewoonlijk veel ruimer over geld beschikken. Wanneer het om cadeautjes of om trakteren gaat is het natuurlijk de man die geeft en de jongen die ontvangt.

Dit *kan* allemaal heel onschuldig en aardig blijven. Maar verbazend gemakkelijk glipt er hierbij, bewust of onbewust, een element van prostitutie in. Vooral als een jongen weet of vermoedt, dat een man dezelfde dingen ook met andere jongens doet, en vooral als het verlangen naar lichamelijk contact sterk bij de man tot uitdrukking komt, moet de jongen wel het gevoel krijgen beloond te worden voor zijn seksuele overgave. Daarbij kan de man het heel best niet zo bedoelen en er alleen maar op uit wezen zijn vriendje een plezier te doen. Maar dit vriendje verwerkt het anders.

Al in de oudste Griekse en Latijnse gedichten klinkt de jammerklacht van knapenminnaars, dat jongens door overdreven goedgeefsheid bedorven zijn en geleerd hebben, hun erotische charmes te exploiteren. Zo heet het in de *Anthologia Graeca*: „Vroeger waren de jongens al gelukkig met kleine geschenken: een vogeltje om mee te spelen, dobbelstenen, een leuke bal. Tegenwoordig willen ze meer hebben, enkel geld en mooie kleren. Geef toch andere dingen als je werkelijk van jongens houdt.”¹⁵⁶⁾

Veelzeggend is ook een gesprek in een toneelstuk van Aristophanes (444 – 385 v. Chr.):

Karion: „De jongens doen dit soort dingen ook niet meer om hun vriend te plezieren, maar om geld te krijgen.”

Chremylos: „Dat zijn alleen de jongens die zich verkopen, maar er is ook

een beter slag en die willen zelfs helemaal geen geld."

Karion: „Maar wat dan wel?"

Chremylos: „De een een koppel jachthonden, de ander een mooi paard."

Karion: „Die schamen zich misschien om zo maar geld aan te pakken, maar in werkelijkheid verbergen ze hun gemene aard onder nette woorden." 157)

Natuurlijk komt maar een kleine minderheid onomwonden tot prostitutie, en stelt zich voor een tarief ter beschikking van iedere willekeurige man. Op het eiland Pantellaria, waar de Italiaanse politie lastige lieden opbergt, lopen dorpsjongens de ballingen na met het aanbod: „voor een lire haal ik er de melk bij je uit". 158) In Napels klampen nog heden ten dage jochies van tien jaar en ouder vreemdelingen op straat aan om hen te gidsen naar een „bella signorina"; wijst de aangesprokene dit af, dan volgt prompt: „wilt u mijzelf soms hebben?" Intussen komen dergelijke dingen ook in Nederland voor. In prof. Carps boek „Sexuele misdadigheid" lezen we van een 36-jarige man, die zich steeds tegen zijn pedofiele neiging had weten te verzetten, tot hij in een urinoir een twaalfjarige knaap ontmoette, die hem zijn penis toonde en hem vroeg: „Mag ik eens rukken voor een dubbeltje?", waarna hij de jongen masturbeerde. 159)

Nog krasser moet het in New York zijn, waar het volgens een deskundige voor een man gemakkelijker is een jongen te krijgen dan een meisje, en waar volgens een ander bericht veel leerlingen van middelbare scholen hun dure sportuitrustingen „verdienen" bij pedofielen. 160)

Het kan nog erger. Tardieu heeft het geval van een man, die knapen liet verleiden door zijn vrouw om ze dan zelf te kunnen nemen. Het herinnert aan een verhaal uit Apuleius' „Gouden ezel", tenminste in de versie, die Boccaccio eraan geeft in zijn „Decamerone". Hoffmann en Stern vertellen van een ander, die aan een jongen bij zich thuis de gelegenheid bood met een publieke vrouw te verkeren om hem meteen daarna zelf te gebruiken. Een directeur van een internaat haalde 's avonds laat een jongen uit de slaapzaal, nam hem mee naar zijn kamer, liet hem bier drinken en masturbeerde hem dan of verkeerde anaal met hem. Hij gebruikte al zijn autoriteit om de jongens gewillig te maken en beloonde inschikkelijkheid met goede rapportcijfers. 161)

Dit zijn wel uitersten. Meestal is er alleen een vriendschappelijk tegemoetkomen aan neigingen en interessen, die de jongens op school of thuis niet voldoende bevredigd zien. Er zijn heel wat knapen, die een traktatie, een bioscoopbezoek, een autorit of een zeiltochtje min of meer „verdienen" met seksuele bereidvaardigheid, waaraan ze intussen meestal zelf toch ook weer een zeker genoeg beleven, vooral in het begin. Hun seksuele leven krijgt zo een bedenkelijke tint en het gevaar is niet denkbeeldig dat ze hun lichamelijke omgang met een man blijven voortzetten, ook nadat hun begeerte zich alleen op meisjes is gaan richten, enkel en alleen om de materiële voordelen die het hun oplevert.

De pedofiele Duitse dichter Adolf Brand maakte in zijn „Inseln des Eros"

geen geheim van deze wonderlijke combinatie van snoep en liefde:

Immer lustig,
munter, munter!
Rock ab, Junge,
Hosen runter!
Sollst auch schlecken,
Sollst auch naschen,
Und mit Pralinés und Kuchen
Füllen deine leeren Taschen!
Willst du eilen, wilder Schlingel,
Und nicht gar so schelmisch lachen!
Deine Blicken, deine Locken
Können Götter rasend machen!
Fort den Plunder! Schöner Bube,
Und nun Flammen und Bewegung!
Von den Wimpern bis zum Knie
Grazie jede leise Regung!
Ein Geheimnis jede Linie,
Jedes Grübchen eine Frage!
Leg den Arm um meinen Nacken,
Das ich dich zum Lager trage!
Wie der Gluthauch in der weissen
Rose leuchten deine Glieder
Unter deinem weissen Hemdchen
Taubenkeusch vom Diwan nieder.
Hingeschmiegt wie ein Adonis
Auf den weichen Purpurteppich
Ranken deine süssen Reize
Um mich sinnengrüne Eppich.
Trunken heiss wie vom Falerner
Streif ich dir mit irren Händen
Still dein seidendünnes Hemdchen
Von den lilienarten Lenden.
Hüllenloses, holdes Wunder,
Schamhaft wehrst du dem Verlangen,
Jubelnd halt ich dich umfangen,
Selig und in tiefstem Bangen.
Brünstig bebst du voller Lockung,
Kosend raubst du süsse Labe
Mir vom Munde, und ich küsse,
Küss' dich innig, lieber Knabe! 162)

slotwoord

Het was de bedoeling van dit geschrift, meer licht te werpen op verschillende kanten van het verschijnsel pedofilie, en te laten zien hoe moeilijk het te beoordelen valt. De dagboeknotities van een pedofiel, waarvan bijlage 2 enkele uittreksels geeft, kunnen het inzicht verbreden. Moraliserende beschouwingen, het zij nogmaals gezegd, zijn naar vermogen achterwege ge-

laten. Voor men daaraan toekomt, moet men het eens zijn over de feiten en over de grondslagen van de gehele seksuele ethiek. Daaraan ontbreekt nog veel.

Afgezien van de vraag, of de seksuele ethiek ooit seksuele handelingen tussen jongens en mannen zal kunnen billijken, geloof ik op grond van het voorgaande te mogen stellen, dat er pedofiele verhoudingen zijn waaraan de goede kanten geheel of grotendeels ontbreken, zodat ze reeds daarom een ongunstige invloed op een jongen moeten uitoefenen. Wel wordt de omvang van het aangerichte kwaad misschien veelal overschat en ligt dit stellig in een andere richting dan waarin het gewoonlijk in de eerste plaats wordt gezocht. Maar er bestaan ook pedofiele verhoudingen, waarin de opgenoemde kwade kanten geheel of vrijwel geheel worden vermeden. Indien het mogelijk was deze ook ethisch positief of tenminste, analoog aan de puberteitsonanie, als min of meer onschuldige zwakheid te waarderen (zoals men dit eens in Athene en Rome gedaan heeft), dan valt niet in te zien waarom ze man en jongen verder niet tot geluk zouden kunnen strekken. Het was niet mijn pretentie, een antwoord op de hiermee opgeworpen vraag te geven of zelfs maar te suggereren, enkel om wat eerste bouwstenen voor dit antwoord aan te dragen.

BIJLAGE I

Het Dreigement

Petronius Arbiter was een Romeins schrijver uit de tijd van keizer Nero. Toen hij door een valse beschuldiging onder verdenking van verraad kwam te staan, pleegde hij zelfmoord door zich de pols open te snijden. Dat was in het jaar 66 van onze jaartelling.

Hij is de schrijver van een groot boek, het *Satyricon*, waarvan helaas maar enkele stukken bewaard gebleven zijn. In romantische vorm geeft hij er een uit het leven gegrepen beeld van de zeden en gewoonten bij de verschillende standen, waarbij hij ook het geslachtelijke element met de in die eeuwen gebruikelijke onbevangenheid schetst. Homofiele en pedofiele scènes zijn heel talrijk in zijn verhaal. Een afgerond voorbeeld daarvan geeft de volgende komieke geschiedenis, welke aan de hoofdpersoon verteld wordt door een wellustig heerschap, dat hij ergens op zijn omzwervingen ontmoet.¹⁶³⁾

Verschillende van de hierboven besproken aspecten van de pedofilie zien we op kostelijke wijze in de vertelling van deze oude huichelaar geïllustreerd.

Toen ik in Azië reisde in het gevolg van een rechterlijk ambtenaar, kreeg ik in Pergamum onderdak bij een daar wonende familie. Het beviel er me best, niet alleen omdat ik het er behaaglijk had, maar ook vanwege de zoon des huizes, een zeldzaam mooie jongen. Ik deed in het begin opzettelijk alles om de verdenking te vermijden, dat ik verliefd op hem was. Er werd aan tafel nog wel eens gesproken over het plezier, dat je bij mooie jongens hebben kunt, maar dan deed ik heftig verontwaardigd en zei het akelig te vinden, dat ik zulke vuiligheden aan moest horen. Daarom beschouwden ze me allemaal, vooral de moeder, als een soort wijsgeer. Al gauw vroegen ze me, of ik met de jongen wilde meegaan naar de worstelschool; ik hield toezicht op zijn studie en gaf hem les. Vooral bleef ik er op aandringen dat men toch nooit een van die ellendige kerels in het huis zou toelaten, die er altijd op uit zijn zich van zo'n mooi lichaam meester te maken.

Op een dag lagen we te rusten in de eetzaal. De school was dicht want het was een feestdag. Het voldane gevoel na een goede en vrolijke maaltijd maakte dat we wat langer bleven liggen. Het was al laat geworden en ik hoorde dat de jongen niet sliep. Toen sprak ik, heel schuchter en fluisterend, de volgende gelofte aan Venus uit: „Godin der liefde, als het mij lukt, deze jongen zo te kussen dat hij er niets van merkt, geef ik hem morgen een paar duiven.” Zodra hij hoorde wat ik voor dit genot wilde betalen, begon het joch te snurken. Terwijl hij deed alsof hij sliep kwam ik bij hem en gaf hem een heleboel kussen.

Heel tevreden over deze stap stond ik de volgende morgen vroeg op, kocht een paar mooie duiven en bracht ze voor hem mee. Hij zat er al op te wachten dat ik mijn belofte nakwam. De volgende nacht liet hij zich weer door me kussen, en toen waagde ik het erop met een nieuwe gelofte: „Wanneer ik, zonder dat hij het merkt, over zijn blote lichaam mag strijken en hem wellustig mag betasten, dan krijgt hij als beloning, omdat ik dat bij hem mocht doen, twee flinke vechthanen.” Op die woorden kroop de jongen uit zichzelf tegen me aan en het leek wel of hij bang was dat ik zou inslapen. Ik haastte me hem gerust te stellen en genoot volop van zijn lichaam, dat hij van top tot teen aan me overliet. Alleen het allerheerlijkste durfde ik nog niet met hem doen. Zodra het dag werd bracht ik hem, tot zijn grote voldoening, wat ik beloofd had. Zo kwam de derde nacht. Ik wachtte tot het in huis stil was en fluisterde toen in het oor van de jongen,

die weer deed alsof hij lag te slapen: „Onsterflijke goden! alleen de volledige vereniging van onze lichamen kan mij bevredigen. Wanneer ik die tijdens zijn slaap mag voltrekken, dan zal ik hem dit grote geluk morgen vergelden met een prachtig Macedonisch paardje. Maar natuurlijk op één voorwaarde: hij moet er zelf niets van merken.”

Nog nooit had de jongen zo degelijk geslapen. Ik pakte zijn blanke borst in beide handen, overstelpte hem met kussen en verkreeg toen die opperste bevrediging welke met één slag alle begeerte stilt.

De volgende morgen bleef hij wachten in zijn kamer, tot ik als gewoonlijk met mijn geschenk zou komen. Maar je begrijpt wel, het is veel makkelijker een paar duiven of zelfs een paar hanen te kopen dan een mooi paard. Bovendien was ik een beetje bang dat zo'n geweldig cadeau de verdenking van zijn familie zou opwekken. Ik ging dus een paar uur wandelen, en gaf hem bij mijn thuiskomst alleen een zoen. Hij keek heel teleurgesteld om zich heen, sloeg toen zijn armen om mijn hals en vroeg: „Beste meneer, waar blijft nu mijn halfbloed?”

Ik antwoordde: „Het is niet zo makkelijk een mooie te vinden en ik moet de koop dus wat uitstellen. Wacht nu maar rustig; zodra ik kan zal ik mijn belofte wel houden.”

De jongen begreep drommels goed wat dit betekende en de onuitgesproken teleurstelling stond op zijn gezicht te lezen. De weg, die ik mij zo handig had gebaand, werd door mijn kwade trouw nu weer voor me afgesloten. Toch probeerde ik wel of ik me dezelfde vrijheden weer bij hem veroorloven kon. Een paar dagen later kreeg ik onder soortgelijke omstandigheden weer net zo'n gunstige gelegenheid. Zodra ik de vader hoorde snurken vroeg ik aan de zoon het weer goed te maken met me. Mocht ik bij hem komen om hem zelf eens fijn te laten genieten? Ik zei hem al die dingen, die je door een razend verlangen worden ingegeven. Maar hij antwoordde enkel op heel ontevreden toon: „Gaat u nou slapen, want anders vertel ik alles aan mijn vader.”

Door hardnekkig volhouden vallen intussen de moeilijkste dingen te bereiken. Terwijl hij nog zei: „Ik ga mijn vader wakker maken!” lukte het mij bij hem in bed te kruipen. De weerstand die hij bood was enkel voor de schijn en na een korte worsteling veroverde ik wat mijn hoogste vreugde was.

Hij had het volstrekt niet onplezierig gevonden dat ik me op die manier aan hem vergreep. Eerst lag hij zich een lange tijd te beklagen dat hij door mij bedrogen en beledigd was. Hij had aan de jongens op school verteld wat hij allemaal van me kreeg, en nu lachten ze hem uit. Maar toen zei hij: „Ik wil laten zien dat ik niet de minste ben. Als u er zin in hebt, mag u het nog een keer bij me doen.”

Zo was alles vergeven en vergeten. De aardige jongen nam me weer in vriendschap aan en ik haastte me gebruik te maken van zijn toestemming. Daarna viel ik diep in slaap.

Maar deze jongen was al volop gerijpt en op een leeftijd dat het voor een knaap heerlijk is om dit te ondergaan. Aan twee keer had hij lang niet genoeg. Hij schudde me dus wakker en vroeg: „Wilt u niet nog eens?”

Zo vermoeid was ik niet, dat ik dit aanbod niet leuk vond. En al gauw lag ik dus zwetend en hijgend mijn best te doen, hem te verschaffen, wat hij wilde. Helemaal uitgeput van het genotene viel ik weer in slaap. Maar er was nog geen uur voorbij, of hij kneep me in mijn arm en zei: „Waarom doen we het niet weer eens?”

Het werd me te veel om zo steeds wakker gemaakt te worden en kwaad ging ik hem nu te lijf met zijn eigen dreigement: „Ga slapen, of ik vertel alles aan je vader!”

BIJLAGE II

Fragmenten uit de dagboek aantekeningen van een pedofiel

De schrijver is een dertigjarige bankbediende, die samen met zijn ongeveer even oude boezemvriend en gevoelsgenoot Max veel van zijn vrije tijd besteedt aan kijken naar jongens en pogingen daarmee in contact te komen. Wat dit betreft doet hij hier en daar denken aan het smachten naar jongens in Jacob Israel de Haans „Pijpelijntjes”.

Het geeft hem veel voldoening al wat hij beleeft en wat hij hoort of waarneemt op te tekenen. Over een periode van twee jaar vullen zijn aantekeningen drie dikke delen. Vooral doordat de schrijver een goed opmerker is, en bovendien in staat blijkt goed en objectief weer te geven wat hij meemaakt, is dit dagboek een uiterst instructief document.

Het geslachtelijk leven van de schrijver zelf ontwikkelde zich laat. Op vijftienjarige leeftijd deed hij als Mulo-scholier zijn eerste kennis op uit een boekje. Zijn pedofiele inslag werd hem bewust op zijn achttiende jaar. Met zijn 21ste jaar werd hij verliefd op een vijftienjarige jongen. Het duurde toen nog drie jaar eer het met deze jongen tot een seksueel contact kwam, waarbij de schrijver door zijn jongere vriend onderricht werd in de zelfbevrediging, welke hij tot dan toe niet kende! Spoedig daarna werd de vriendschap verbroken, doordat deze jongen een meisje kreeg.

Het was allerm minst makkelijk uit de omvangrijke stof een keus te doen voor deze publicatie. Veel verspreide aantekeningen en opmerkingen zijn belangwekkend, maar een aaneensluitende geschiedenis leek voor de lezer toch aantrekkelijker. Het interessantste was geweest het geval Paul.

Voor de 14 – 15-jarige Paul heeft de schrijver zich grote financiële offers getroost, ook om de jongen vooruit te helpen in de wereld. Paul blijkt een hartelijk en gevoelig joch, maar kan van niemand een aanmerking verdragen en verliest daardoor telkens zijn baan. Ondanks alle teleurstellingen blijft de schrijver hem met eindeloos geduld terzijde staan en tracht hem op te voeden tot een wat rustiger en volhardender gedrag, thuis en in zijn werk. Op verschillende punten zien wij in de loop van deze jaren stellig een gunstige ontwikkeling in het karakter van de jongen.

Tegelijkertijd tracht de schrijver voortdurend het seksuele element in de verhouding op de achtergrond te dringen, ja zelfs geheel uit te bannen, om de vriendschap zonder verder lichamelijke contacten voort te zetten. Hij stelt voor zichzelf zelfs een boete op elke erotische betasting en schenkt telkens tien gulden aan een liefdadige instelling als hij Paul weer heeft aangeraakt. Hij heeft dit alles ook met de jongen uitgepraat. Paul, die overigens zeer heterofiel denkt, en – evenals zijn leeftijdgenoten uit zijn woonbuurt – al enige malen de bijslaap aan een meisje voltrokken heeft, brengt daar niet veel begrip voor op. Hij antwoordt telkens opnieuw: „Ik

vind het niet erg, hoor. Als ik het zelf niet meer wil, nou, dan doe ik het niet meer. Het is toch menselijk." Keer op keer weet hij, jongensachtig geraffineerd, redenen te bedenken om zich gedeeltelijk te ontbloten en te laten betasten, wat dan natuurlijk op seksuele liefkozingen uitloopt. De boete moest herhaaldelijk worden betaald!

Het relaas is jammer genoeg veel te lang om hier volledig te worden overgenomen, terwijl inkorting er het eigen karakter aan zou ontnemen. Daarom is de keus gevallen op een ander fragment, dat op twee jongens betrekking heeft. Niets is weggelaten dat van wezenlijk belang is.

Het zou vanzelfsprekend volstrekt ontoelaatbaar zijn, algemene conclusies over *de* pedofiel als zodanig uit het volgende te trekken. We zien hier verhoudingen tussen twee mannen en twee jongens, die zeker geen beeld geven van de pedofilie in haar meest ideale vorm, maar die toch ook weer uitgaan boven het louter seksuele.

Meer reden lijkt er aanwezig, de gedragingen van Jaap en Erik als vrij markant te beschouwen. Blijkens de rest van dit dagboek en blijkens de opgaven van andere pedofielen zijn hun reacties van hetzelfde soort als bij veel andere jongens van hun leeftijd.

december. Het is al vijf jaar geleden, dat Max Jaap leerde kennen, hij is nu zo'n beetje huisvriend geworden van de familie. Jaap zelf is nu vijftien jaar; hij werkt als bijrijder bij een expeditiebedrijf; het is een echte jongen, goed voetballertje, verzot op stoeien en ook op kamperen. Hij is gek op Max, en omgekeerd. Max heeft diverse malen bij Jaap geslapen, onder meer tijdens kampeerweekends, en daarbij heeft Max wel eens met Jaap's penis gespeeld, zonder hem volledig te durven bevredigen. Enkele dagen geleden zijn Max, Jaap en ik naar de film gegaan. Voor ons vertrek wilde Jaap steeds maar stoeien; tijdens zo'n stoeipartijtje ging hij half op mijn bed liggen; Max trok zijn overhemd wat omhoog en aaide over Jaap's rug. De knaap wilde klaarblijkelijk meer, en draaide zich op zijn rug, zodat de hand van Max middenvoor bij Jaap kwam; hij vond het kennelijk prettig, staakte zijn weerstand en wachtte de dingen af die komen zouden. Dit ging echter Max wat te ver, en hij trok zich terug. Nu nam ik het werk even over; ik durfde echter ook niet zover te gaan en streek wat over Jaaps rug en buik; Jaap ging nu iets omhoog, waardoor mijn hand over zijn stijve, nog vrij kleine penis kwam te liggen; ik wilde en durfde eigenlijk ook niet verder gaan, en ook ik trok me toen maar terug. Later op de middag en avond probeerde de jongen weer stoeipartijtjes uit te lokken; o.i. vindt hij het prettig als wij ons met hem bezighouden, ook op sexueel gebied.

6 januari. Vorige week waren Max en ik nog even bij de ouders van Jaap op bezoek; ik was wel een beetje benieuwd, hoe of Jaap ons zou ontvangen. Wel, alsof er twee boezemvrienden kwamen. Hij kwam later even tegen ons aanhangen, en zoals ook Max dacht, kennelijk hopen dat we hem even zouden aanvatten. Hij probeerde een stoeipartijtje uit te lokken, maar gezien de bezwaren van zijn ouders tegen dit gestoei gingen we er niet op in. Deze Jaap is momenteel mijn meest geliefde vriendje, en ik zou hem dolgraag regelmatig willen ontvangen, zonder iets te doen. Het joch heeft zo'n leuk karakter ook; hij vraagt nooit om kleding, maar als zijn moeder erover begint dat hij bijv. een jas nodig heeft dan vraagt hij heel nadrukkelijk of het wel kan. Hij zoekt dan eerst zelf iets goedkoops in de etalage uit. Vorige week gaf hij zelfs een kwartje van zijn geringe zakgeld aan Moe terug om een reep of zo te kopen.

12 januari. Max en ik gaan van de zomer kamperen. Wat meer zegt: Jaap gaat mee. We willen wel proberen van hem af te blijven, vooral omdat we er zo goed opstaan bij

de ouders. Het is zo moeilijk goede vrienden te zijn met pa en moe als je weet dat je hun zoontje een paar keer hebt gehad. Gisteravond waren we nog bij Jaap thuis; de jongen was heel stoeierig en wilde niet naar bed. In bepaalde opzichten is het nog een echt kind; hij zoent pa en moe voor het naar bed gaan, spreekt van pappie en mammië, en dat terwijl hij al ongeveer een half jaar werkt. Hij probeerde, vooral toen hij al in pyama was gekleed, stoeipartijtjes uit te lokken, maar dit kan bij hem thuis niet, want pa en moe houden daar niet zo van.

11 maart. Zondagmiddag bij Max, met Jaap. We hebben wat over de a.s. vakantie gepraat. Toen Max wat aan het rommelen was (afwassen van de kopjes e.d.), lokte Jaap een stoeipartijtje uit. Ik rekte het niet te lang, want het gebeurde op bed, en Jaap trapte enkele malen tegen de muur, hetgeen de argwaan van de hospita zou kunnen wekken. Toen ik, per ongeluk, even met mijn hand langs zijn plekje middenvoor streek, bleef hij direct stil liggen, a.h.w. in afwachting van de dingen die komen zouden. Die kwamen echter niet, want dat durf ik niet zo, met Jaap. Ook werd hij even stil toen ik mijn gezicht tegen het zijne drukte; hij wist van geen ophouden, en ik trok me dus maar terug, om er een einde aan te maken. Later op de middag ging hij achter mij liggen (ik zat op bed); Max ging naast hem liggen, en kittelde hem een beetje. Jaap reageerde vrijwel niet, kennelijk in de hoop en verwachting dat er meer zou komen; wel, dat kwam ook. Max streek over Jaap's benen, over zijn haar, terwijl ik hem omarmde. De knaap werd vuurrood van prettige opwindings; toen ik er kwasi per ongeluk langs streek, bemerkte ik dat zijn apparaatje in erectie was. Max maakte nu Jaaps knoopjes los, hetgeen hij toeliet, zonder enige op- of aanmerking. Hij lachte alleen maar wat. Ik ging met mijn hand iets hoger, n.l. bij zijn naveltje, maar wel vlak op zijn gladde huid, hetgeen hij lachend accepteerde. Max pakte nu enkele malen (drie keer totaal) Jaaps apparaatje vluchtig vast, hetgeen Jaap blijkbaar al zo opwond dat het bij hem tot een uitstorting kwam; ook Max kwam nu klaar (Jaap hield zijn eigen handen langs zijn lichaam gestrekt). Max veegde Jaap wat schoon, met zijn zakdoek, en ging toen van het bed, om zichzelf schoon te vegen. „Ja, meneer Max, dat komt er van,” riep Jaap lachend. Ik was nog niet zo ver, en pakte nu Jaap's nog steeds stijve apparaatje vast, hetgeen ook bij mij zeer spoedig tot een uitstorting leidde. Max en ik gingen terug naar de woonkamer, terwijl Jaap nog even achterbleef om zijn kleren te ordenen. Max en ik keken elkaar, enigszins ontzet, aan; dat doen we niet meer, zeiden we tegen elkaar, en wachtten in angstige spanning op Jaap; die kwam even later binnen, nog steeds met rode wangen; „wanneer zal ik weer komen” was zijn vraag. Dit ontlastte ons wel enigszins, want we waren een beetje bang dat Jaap onder de indruk zou zijn. Max zei nog tegen Jaap: „We hebben wat berouw, Jaap, maar dit komt alleen doordat we je zo erg lief vinden.” Jaap lachte wat, en ging wat rommelen, hetgeen hij graag doet, want hij is erg vlijtig altijd. Het gebeurde was niet onze bedoeling (hoewel wel heerlijk) en we willen het ook niet meer doen. We zijn stapel op de knaap, allebei, en hij ook wel op ons, geloof ik.

17 maart. Enkele kleine dingetjes die bewijzen welk een lief karakter onze Jaap heeft. Bij een spelletje won hij f 2,50; geheel spontaan en zonder het ons te zeggen gaf hij de helft aan zijn zusje. Een voor hem meegebrachte tablet chocolade verdeelde hij direct onder de aanwezigen. Tijdens het spelletje schoof zijn vader hem onder tafel bij wijze van grapje enkele extra fiches toe; hij accepteerde ze lachend, maar legde ze direct weer terug.

6 mei. Zaterdag en Zondag heb ik met Max en Jaap gekampeerd. Het weer was slecht, maar het was toch wel prettig door de lieve aanwezigheid van Jaap. Het is ontzettend leuk om als je wakker wordt het blozende gezicht van zo'n jonge knaap te zien; hij is als hij slaapt (als hij wakker is trouwens ook wel) ontzettend lief, en kinderlijk nog. Zaterdag lagen we pal naast elkaar. Max omarmde Jaap even, voor het slapen gaan, om hem goedenacht te wensen. Ik voelde plotseling dat Jaap zich geheel tegen Max aandrukte, en toen ik mijn hand op zijn derrière legde voelde ik dat Jaap stotende bewegingen

met zijn onderlijf maakte. De volgende dag vertelde Max, dat Jaap zich inderdaad stijf tegen hem aan had gedrukt; plotseling pakte Jaap de penis van Max bij het einde vast, en begon hieraan te trekken. Met veel zelfbeheersing nam Max Jaaps hand weg, en legde die op het kussen. Enkele ogenblikken later legde Jaap zijn hand op dezelfde plaats en toen heeft Max de hand weer teruggelegd. Gelukkig voor de goede bedoelingen van Max hervatte Jaap zijn pogingen niet, want dan zou Max zich zeker niet meer hebben kunnen beheersen, en de knaap zijn gang hebben laten gaan. We zijn dus decent gebleven. Iets dat eigenaardig is van Jaap: de knaap ligt thuis altijd te vrijen met de poes; hij laat zich likken, en zodra hij thuis komt, uit zijn werk, vraagt hij naar de poes. Voor een jongen van bijna vijftien jaar wel iets eigenaardigs vind ik.

11 mei. We zijn weer gaan kamperen. Max wilde liever niet weer naast Jaap liggen, omdat de knaap hem de vorige keer bij zijn penis pakte; „ik kan nooit zoveel beheersing opbrengen, als hij het weer doet” zei hij. Ik vond het echter wel leuk om hem tussen ons in te hebben, en Max ging hier uiteindelijk mee accoord; hij zou dan op zijn zij gaan liggen met zijn rug naar Jaap, dan kon die er niet bijkomen. Na enkele spelletjes kaart deden we het licht uit, en we zouden gaan slapen. Toen ik de dekens goed over ons heen legde bemerkte ik dat Jaap al een stijve penis had, en een flink grote ook. Even later draaide Jaap zich naar Max toe en sloeg zijn arm om diens nek. Ik kreeg het warm van jaloezie, vooral toen ik bemerkte dat Jaap stotende bewegingen maakte, en later begon te hijgen. Ik stikte op dat ogenblik van jaloezie, en was ook woedend, omdat Max en ik hadden afgesproken niets meer met Jaap te zullen „doen”. Ik probeerde geruisloos op te staan, en buiten wat af te koelen, maar viel over een paar schoenen; het was dus nogal duidelijk dat ik naar buiten ging, en Max volgde mijn voorbeeld; toen ik hem mijn gevoelens vertelde, zei hij „Ja Wim, ik vind het wel rot, maar het was erg moeilijk deze keer. Ik lag op mijn zij, maar Jaap stopte zijn benen óm de mijne, tussen de mijne, en hij drukte zich stijf tegen me aan. Ik heb me toen omgedraaid, en mijn armen om zijn hals geslagen, hetgeen hij ook bij mij deed. Nu was het hek van de dam, ik kon me niet meer beheersen, en trok Jaap's pyamabroek en onderbroekje naar beneden. Ik pakte de stijve penis van Jaap beet, en vrijwel onmiddellijk kreeg die een zaadlozing. Het was zo veel, dat ik een ogenblik dacht dat ik zelf zover was gekomen; het bleek echter allemaal van de jongen te zijn; hij hijgde vreselijk. Op dat ogenblik werd ik heel kwaad op mezelf, en ik geloof dat we direct maar tegen Jaap moeten zeggen dat dit niet mag, al is het heel normaal, en dat we het beter vinden dat Jaap voortaan apart slaapt.” Na dit gesprek zijn we teruggegaan naar bed, waar Jaap ons, nog wakker, opwachtte. We vertelden hem, in het kort natuurlijk, dat we hem heel lief vonden, dat hetgeen hij gedaan had heel normaal was, maar bij de wet verboden, en dat we het beter vonden om dit niet meer met hem te doen. We zouden dan voortaan apart slapen; we raadden hem aan een vriendje te zoeken met wie hij op den duur misschien zulke spelletjes zou kunnen doen. Toen zijn we gaan slapen, ikzelf nog altijd heet van jaloezie. Later in de nacht werd ik wakker; Jaap en Max sliepen. Ik aarzel wel even om het volgende te schrijven, maar goed, hier komt het: ik legde mijn hand op het bovenbeen van Jaap; ik wilde zo graag weten hoe alles nu eigenlijk voelde bij het joch. En waarom ook niet, probeerde ik mezelf gerust te stellen. Max had het toch ook gedaan, ondanks zijn goede voornemens? Jaap's dingetje was nog altijd een beetje stijf; ik kon echter geen splitje van een pyamabroek vinden, ondanks mijn moeite. Toen heb ik met heel grote moeite een hand van bovenaf naar binnen weten te wurmen, onder de pyamabroek en het onderbroekje door, waarbij ik uiteindelijk bij het nu minder grote en minder stijve penisje van Jaap kwam; na enige moeite bereikte ik ook zijn kleine zakje. Op dit ogenblik kwam ikzelf ook klaar. Bevreugd, maar vooral ook beschaamd (ben ik nog steeds) viel ik nu in slaap. De volgende morgen heb ik geruime tijd naar de nog dommelende Jaap liggen kijken; wat een schat, dacht ik. En wat ben ik jaloeers op Max, omdat die hem al zolang kent, en al zoveel met hem heeft „gehad”. Op onze mededelingen de vorige avond, na het gebeurde dus, had Jaap zoals gewoonlijk geen commentaar, hij zei op alles ja. We zullen

toch nog eens met Jaap hierover spreken, in een vertrouwelijke sfeer, en hem nog eens uitleggen waarom we dit voor hem prettige niet goed meer durven doen. Ik vind mijn eigen rol in het gebeurde niet erg mooi, maar heb toch maar alles vermeld omdat het gaat om Jaap en er dus geen oordeel over mezelf wordt verlangd. Onze schuldgevoelens zijn hoofdzakelijk ontstaan, na een uitje, enkele weken geleden, met Jaap en diens zusje; we kwamen tamelijk laat thuis, Jaap's vader merkte toen op „Het hindert niets hoor, we weten toch dat ze in goede handen zijn.” Deze opmerking lag ons nogal zwaar op de maag.

25 mei. Bij het kamperen tijdens de tocht met Jaap is er dit weekend niets op sexueel gebied gebeurd; wel zag ik dat Jaap, tijdens een kaartspel, met zijn hand in zijn zwembroekje verdween en daar wat zat te morrelen. Ook probeerde hij tijdens het spel in de broekspijpen van Max te kijken (deze droeg n.l. shorts).

5 juni. We gaan nu dit weekend met Jaap en met een knaap uit zijn voetbalelftal, Erik.

5 juli. We hadden prachtig weer, veel zon en het was heerlijk warm. Vlak voor het slapen gaan (Jaap en Erik in de ene tent, Max en ik in de andere) hebben we nog even gestoeid, Max met Jaap, ik met Erik. We wilden decent blijven, hetgeen Max met moeite lukte, want toen hij even langs de penis van Jaap streek, pakte die hem direct bij zijn penis, en drukte zichzelf stevig tegen Max's hand. Max zei echter dat hij dit niet wilde, en verzocht Jaap liever met zijn vriendje, Erik dus, te gaan spelen. Jaap beloofde dit te gaan doen; we hebben er niets meer van gehoord, maar m.i. heeft hij dit toch niet gedaan; ze kennen elkaar nog niet zo lang en Erik is pas dertien, en dus waarschijnlijk nog niet zo potent als Jaap. De volgende dag liep Jaap vele keren met een stijve penis hetgeen we duidelijk konden zien; op een gegeven ogenblik ging Jaapje half in de tent liggen, zijn hand tegen zijn bovenbenen; ik was de enige die kon zien dat hij zo, aan de buitenkant van zijn zwembroekje, zichzelf klaar maakte; toen hij eindelijk was klaargekomen glipte hij snel langs me heen (ik wilde hem even tegenhouden om te zien of zijn broekje vochtig was geworden) en sprong direct in het water (hij wacht anders geruime tijd om aan de temperatuur te wennen), kennelijk met de bedoeling de sporen weg te wassen.

20 juli. Erik is gisteren mee geweest, kamperen. Jaap kon niet mee, want hij had een wond aan zijn voet. Erik was wel wantrouwig leek me, want tijdens het slapen in de tent hield hij, ondanks de grote warmte, zijn spijkerbroek aan over zijn zwembroek; hij hield zelfs zijn shirt aan. Hij is toch wel aardig; hij is trouwens pas 13 jaar, dus wel wat jong om iets te willen „doen”. Er is wat Jaap betreft een kaper op de kust, een ongehuwde oudere meneer, die Max wel kent (een vroeger jeugdleider, die wegens pogingen om met aan zijn leiding toevertrouwde jongens iets uit te halen werd ontslagen), bekend als Ome Paul die en die; deze had hem gevraagd eens aan te komen. Vorige week liet Jaap een grote zaklantaarn zien, „gekregen van Ome Paul...” zei hij.

25 augustus. Erik en Jaap zijn mee op vakantie geweest. Wat Erik betreft, onze eerste indruk was: oppassen en afblijven, die is nog erg onschuldig en flapt alles eruit als je hem aanraakt. Een heel zachte, lieve jongen, met wie je echter niets moet beginnen. Dit laatste dachten we omdat hij, toen Jaap grapjes maakte over onze te korte broekjes, die inkijken toestonden, verlegen lachte, en later zelfs deed of hij Jaap niet hoorde. Toen Erik zijn zwembroekje aantrok kwam even zijn penis te voorschijn; toen hij zag dat ik er naar keek zag hij me enigszins beschaamd aan. 's Avonds voor het naar bed gaan hebben we nog even gekaart; hierna heeft Max een uitgescheurd kort broekje van Erik genaaid; hierbij konden we wat inkijken waarbij we zagen dat de knaap al tamelijk behaard was op de onderbuik.

De eerste twee avonden sliepen Max en ik naast elkaar en de jongens ook naast elkaar; Maandagavond kwam ik naast Erik, Max weer naast Jaap, in de andere hoek. Het was heel warm. Ik droeg alleen een onderbroekje. Na enkele minuten riep Erik naar Jaap: „Jaap, geef eens een zaklantaarn, dan zullen we meneer Wim eens uitkleden en in zijn blote het land opsturen.” Jaap ontstak direct een zaklantaarn en richtte die op mij; Erik

trok mijn deken weg en probeerde mijn slipje uit te trekken; ik verweerde mij (niet met kracht overigens) en probeerde de jongen te verhinderen mijn slip naar beneden te trekken, temeer omdat mijn penis gedeeltelijk in erectie was. Ik riep Max te hulp, die echter zo moest lachen dat hij krachteloos in een hoek van de tent lag; even later kwam Jaap Erik te hulp. Ik verweerde me krachtig; Erik kneep me enkele keren stevig in mijn penis, waarna ik hetzelfde bij hem deed, en probeerde zijn pyamabroek naar beneden te halen; het knijpen vond hij leuk, het uitkleden verhinderde hij echter. Max had inmiddels weer zijn kracht teruggevonden en trok Jaap naar zich toe, waarna hij deze probeerde uit te kleden. Jaap verzette zich echter lachend. Erik had nu echter kans gezien mijn broekje uit te trekken; ik zei: „wel jongens, nu is het mooi hoor, we gaan slapen.” Ik deed een deken over mijn naakte lichaam, deed het stormlampje in de tent naar beneden en deed alsof ik ging slapen. Even later echter trok Erik plotseling mijn deken weg, en hij en Jaap richtten hun zaklantaarns op mijn onderlichaam. Ik vluchtte de tent uit, en kleedde mij buiten de tent in een inderhaast opgedoken korte broek. Even later kwam ik in de tent terug, waar de jongens mij met luid gelach begroetten; „we hebben hem geburmeesterd” riep Erik naar Jaap. Ik trok het korte broekje uit, en verving dit door mijn onderbroekje, waarna we weer probeerden te slapen. Na enkele ogenblikken bemerkte ik dat Erik zich naar mij toe draaide. Hij drukte zijn lichaam tegen het mijne; ik drukte mijn gezicht tegen het zijne, en gaf hem een kus. Hij was heel zacht en accepteerde de kus; ik nam nu zijn hand en legde die op mijn borst; hij trok de hand niet weg, waarna ik zijn hand iets lager legde, op mijn navel; hij trok nog niet weg, en daarom vond ik de moed zijn hand nu vlak boven mijn stijve penis te leggen; zonder enige aarzeling nam Erik nu mijn penis in zijn hand, en met geofende bewegingen wreef hij mij. Ik was stom- en stom-verwonderd. Na enige ogenblikken was ik klaar gekomen; nu legde Erik zijn benen over de mijne; ik begreep dit teken en nam de kleine penis van Erik in mijn handen; zijn scrotum is nog heel klein; scrotum en penis zijn nog onbehaard; zijn buik boven de penis is echter al flink behaard met vrij lange, stugge haren. De tepeltjes zijn donker gekleurd. Zijn gezicht vertoont al enige lichtblonde beharing; de stem is echter nog hoog. Maar laat me verder vertellen: ik had dus de penis van Erik in handen gekregen; dat penisje was flink stijf, en toen ik even ermee had gemanipuleerd, volgde er een uitstorting, waarbij Erik al flink wat produceerde. De knaap reageerde bij dit alles niet, wel bewoog hij even de benen en zijn adem leek mij iets sneller te gaan, bij het uitstromen van het vocht. Op dit ogenblik pakte Erik weer een zaklantaarn, trok mijn deken weg en riep: „Jaap, kijk nou eens, nou heeft hij die deken smerig gemaakt.” Ik probeerde de deken terug te trekken hetgeen me niet geheel gelukte. Jaap en Erik lachten uitbundig over hetgeen ze te zien kregen. Na enkele minuten vielen Erik en ik in slaap. [Volgen soortgelijke belevingen uit volgende nachten].

Woensdagavond was ik alleen met beide knapen in de tent. Ik ben naast Erik gaan liggen. We raken spoedig in gesprek; over sexuele dingen. Jaap kleedt zich eerst even verder uit, en ligt voor een moment in bloot onderlichaam. Erik roept: „Meneer Wim, nou kunt U Jaap gebruiken” en even later tot Jaap: „Jaap, nu kan meneer Wim je gebruiken.” Beiden lachen wat; ik ga niet op het een en ander in. Tijdens de dus hierna volgende gesprekken vragen de jongens me waarom ik niet getrouwd ben (ik geef hierop nooit een rechtstreeks antwoord, maar vertel over meisjes die me willen maar die te oud zijn, of katholieke meisjes die me vroegen, maar die ik niet kon accepteren); dan komen vragen over hoeren (Jaap vertelt dat hij wel eens langs de hoeren fietst; er komen vragen over de gevaren, en over de manieren waarop deze dames het zwanger worden voorkomen, over het gebruik van kapotjes e.d. Erik wil weten hoe of het precies komt dat mensen soms bij hun sexuele spel vast komen te zitten); vervolgens komen gesprekken over de grootte der geslachtsdelen; Erik spreekt van een vriend van 15 jaar die een krachtige uitstorting heeft. Erik mag bij die jongen thuis wel eens in de badkuip, en bij zo'n bezoek zou hij hebben gezien dat die vriend zo krachtig klaar kwam dat hij tegen de muur spoot. Nu spreekt Jaap over zijn vriend, een boerenjongen van 15 jaar, die een „grote tamp”

heeft; om aan de weet te komen of hij meer heeft gezien, vraag ik aan Jaap „maar kan hij daar wel wat mee doen”; dan zegt Jaap „nou en of”, hetgeen m.i. wel bevestigt dat deze jongens samen het een en ander hebben beleefd.

Ik ben Erik in deze weken zeer gaan waarderen en houd zelfs van hem. Wat zijn sexuele belangstelling betreft: m.i. is hij volkomen hetero. De jongen spreekt voortdurend over meisjes en over coitus; hij wil een bootje kopen, samen met Jaap, om dan meisjes te kunnen meenemen. Hij keek vol belangstelling naar enkele dames van 22 jaar; toen ik hem vroeg of hij met deze toch tamelijk oude dames iets zou kunnen beginnen zei hij dat hij dit zeker kon en wilde. M.i. is zijn belangstelling voor Max en mij meer te beschouwen als een wens om alles eens mee te maken, alles waarover hij gehoord heeft. Ik vroeg hem nog of hij zichzelf veel bevredigde. Hij beweerde van niet en voegde hier nog aan toe dat hij 's morgens het meeste produceren kan. Hij maakte zichzelf maar weinig klaar. Ik heb hier zo mijn eigen mening over.

28 augustus. Erik is trouwens veertien jaar, i.p.v. dertien zoals hij ons had wijs-gemaakt. Hij wordt in oktober a.s. 15 jaar.

23 oktober. Erik was zaterdag j.l. jarig; hij is 15 jaar geworden. Hij is via Max nog even bij me op bezoek geweest om te vragen of wij zondag op bezoek wilden komen, en eventueel wilden blijven eten. Wel, dat wilden we wel. We hebben Erik zaterdag maar meteen zijn cadeautje, een horloge, meegegeven; hij was er heel blij mee. (Het zou niet leuk zijn te veronderstellen dat hij om dit horloge, dat we al eerder voorzichtig hadden geannonceerd, op bezoek kwam). Tijdens zijn bezoek aan Max vertelde Erik dat hij op dansen is, met een paar andere jongens. Ze gaan na het dansen dan wat omrijden, met een groep meisjes; ook wel eens door het park. „Daar zijn ook wel kerels die je vasthouden en aanpakken”, zei Erik. „Als ze dat bij mij doen”, zo vervolgde hij, „dan sla ik ze hun hersens in...” Max vroeg of hij dat nu heus meende. „Ja hoor”, zei Erik, „dan moeten ze maar van me afblijven.” Tijdens ons bezoek bij Erik thuis bleken ook Eriks ouders te weten van zijn grote belangstelling voor de meisjes; er werden diverse grapjes gemaakt. We zaten nog maar een half uur, toen Erik naar buiten ging, om enkele meisjes te woord te staan; de meisjes hingen later weer rond, in de hoop dat hun aangebedene naar buiten zou komen. Wel een rustig idee voor ons, deze belangstelling voor de meisjes; de ouders zullen nu zeker niet denken dat Erik te vinden zou zijn geweest voor de attracties van twee oudere heren.

21 november. Verhaal van Max, gisteren: „Ach Wim, ik heb zo'n fijne dag gehad, met Jaap. Vanmorgen heb ik gekeken bij het voetballen; daarna zou ik met Jaap naar het stadion gaan, maar ik hoorde onderweg al dat alles was uitverkocht. Op voorstel van Jaap zijn we toen naar zijn huis gegaan om te knutselen. Zijn vader en moeder en de andere huisgenoten waren afwezig, zodat we het rijk alleen hadden. Wel, we hebben hard gewerkt tot ongeveer vier uur. Toen zijn we wat gaan zitten; Jaap speelde wat met een schroevendraaier, waarmede hij geregeld op een stoel tikte. Ik vroeg hem daar mee op te houden, maar hij ging toen juist door. Toen ging ik op zijn knieën zitten en greep hem bij zijn nek, en ik kietelde hem wat aan zijn buik. Hij verzette zich natuurlijk en er ontstond een leuke stoeipartij (decent). Na enige tijd begon hij op mijn hoofd te bonken; iets minder rauw dan ik van hem gewend ben. Hij liep nu voor me weg, de gang in, en ik achter hem aan. Ik kreeg hem in de gang te pakken en greep hem om zijn middel; hij sloeg me weer op mijn hoofd. Ik zag dat hij een stijve penis had gekregen en pakte hem hieraan beet; van buitenaf dus; hij hield nu direct op met het op mijn kop bonken; dit herhaalde hij echter toen ik hem losliet, zodat ik hem maar weer op die interessante plaats beetpakte, waarna het bonken weer ophield. Dit herhaalde zich enkele keren, totdat ik hem uiteindelijk goed beetpakte, en begon met de knooppjes van zijn broek los te maken; hij keek geïnteresseerd en goedkeurend naar beneden (we stonden allebei); ik trok toen zijn bovenbroek naar beneden, gevolgd door zijn onderbroekje; ik schoof zijn hemdje wat op, en begon hem toen te wrijven. Hij kwam na enige tijd klaar; hij maakte hierbij wat kronkelende bewegingen; ik had zijn hand tegen mijn penis aangedrukt, maar hij pakte die niet beet. Omdat ik zelf ook wel klaar wilde komen pakte ik Jaap op en

legde hem languit op de vloer van de gang neer; hij vond alles goed; ik nam Jaaps penis even in mijn hand en maakte mezelf toen klaar. Daarna heb ik Jaap geholpen bij het ordenen van zijn kleding, en we zijn de kamer maar weer ingegaan. Hierna heb ik een lang gesprek gehad met de knaap, waarbij ik hem, eindelijk, over mezelf heb verteld. Hij hoorde alles geïnteresseerd aan, jammer genoeg en zoals bij hem gebruikelijk is, zonder enige op- of aanmerking. Toen ik hem echter vroeg: „ben je nu kwaad op me, of vind je me een rare vent?” zei hij: „Oh nee hoor.” Ik weet niet of ik er goed aan heb gedaan met dit te vertellen maar ik ben toch wel blij dat ik het heb gedaan; ik wil over een paar weken nog eens hierop terugkomen en proberen er achter te komen hoe of hij er nu over denkt; dan wil ik het ook een beetje op hemzelf betrekken en hem o.m. zeggen dat hij nu niet direct moet denken dat hij ook zo wordt door dit met mij te doen, of door dit met een vriendje te doen.”

28 november. Vorige week was Max nog even bij Jaap thuis, benieuwd naar zijn houding na het spelletje, en na het verklarend gesprek erna. Wel, Jaap was buitengewoon vriendelijk, het leek nog vriendelijker dan anders.

16 december. Erik kwam bij me aan met een vriend, een 16-jarige bakkersleerling. Ze vertelden over hun avontuurtjes met meisjes, na het dansen, als ze de dames gaan wegbrengen; ze spraken over zoenen, en Erik over een prettig lichaam, maar ik kan ze niet zover krijgen dat ze vertelden iets meer dan zoenen te hebben gedaan. Uit hun woorden maakte ik op dat ik word beschouwd als iemand die af en toe dames meebrengt op zijn kamer; ik heb hun natuurlijk maar niet wijzer gemaakt. M.i. zijn de risico's van de spelletjes met Erik in de vakantie heel miniem; hij zal het gebeurde, als hij er nog aan denkt, wel beschouwen als een noodsprong, van mij dus ook, omdat er geen dames aanwezig waren. Ik kreeg nog een pocketboek van hem ten geschenke, voor St. Nicolaas, plus de uitnodiging om spoedig eens bij hem thuis te komen. We namen heel hartelijk afscheid.

AANTEKENINGEN

1. Hans Licht: *Liebe und Ehe in Griechenland*, bldz. 96—98.
2. Stanley Hall: *Adolescence*, deel 2, bldz. 251.
3. Havelock Ellis: *Studies in the Psychology of Sex*, deel 5, bldz. 13.
H. Rohleder: *Vorlesungen über Geschlechtstrieb*, deel 1, bldz. 213.
Dr. Erich Wulffen: *Der Sexualverbrecher*, bldz. 260.
4. Dr. Wilhelm Stekel: *Psychosexueller Infantilismus*, bldz. 61—62.
Havelock Ellis: *Studies in the Psychology of Sex*, deel 3, bldz. 222—223.
5. Dr. Wilhelm Stekel: *Die Geschlechtskälte der Frau*, bldz. 237—238.
Wilhelm Liepmann: *Psychologie der Frau*, bldz. 201—202.
6. Richard F. Burton: *The book of the thousand nights and a night*, deel 5, bldz. 165.
7. Dr. Iwan Bloch: *Das Sexualleben unserer Zeit*, bldz. 563.
8. B. Premisela: *Sexuologie in de practijk*, bldz. 258.
9. Dr. Magnus Hirschfeld: *Sexualpathologie*, deel 2, bldz. 213.
10. Dr. Hans Giese: *Der homosexuelle Mann in der Welt*, bldz. 246.
11. Dr. F. J. Tolsma: *De betekenis van de verleiding in homofiele ontwikkelingen*, bldz. 39.
12. H. R. Stolz and L. M. Stolz: *Somatic development of adolescent boys*, bldz. 331, 342 en 343. Undeutsch by Klimmer: *Die Homosexualität*, bldz. 205.
13. Dr. Wilfried Zeller: *Entwicklung und Körperform der Knaben und Mädchen von vierzehn Jahren*, berekend uit de gegevens op de bldz. 38—40.
14. E. Hurlock: *Adolescent development*, bldz. 32.
15. Kinsey-Pomeroy-Martin: *Sexual behavior in the human male*, bldz. 187 en 188.
16. Bldz. 184.
17. Bldz. 47—48.
18. Bldz. 40.
19. Dr. Iwan Bloch: *Die Prostitution*, bldz. 407.
20. Geciteerd bij Hans Licht: *Sittengeschichte Griechenlands*, deel 3, bldz. 226.
21. Bijvoorbeeld *Epigrammata*, boek 9, nr 56. Vgl. boek 2, nr 48.
22. Burton, deel 5, bldz. 161.
23. Dr. Friedrich S. Krauss: *Das Geschlechtsleben der Japaner*, deel 1, bldz. 315 en deel 2, bldz. 222—223.
24. *Ars amatoria*, boek 2, vers 683. In dezelfde geest *Anthologia Graeca*, boek 5, epigram 208.
25. Zie b.v. boek 3, nr. 71 en 73; boek 7, nr. 62; boek 9, nr. 28; boek 11, nr. 22 en 45.
26. Bldz. 461.
27. Vgl. dr. Ch. Wolf: *Die Kastration*, bldz. 54 en het artikel van Von Röhmer in *Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufen*, deel 4, bldz. 930—931.
28. Geciteerd bij dr. Georg Back: *Sexuelle Verirrungen des Menschen und der Natur*, bldz. 610.
29. Een overzicht geeft Max Marcuse: *Handwörterbuch der Sexualwissenschaft*, bldz. 539—542. Zie ook F. Karsch-Haack: *Das gleichgeschlechtliche Leben der Naturvölker*.
30. *Sexual behavior in the human male*, bldz. 628.
31. Hans Licht: *Sittengeschichte Griechenlands*, deel 1, bldz. 30.
32. *Epigrammata* boek 11, nr. 45.
33. Boek 19, nr. 91.
34. *Satyren* boek 1, nr. 2, vers 116—118.
35. Deel 1, bldz. 80.
36. Deel XXVI, bldz. 14.
37. Dr. Magnus Hirschfeld: *Die Homosexualität*, bldz. 206; Karsch-Haack, bldz. 512.
38. Deel 10, bldz. 204.

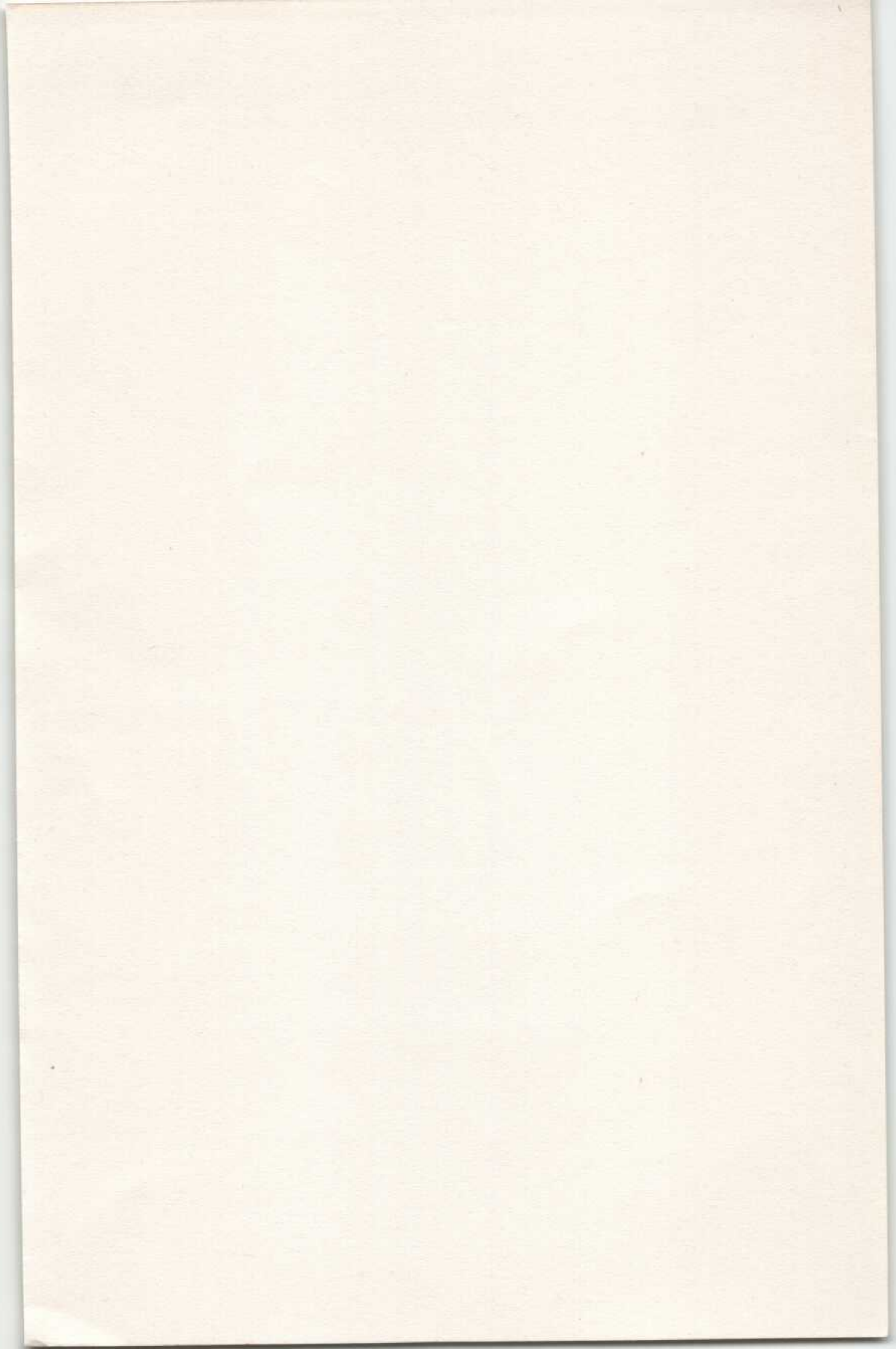

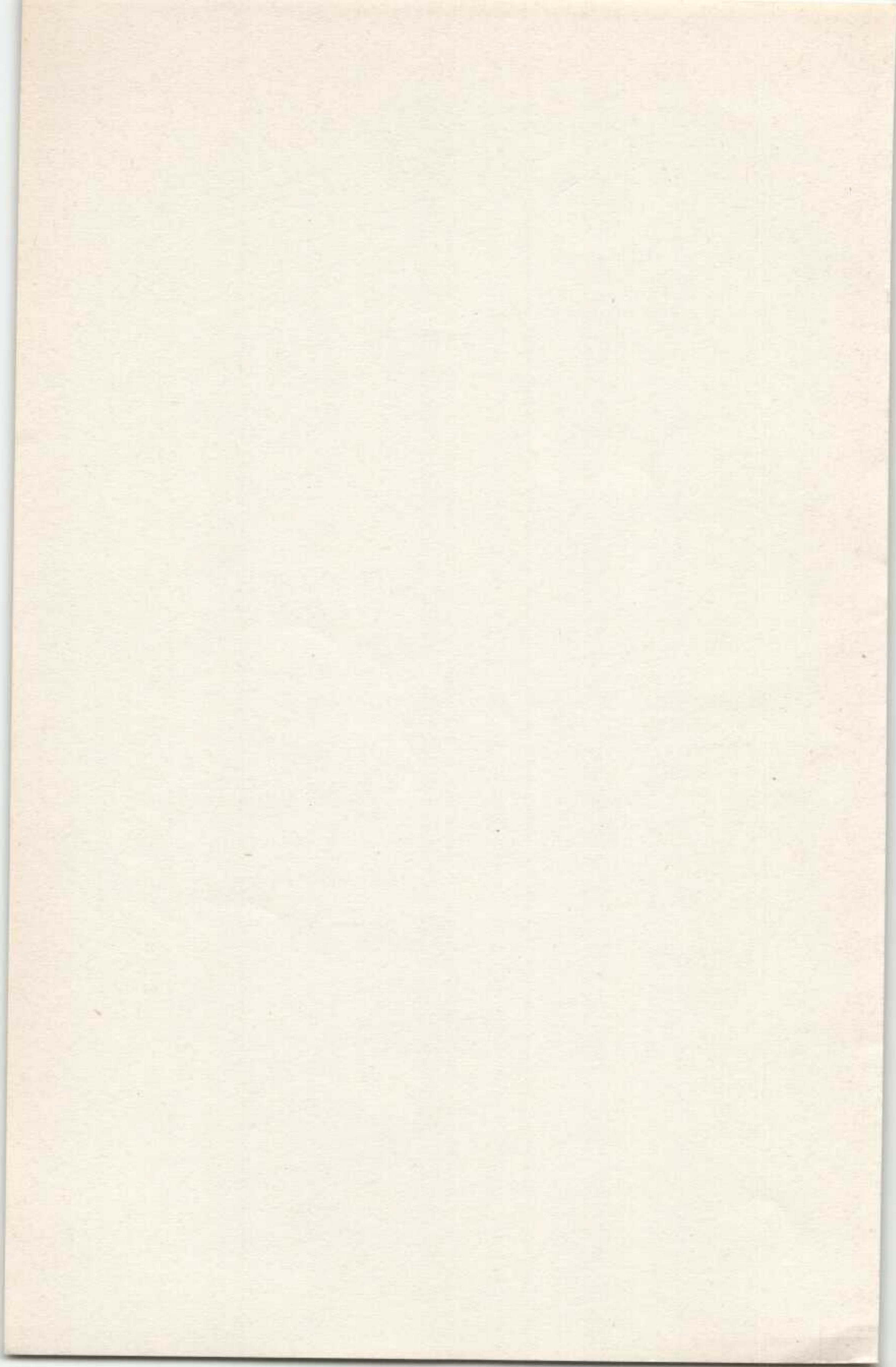
39. Dr. F. J. Tolsma: De betekenis van de verleiding, bldz. 34; Kinsey: Sexual behavior in the human male, bldz. 289.
40. Dr. Albert Moll: Handbuch der Sexualwissenschaft, bldz. 660; Havelock Ellis: Studies in the psychology of sex, deel 2, bldz. 286—287.
41. Der homosexuelle Mann in der Welt, bldz. 246.
42. Sexualpathologie, deel 2, bldz. 213.
43. Report of the Committee on Homosexual Offences and Prostitution § 57.
44. Bldz. 653.
45. Ontleend aan het Deense blad Vennen, dec. 1952.
46. Geciteerd in Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufen, deel IX, bldz. 287.
47. Dr. Wilhelm Stekel: Störungen des Trieb- und Affektlebens.
48. Dr. F. J. Tolsma: Homosexualiteit en homoërotiek, bldz. 118.
49. Januari 1960.
50. Sexual behavior in the human female, bldz. 331—332 en 284.
51. Mr. A. S. de Blecourt: Kort begrip van het oud-vaderlands burgerlijk recht, bldz. 69.
52. Guy Breton: Histoires d'amour de l'histoire de France, deel 2, bldz. 87—88, 133—134, 11—13, 172—175, 183—184.
53. De liefde van Bob en Daphne, deel 1, bldz. 75.
54. Sexual behavior in the human male, bldz. 231.
55. Zelfde werk, bldz. 215.
56. Bldz. 100—106.
57. Bldz. 101—102.
58. Elizabeth B. Hurlock: Adolescent development, bldz. 144.
59. Zelfde werk, bldz. 397.
60. Aangehaald bij Hurlock, zelfde werk, bldz. 445.
61. Maandblad Dux, 1959, bldz. 62.
62. Aangehaald bij Hurlock, zelfde werk, bldz. 441.
63. Sexual behavior in the human male, bldz. 325.
64. Aangehaald bij Hurlock, zelfde werk, bldz. 33.
65. Sexual behavior in the human male, bldz. 500, 534, 536, 550, 598, 520, 624 en 672.
66. Zelfde werk, bldz. 228.
67. Zie noot 65.
68. Zie noot 66.
69. Vgl. b.v. M. J. L. Vaessen: „Over de masturbatie van de puber” in R.K. Artsenblad, april 1949.
70. Bldz. 41.
71. Eerste elegie. Geciteerd bij F. Ch. Forberg: Manual d'érotologie classique, deel 1, bldz. 164—165.
72. Bldz. 118, 109, 117, 157 en 169.
73. Bldz. 23.
74. Bldz. 24.
75. Bldz. 26.
76. Bldz. 37.
77. Deel XXIII, bldz. 666.
78. Deel 2, bldz. 322—323 en 270—271.
79. Bldz. 52—53.
80. Bldz. 261, Klimmer, bldz. 206.
81. Deel XX, bldz. 184. Zo ook Klimmer: Die Homosexualität, bldz. 91—92.
82. Geschlechtskunde, deel 1, bldz. 581—582.
83. Paragraaf 86.
84. Paragraaf 98. In dezelfde zin het Griffin-report. Vgl. Klimmer, bldz. 93.
85. Nederlandse uitgave, bldz. 14.
86. Vgl. Wolfenden report, paragraaf 68. Klimmer, bldz. 93.

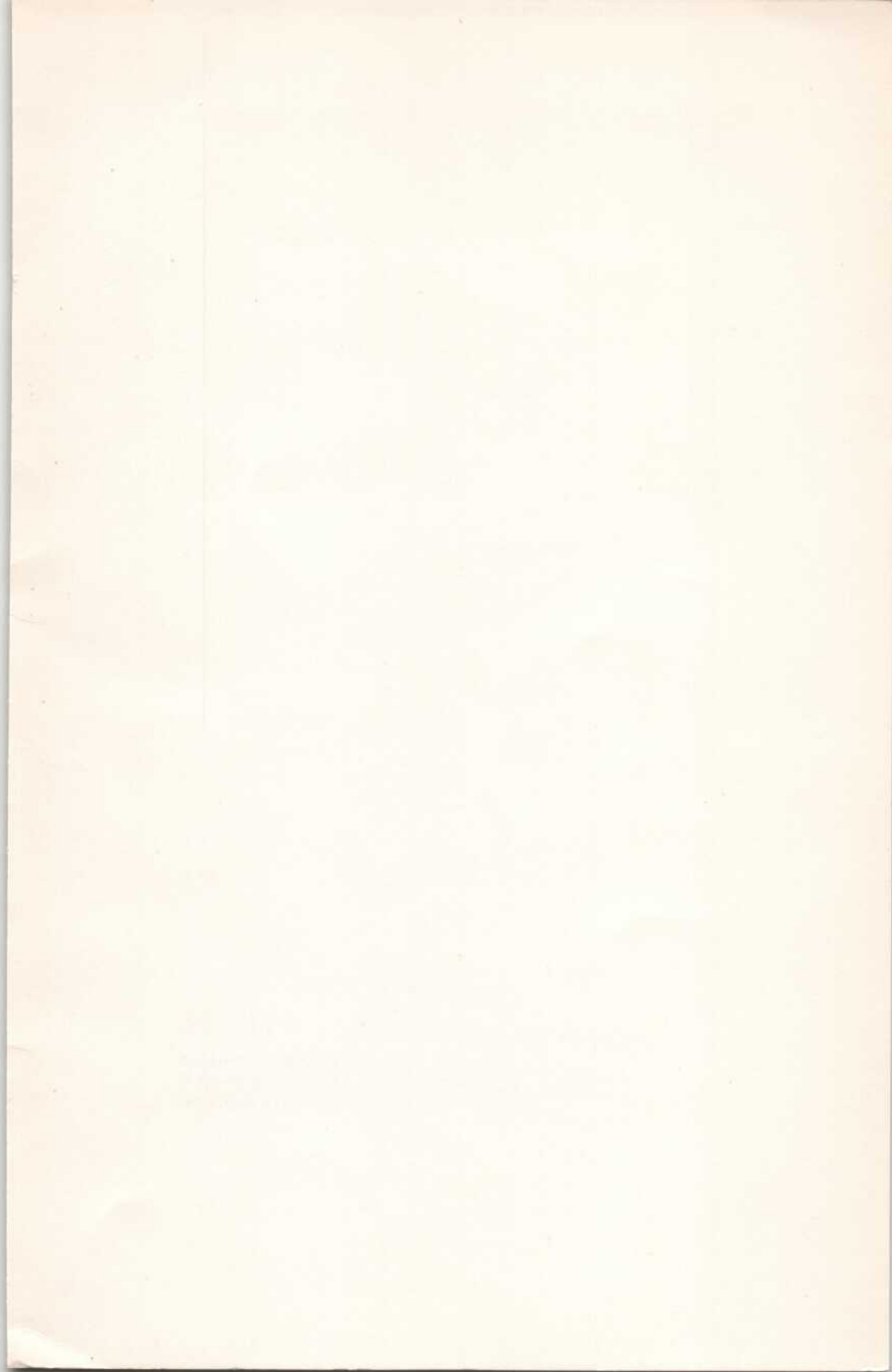
87. Havelock Ellis, zelfde werk, deel 2, bldz. 270—271.
88. Dr. E. Bergler: Die psychische Impotenz des Mannes, bldz. 137.
89. Dr. O. Schwarz in het in noot 85 genoemde boek, bldz. 158.
90. F. L. von Neugebauer: Hermaphroditismus beim Menschen, bldz. 523.
91. George W. Henry: Sex variants, bldz. 604.
92. Guy Breton, aangehaald werk, deel 2, bldz. 310—311 en 322.
93. Zelfde werk, bldz. 234—235.
94. Men zie de studie van dr. Reinhard Redhardt: Zur gleichgeschlechtlichen männlichen Prostitution, door mij besproken in het artikel „Jongens die te koop zijn” in „Vriendschap”, juni 1958.
95. Bldz. 954—955.
96. Geciteerd in Anthropophyteia, deel VII, bldz. 137.
97. Sexual behavior in the human male, bldz. 610.
98. Zelfde werk, bldz. 621.
99. Jugendliche Zeugen in Sittlichkeitsprocessen, bldz. 16.
100. Bldz. 572.
101. Zo b.v. een artikel in Archives de Criminologie, deel XX, bldz. 184.
102. Bldz. 251.
103. Peter D. Scott in The British Journal of Delinquency, vol. IX nr. 1. Zo ook Dr. R. Klimmer: Die Homosexualität, bldz. 17—18.
104. Mr. Henrik Scholte: Gids voor Griekenland, bldz. 771 en 995. Afbeelding van de inschriften o.a. in Albert Moll: Handbuch der Sexualwissenschaft.
105. Magnus Hirschfeld: Geschlechtskunde, deel 3, bldz. 320—321.
106. Meier en Pogeey-Castries, aangehaald werk, bldz. 69.
107. Zelfde werk bldz. 139. Zie ook Bloch: Die Prostitution, bldz. 234—235.
108. Magnus Hirschfeld: Die Homosexualität, bldz. 763—764.
109. Bldz. 80. In diezelfde zin Klimmer, bldz. 125—127.
110. Paragraaf 98, alsmede de „reservation” van Mary G. Cohen e.a. paragraaf 5.
111. Geschlechtskunde, deel III, bldz. 694.
112. Het kind als getuige-slachtoffer in zedenzaken, Nederlands Tijdschrift voor Criminologie, februari 1960, bldz. 12—21.
113. De betekenis van de verleiding, bldz. 33—34.
114. Geciteerd bij Forberg: Manuel d'érotologie classique, deel 1, bldz. 166—167.
115. Zwang und Zweifel, deel 1, bldz. 336.
116. Aangehaald werk, bldz. 149—150.
117. Bldz. 51. Evenzo Kinsey: Sexual behavior in the human female, bldz. 682.
118. Geciteerd in Archives de Criminologie, deel XI, bldz. 231—232.
119. Sexual behavior in the human male, bldz. 168.
120. Archives de Criminologie, deel XI, bldz. 237.
121. Magnus Hirschfeld: Die Homosexualität, bldz. 193.
122. Der homosexuelle Mann in der Welt, bldz. 148—149.
123. Hans Licht: Liebe und Ehe in Griechenland, bldz. 96—98.
124. Archives de Criminologie, deel X, bldz. 112—113.
125. Sherwood Anderson: L'homme qui devint femme. Arcadie, sept. 1959.
126. Homosexualiteit, bldz. 14.
127. Archives de Criminologie, deel XI, bldz. 231—232.
128. Aangehaald werk, bldz. 234.
129. Aangehaald werk, bldz. 233.
130. Zo b.v. Felix Schottlaender: De volheid der liefde in het huwelijk; Ernst Michel: Ehe.
131. Die Homosexualität, bldz. 542.
132. Aangehaald werk, bldz. 233.
133. Bldz. 65—66 en 121.

134. Meegedeeld in Archiv für Kriminalanthropologie, deel X, bldz. 283—284.
135. Aangehaald door Placzek, zelfde werk, bldz. 88—89.
136. Jrg. 1959 nr. 4, bldz. 272—280.
137. Sexual behavior in the human female, bldz. 683.
138. J. A. J. Barnhoorn e.a.: Het vraagstuk der homosexualiteit, bldz. 130—131.
139. Op een bevolking van 11 miljoen is het aantal meerderjarige mannen tot en met 65 jaar te schatten op 3.030.000. Het gemiddeld aantal orgasmen van een man per week is volgens Kinsey (Sexual behavior in the human male, bldz. 194) 2,74. Dit levert een totaal van 8.302.200 mannelijke orgasmen per week en 431.714.400 mannelijke orgasmen per jaar. Hiervan komt volgens Kinsey (zelfde werk bldz. 610) 6,3 % op rekening van homoseksuele contacten, dat is 27.198.000. Nemen wij nu op grond van Hirschfelds enquête aan dat 45 % van de homofiele relaties pedofiel is, dan komen wij op 12.239.000 orgasmen.
140. Vgl. Kinsey: Sexual behavior in the human male, bldz. 258.
141. Peyster bldz. 51—52.
142. Hirschfeld: Die Homosexualität, bldz. 122.
Dr. Ch. Wolf: Die Kastration, bldz. 62.
143. Studies in the Psychology of Sex, deel 2, bldz. 286.
144. Paragraaf 95.
145. Aangehaald werk, bldz. 28. Vgl. ook bldz. 19.
146. Aangehaald werk, bldz. 234.
147. Bldz. 150.
148. Bldz. 39—41.
149. Hans Licht: Liebe und Ehe in Griechenland, bldz. 96—98; Iwan Bloch: Die Prostitution, bldz. 234—235.
150. Sexualpathologie, deel 2, bldz. 200—201. Lenz en Kinsey, geciteerd bij Klimmer: Die Homosexualität, bldz. 25.
151. Zie noot 94.
152. De betekenis van de verleiding, bldz. 33.
153. Bldz. 78.
154. Bldz. 144—147.
155. Die Homosexualität, bldz. 193. Zie ook Archiv für Kriminalanthropologie, deel LIX, bldz. 328—330.
156. Boek XII, nr. 44.
157. Geciteerd bij Licht: Liebe und Ehe in Griechenland, bldz. 122.
158. Danilo Dolci: Inchiesta a Palermo, bldz. 98.
159. Bldz. 149.
160. B. Pollens: The sex criminal, bldz. 69.
G. Tarde: Les attentats aux moeurs, bldz. 206. Hoffmann en Stern, aangehaald werk, bldz. 91—92.
162. Geciteerd bij dr. Erich Wulffen: Der Sexualverbrecher, bldz. 592—593.
163. Hoofdstuk 85—87.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is too light to transcribe accurately.

**CULTUUR- EN
ONTSPANNINGSCENTRUM**

Telefoon 34596
Postbus 542
Postgiro 570348

Centr. Bureau
Damrak 57 II
AMSTERDAM